

Chân Ngắn Sao Phải Xoắn

Contents

Chân Ngắn Sao Phải Xoắn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	16
4. Chương 4	26
5. Chương 5	37
6. Chương 6	44
7. Chương 7	54
8. Chương 7 .2	56
9. Chương 7 .3	57
10. Chương 8 .1 : Bí Mật Được Bất Mí	59
11. Chương 8 .2 : Bí Mật Được Bất Mí	61
12. Chương 9 : Liều Xiêu Vì Tình Yêu.	62
13. Chương 9 .2	65
14. Chương 10 : Rạn Vỡ	68
15. Chương 10 .2	71
16. Chương 10 .3	74
17. Chương 11: Tôi Đã Trở Lại!!!	75
18. Chương 11 .2	76
19. Chương 11.3	80
20. Chương 12 : Tình Cảm Con Người Thật Là Phức Tạp.	84
21. Chương 12 - 2	86
22. Chương 12 - 3	90
23. Chương 13 : Tình Yêu Và Sự Thật	92
24. Chương 13 : Tình Yêu Và Sự Thật (2)	95
25. Chương 14 : Yêu Là Cưới! (1)	98
26. Chương 15 : : Yêu Là Cưới! (2)	100
27. Chương 16 : Yêu Là Cưới! (3)	103

Chân Ngắn Sao Phải Xoắn

Giới thiệu

Chân ngắn, sao phải xoắn! là câu chuyện hài hước, dí dỏm về một cô nàng chân ngắn điển hình. Đỗ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-ngan-sao-phai-xoan>

1. Chương 1

Tôi, quần cộc, áo cộc, mặt đen, đang ngửa mặt, giương hết cỡ đôi mắt híp như sợi chỉ của mình lên ngắm những tán lá sấu to xòe ra dọc đường. Bỗng “bép” một tiếng, có gì đó vừa đậu xuống má tôi, tôi đưa tay lên vuốt và hét lên “ Tổ sư !”. Tôi phanh kít lại, rút trong túi ra cái khăn lau kính và lau liên hồi lên mặt. Cứ đần thật, tôi lầm bầm nguyên rửa và phóng xe đi tiếp, thật đúng là ở đời chẳng có cái gì tự nhiên trên trời rơi xuống, mà nếu có thì 99% là phân chim và 1% còn lại chắc chắn là... nước tiểu của chim. Và vô phúc thay, tôi vừa dính phải cái thứ 99 % kia. Mất toi một ngày lãng xờ mạn.

Tôi, 25 tuổi và xin nhắc lại lần nữa, mặt đen, mắt híp. Nhan sắc thuộc dạng khó cải tạo, bởi ngoài làn da điển hình của Bao Công và đôi mắt sợi chỉ của nàng Tây Thi Đậu Phụng ra, thì phải nói rõ thêm một chân lý nữa, đó là dù sống có thể cạn, núi có thể mòn nhưng cặp chân của tôi thì mãi mãi dừng lại ở 89 phân. Dù vậy, tôi chả bao giờ thấy phiền lòng , nói một cách rất rất khiêm tốn thì tôi tự nhận thấy mình có duyên, chỉ có điều, cái nét duyên đáng đó nó vẫn đang ở dạng hết sức tiềm ẩn, mà cho đến hiện nay, chưa có ai ngoài tôi khám phá ra nó.

Đang hăm hực lao xe đi thì có tiếng còi chói tai vang lên, tôi chửi thề “ Tổ cha đứa nào ra đường đá bóng rồi lại còn thổi còi còi điên cả...” . Chưa kịp dứt câu thì anh áo vàng, đội mũ chỉnh tề dùng gậy ra hiệu cho tôi dừng lại. Ồi, nguy rồi, mình làm gì mà bị Công an giao thông hỏi thăm thế này ? Ngó trước, ngó sau chẳng có ai, tôi đoán chắc là mình dính rồi. Ngoan ngoan theo anh áo vàng dắt xe vào lề đường, nhưng tôi vẫn tranh thủ liếc qua khuôn mặt của anh chàng, tôi có thói quen liếc nhìn người khác để thăm dò phản ứng. Ôi trời, tôi quá choáng váng, suýt nữa tôi đã thốt lên “ Mẹ ơi, đẹp trai như siêu mẫu ” . May mà tôi kịp ngậm mồm đúng lúc chứ không thì tanh bành hết mọi thứ. Khổ, phải nói thật là tôi luôn tự nhủ là người kiên định, có lập trường vững vàng vì thế đừng hòng có loại thói hư tật xấu nào đồn ngã được tôi. Tất nhiên, nếu đó là một chàng trai đẹp trai hào hoa thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác. Có vấn đề gì đâu, với tôi, hám sắc không phải là tội lỗi thế nên dù bị đồn lên đồn xuống vài trăm lần tôi vẫn luôn luôn giữ lập trường kiên định rằng nếu có một nghìn lần nữa, mình vẫn sẽ tự ngã vào trai đẹp như chưa từng có vài trăm lần bị đồn trước đó.

- Đề nghị chị cho tôi xem giấy tờ !

Giọng nói trầm ấm vang lên, tôi giật mình, cố tạo một vẻ mặt tội nghiệp và đáng thương nhất (Mặc dù, thằng Cây Sậy, bạn tôi thường nói, nhìn mặt tôi lúc đó rất muốn ới) . Kệ, ới cũng được, nôn cũng được, miễn là ới xong anh ta tha cho tôi là tốt lắm rồi.

- Giấy.... tờ... ạ ! Đây, anh xem đi ạ .

Từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chưa bao giờ tôi phải méo mồm thêm nhiều tự “ạ” như thế. Nhưng chẳng sao, nếu được tha mà méo mồm một tí thì tôi cũng coi như đó là sự hi sinh oanh liệt của mình. Trong lúc anh ta đang nhíu mày xem giấy tờ thì tôi liếc trộm biển tên trên áo anh ta. Bất chợt, tôi phá ra cười, anh

ta ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nhìn tôi. Trời ơi, người gì mà đẹp trai quá đáng, mặt càng nghiêm nghị càng đẹp trai, tôi lại cố gắng kìm mình lại, nói một cách nhỏ nhẹ nhất có thể.

- Xin lỗi.... tại tên anh.... Ha ha ha... ha

Chết tiệt, tôi lại không kiềm chế được nữa rồi. Đây, một trong những thói quen đáng yêu nhất mà tôi có đó là không bao giờ nhịn được cười một khi đã ngoác mồm ra. Anh ta đỏ mặt, hơi lúng túng nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Tên tôi thì sao ?

- Ha ha.... Vương Lực Hoàn ? Bố mẹ anh tưởng anh sẽ đẹp trai và nổi tiếng giống như ca sĩ Vương Lực Hoàn chắc !

- Cô...

Tôi thấy mặt anh ta sầm lại, thôi chết cha rồi, tôi lại dắc tội với hấn rồi, làm sao mà xin xỏ được đây. Tôi cúi xuống thật thấp như tỏ ý mình đã biết lỗi, (Nhưng thực chất, tôi không muốn anh ta biết rằng tôi vẫn đang rất buồn cười) . Anh ta lừ mắt nhìn tôi, rồi thản nhiên rút biên bản từ trong túi ra, đặt lên yên xe.

- Cô biết mình vi phạm gì rồi chứ !

- O... tôi làm sao mà biết được ... (Thực ra khi nhìn thấy không có ai đi cạnh mình là tôi biết mình đã gây ra tội gì rồi)

- Vượt đèn đỏ ! Anh ta lạnh lùng nói.

Tôi lại nở sẵn một nụ cười tôi cho là duyên dáng nhất. Anh ta lườm tôi, rồi cúi xuống đặt bút vào giấy phạt.

- Tên cô là gì ?

- Đỗ Tiến Phương !

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhìn gì mà nhìn, chưa bao giờ thấy con gái duyên dáng, mắt híp như tôi chắc. À, mà cũng có thể, anh ta bị nụ cười của tôi hớp hồn.

- Tên gì mà... như đàn ông !

Tôi chợt nhớ ra, ôi chết rồi, hấn ta hỏi tên mình để ghi vào giấy phạt, tôi cuống cuống khuyến mại thêm một nụ cười xinh đẹp thăm cầu mong anh ta sẽ khoan dung độ lượng. Nhưng mặc cho tôi cười đến méo mồm lần thứ N thì anh ta vẫn không mảy may mềm lòng. Vương Lực Hoàn, dù tên anh có giống ca sĩ mà tôi hâm mộ thì tôi vẫn nguyên rửa anh, tại sao anh không bị nụ cười đẹp như thiên thần của tôi quyến rũ chứ. Dù mắt tôi có híp thật thì ngoài điều đó ra tôi vẫn rất xinh đẹp cơ mà. Thật là bất công, à không, thật là bất nhân, quá bất nhân với một kiểu nữ như tôi. Mặc cho tôi thăm nguyên rửa, anh ta xé roet giấy phạt đưa cho tôi. Thế là hết, tạm chia tay con bộ hung ghê hai mươi ngày và một cơ số tiền phạt. Thật là một ngày đen đủi. Tại sao trời sinh ra Đỗ Tiến Phương này lại sinh ra thêm một thằng cha Vương Lực Hoàn làm gì chứ. Lão Hoàn chết dầm, lão Hoàn ngớ ngẩn... Tôi thăm chửi rửa anh ta. Nhưng anh ta lại nhìn tôi mỉm cười, thế là tôi... chết lịm. Đây, đến chết vẫn còn háo sắc là thế đấy! .

- Cô có cần người đưa về không ? . Hấn ta hỏi tôi.

Hừ, cuối cùng thì hấn cũng nhận ra vẻ đẹp tiềm ẩn của mình, tôi cười thầm, chắc hấn muốn đưa mình về nhà đây, đồ cáo già, đừng hòng lừa tôi, (đây là nghĩ thế, nhưng trong đầu tôi đã kịp vẽ ra viễn cảnh hấn chạy theo năn nỉ được đưa tôi về.). Tôi cố làm ra vẻ tức giận và lạnh lùng.

- Anh nghĩ là anh được phép đưa tôi về chắc ? Còn lâu nhé, anh không phải là đối tượng được nhận đặc quyền đó đâu.

Anh ta trở mắt nhìn tôi từ đầu đến chân .

- Làm gì mà cáu thế ! Tôi chỉ định chỉ cho cô là bên kia đường có xe ôm thôi mà !

Ồi, trời đất quỷ thần, mặt tôi đỏ dừ, giá mà lúc đó có cái bao tải đựng rác ở đó tôi cũng nguyện chui đầu vào mất. Sau vài giây định thần, tôi cố tỏ ra lạnh lùng và kiêu hãnh (ấy là tôi nghĩ thế) .

- Khởi cần, tôi tự đi bộ !

Tôi cố ý đi thật nhanh để anh ta không nhìn được cái mặt đã ỉu như quả cà chua ngâm nước nóng của mình. Tôi mang khuôn mặt ấy cả ngày hôm đó, và ngẫm thề rằng, “Vương Lực Hoành ! Tôi sẽ trả thù” , mặc dù tôi chẳng biết phải trả thù hấn như thế nào. Nhưng kệ, thề được thì cứ thề, còn làm được hay không thì cứ thề đã rồi tính.

Mọi chuyện rồi cũng qua, dù tôi bị giữ xe nhưng tôi chẳng phải cuộc bộ ngày nào. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình phải cảm ơn số phận vì đã cho tôi hai thằng bạn thân như lúc này, một thằng nhận nhiệm vụ chở tôi mỗi khi tôi cần đi chơi, chẳng phải vì nó tốt đẹp gì đâu, mà nó cũng ham chơi như tôi. Từ bé, tôi vẫn gọi nó là Cây Sậy tại nó cao và gầy lêu đêu. Thằng còn lại, tôi gọi là Bi Ve vì nó tròn tròn nhưng tính tình trong veo, dễ thương. Bi Ve chuyên chở tôi đi học, vì Bi Ve học cùng trường với tôi. Những ngày còn lại, khi muốn đi đâu tôi lại nhảy xe buýt. Và mỗi thâm thù với viên cảnh sát giao thông Vương Lực Hoành cũng phai nhạt dần theo thời gian. Đấy, tính tôi được cái chẳng thù dai bao giờ, chẳng qua tôi mắc bệnh nhớ lâu, cái gì đáng nhớ thì tôi không thể nào nhớ được (ví dụ như lịch học, như lời dặn của mẹ..) nhưng những thứ như quán café nào ngon, chơi chỗ nào sướng, hay ai làm tôi giận thì tôi nằm lòng vanh vách. Mẹ tôi thường thở dài nói, “tao chẳng hiểu vì sao mày lại đồ ại học”. Rồi sau này, khi tôi được tuyển thẳng lên học cao học, mẹ tôi lại nói “ Tao chẳng hiểu tại sao mày lại học được cao học“. Ô hay, mẹ là mẹ con, mẹ không hiểu thì thôi chứ hỏi con làm gì, con còn chẳng hiểu nữa là. Nói vậy thôi, chứ tôi chơi ra chơi mà học cũng ra ... chơi hết. Tôi vốn thông minh từ bé, nên chẳng cần học nhiều mà kỳ thi nào tôi cũng vượt qua hết, (Thực ra, một tuần hoặc một tháng trước khi thi tôi mới học mà lúc đó, tôi học học cả máu mồm chứ chẳng chơi đâu) . Nói chung, may mà tôi học giỏi, vì thế mẹ tôi cuối cùng cũng vớt vát được chút xú sự tự hào về tôi và tôi thì... đương nhiên là luôn tự hào về mình rồi.

Tôi, 25 tuổi, vừa tốt nghiệp thạc sỹ ngôn ngữ học cách đây hai tháng. Thất nghiệp, đi xe số và chân ngắn. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói về tôi. À, ngoài ra, tôi chưa từng có người yêu nhưng tôi lại có người trong mộng của riêng mình. Nói về thiên tình sử của mình, có lẽ tôi lại phải nức nở hết một cuộn giấy loại tốt nhất mới xứng. Buộc túm lại là tôi mê trai đẹp, tôi thừa biết điều đó, mẹ tôi cũng biết điều đó và Cây Sậy hay Bi Ve cũng biết điều đó, chỉ riêng một người không biết, người mà tôi luôn mơ thấy mỗi đêm và tôi viết cho người đó hàng ngàn lá thư để trong ngăn bàn. Thật là éo le. Người ta, tức là Minh Phúc, tôi tự đặt tên anh là Lãng Tử, người học chung lớp cao học, đẹp trai, lãng tử và con nhà giàu. Ngoài những điều đó ra, tôi chẳng biết gì về anh ấy sất, vì hình như suốt hai năm học cao học, chúng tôi chỉ nói với nhau có mỗi một câu “ Xin lỗi” thôi. Chẳng là, hôm đó quỳnh quáng thế nào mà tôi lại chạy vội vào toilet nam và vô tình bắt gặp người trong mộng của tôi đang làm cái việc mà chẳng cần nói ai cũng biết đấy, thế là cả hai chúng tôi cùng rớt rít xin lỗi nhau. Khổ, ấp ủ bao nhiêu lâu rồi cuối cùng lại đi làm quen nhau ở cái chỗ hết sức nặng mùi như thế, thật là thiếu tinh tế quá chừng. Tôi đã tự xỉ vả mình như thế, và đương nhiên đến tận bây giờ tôi vẫn không thôi mắng nhiếc mình. Kể đến đây, chắc mọi người ai cũng nghĩ với một đứa con gái tính ngổ ngược như tôi đã thích mà không nhích mới lạ. Vâng, đúng thế thật, tôi đã cố nhích, nhích để được gần hơn với anh ấy nhưng cứ đến gần và nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai trời phú đó, tôi lại nhũn như con chi chi và chàng thì lạnh lùng quay đi nói chuyện với người khác.

Rất nhiều lần như thế và tôi cảm thấy đau lòng lắm, cảm giác như mình sắp chết đi được ý. Những lần như thế, Bi Ve và Lau Sậy lại phải ngồi ngáp ngắn, ngáp dài nhìn tôi khua môi, múa mép về tình yêu ngang trái của mình và gật gù đồng tình (Không đồng tình sao được, nếu đứa nào không đồng tình thì ăn vả của tôi là cái chắc) .

Và rồi, một tin khủng khiếp bay đến vào cái ngày tôi thi môn cuối cùng trong cuộc đời thạc sĩ của mình, chàng đã có người yêu! Và người yêu của chàng... đương nhiên là xinh, đương nhiên là chân dài, đương nhiên... là không thể bằng tôi (Tôi nghĩ thế). Nhưng biết làm sao được, người mà chàng chọn là cô ta chứ không phải là tôi. Vụ đó, tôi chính thức thất tình, tôi gọi điện cho Bi Ve và Lau Sậy nức nở, cả hai, như thường lệ, phi đến cạnh tôi. Kết thúc của vụ thất tình đó là ba bát ốc xào me, năm bát ngao hấp, bốn mươi tư cái nem chua rán và chưa kể đến dăm ba chục quả trứng cút lộn. Tất cả đều do Bi Ve chi, vì Lau Sậy có lợi thế chân dài nên đã tốt ra chỗ để xe sớm, còn tôi thì đương nhiên là không chi rồi, đã thất tình rồi lại còn mất tiền nữa thì đời còn ý nghĩa gì . Mặc dù, tôi nhìn thấy mặt Bi Ve có vẻ hơi thiếu não tí chút, thằng này bần xỉn thật, lâu lâu bạn mới thất tình một bữa mà cũng khó chịu.

Sau hôm đó, tình yêu của tôi với anh Lãng Tử có vẻ như vơi đi một ít, nhưng tôi vẫn nhói lòng mỗi khi nhìn

thấy anh. Đỉnh điểm của vụ nhói lòng đó là một buổi chiều, khi tôi đang đứng chờ xe buýt cạnh trường, tôi nhìn thấy anh ấy ở bên kia đường, đang cười và vẫy tay. Tôi nhìn quanh mình. Rõ ràng, ở đây toàn cụ già, chắc chắn anh ấy đang vẫy tay với tôi, dù gì tôi không phải người yêu nhưng tôi là bạn học của anh ấy cơ mà. Tôi vui mừng vẫy tay rồi rít, tôi cố gắng khoe toàn bộ hàm răng trắng sáng như vôi của mình về phía anh. Và rồi, Lăng Tử của tôi từ từ sang đường, miệng vẫn cười rất tươi. Trời ơi. Tôi phải giữ tay vào một bên ngực, để trái tim đứng yên vị trí. Anh ấy đã đến rất gần, rất gần tôi... Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng ra cảnh anh ôm lấy tôi như trong phim và mọi người xung quanh tôi đang vỗ tay chúc mừng. Một giây, hai giây... năm giây.... Chẳng thấy cái ôm nào, tôi mở mắt ra chẳng thấy Lăng Tử đâu, tôi nhìn sang hai bên, cũng không thấy, tôi quay ra phía sau, thấy Lăng Tử đang nắm tay cô người yêu của anh ấy. Trời ơi, tôi ngu dại quá, người yêu của anh ấy đứng ngay đằng sau lưng mình mà mình tưởng anh ấy vẫy mình. Thật là đau lòng, đau lòng chết đi được. Trong khi họ hạnh phúc tay trong tay, tôi lùi về với nỗi đau ê chề. Và kết quả của vụ đau lòng đó là 2 tô phở, mười bánh khoai rán và 8 bắp ngô luộc, lần này là do Lau Sậy trả, tôi thấy mắt Bi Ve ánh lên niềm vui. Còn tôi, đương nhiên, không vui nổi. Sau lần đó, tôi rút ra một kinh nghiệm xương máu, nếu muốn hành động gì đó, hãy nhớ nhìn phía trước, nhìn sang hai bên và không quên nhìn ra sau lưng. Nhưng dù sao, vẫn phải cảm ơn cuộc đời vì tôi luôn có Lau Sậy và Bi Ve bên cạnh, mặc dù cả hai đứa sẽ không thôi nguyên rửa tôi vì sự tổn kém tôi gây ra cho bọn nó. Tôi nghĩ, cũng chả sao, chúng ta là bạn bè mà, bạn bè thì không nên tính toán đến ba cái chuyện tiền nong cỏn con. Mặc dù, Bi Ve và Lau Sậy thường xuyên vay tôi khi thì dăm ba chục, khi thì vài trăm, tổng cộng có tháng mỗi đứa nợ tôi lên đến hơn 500 nghìn, nhưng tôi có tính toán gì đâu. (Tôi chỉ ghi vào sổ để theo dõi chứ tôi thề, tôi không thèm tính toán gì hết).

2. Chương 2

Tôi, Đỗ Tiến Phương cảm thấy chật chội khó chịu khi phải nhét mình trong chiếc sơ mi chật ních và cái quần âu dài thượt vừa mượn của mẹ. Tôi ngẩng đi ngẩng lại mình trong gương, và thấy mình chẳng khác gì một con cá trích vừa bị đóng hộp mang đi xuất khẩu. Nhưng dù sao, được làm cá trích đóng hộp còn sướng chán so với việc phải đi phỏng vấn, cười đến rừ cả quai hàm để mong thoát khỏi kiếp thất nghiệp như tôi. Tôi soi lại mình thêm lần thứ mười hai trong gương, và tôi nhận ra một chân lý, tôi thấy mình không hề thua chị kém em cả về mức độ sâu hoắm của nội tâm và nhan sắc khiến chim cũng phải sa cá phải lặn của mình (Nhìn thấy tôi, chim đang bay cũng phải sa xuống chết, cá đang bơi cũng lặn mất tăm, còn tại sao chúng nó lại bị như thế các bạn tự đi gặp chúng mà hỏi).

Tôi lao ra khỏi nhà với một tinh thần phấn chấn, mẹ tôi gật đầu chào kèm theo lời chúc may mắn. Mẹ ơi, mẹ khỏi chúc, con của mẹ vừa xinh đẹp, vừa tài năng thế này thì chẳng chỗ nào dám từ chối đâu. 8h30 sáng, tôi ngồi chầu hẫu ở một công ty truyền thông. Nếu như lúc bước vào cửa, sự phấn chấn của tôi là 100% thì 20 phút sau nó còn lại 80% và 30 phút sau nữa, tôi chỉ còn lại 10%. Chẳng sao, tôi thường có hứng và tụt hứng rất nhanh, nhưng không vì thế mà tôi mất phương hướng. Ý tôi là hướng vào phòng ông Tổng giám đốc công ty mà tôi đang chờ phỏng vấn ấy. Tôi trình trọng bước vào phòng, và bốn, à không năm cặp mắt đổ dồn về phía tôi. Suýt chút nữa thì tôi hét lên, “ Chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ à?” Nhưng tôi kịp kiềm chế được để nở một nụ cười tôi cho là ít ra cũng đẹp như hoa mười giờ đang thời kỳ cận héo. Tôi phục tôi quá, ngay trong tình huống nguy nan mà tôi cũng cười được. Bà chủ công ty, thế mà tôi cứ tưởng là ông cơ đấy, nhìn tôi như nhìn một thiên thạch đen trùi trùi vừa rơi từ trên trời xuống. Nhìn khuôn mặt vuông như bánh chưng của bà ta, tôi chợt nghĩ, bà ấy mà là đàn ông thì chắc hẳn sẽ khá trai lăm đấy. Bà ta dường như chẳng thèm để ý đến tâm trạng của tôi. Bà ta hỏi, “ Cô bao nhiêu tuổi?: Tôi cố nín hơi để làm cho giọng mình nhẹ đi, “ 25, kể cả tuổi mụ là 26 ạ”. Cả đám người phì cười. Cười gì mà cười, có gì đáng cười đâu nhỉ? Hay người ta nghĩ tôi quá trẻ so với tuổi? Nếu thế thì phải khen chứ, sao lại cười vô duyên như thế được. “ Cô có thấy tự tin khi ứng tuyển vào vị trí này không?”. Trời, hỏi thế mà cũng hỏi. Không tự tin thì tôi đến đây làm gì. Dù vậy, tôi vẫn nhã nhặn “ Em rất tự tin”. “ Vậy, một người tốt nghiệp thạc sỹ bằng giỏi như cô, sao lại chọn một công ty nhỏ như chúng tôi?”. Trời, lại vớ vẩn, giám đốc kiểu gì mà hỏi toàn những câu chẳng đáng để hỏi. Nếu tôi mà có chỗ nào to hơn gọi đi làm, thì việc gì tôi phải tìm đến chỗ này. Dù thế, tôi vẫn hết sức nhẹ nhàng “ Nhỏ hay to không quan trọng, quan trọng là em học được gì ở đây thôi”.

Vừa nói xong, trong lòng tôi đã tự rửa thẳm mình là đồ bốc phét. Nhưng chả sao, trong cuộc sống đôi khi cũng cần bốc phét mới được việc, và không ít người thừa biết rằng điều đó là bốc phét nhưng vẫn cứ thích nghe đấy thôi. Cuối cùng, kết thúc buổi phỏng vấn, tôi được bắt tay lần lượt các VIP và rồi, một đi không trở lại. Không phải vì tôi không muốn quay lại, mà bà ta đâu có gọi tôi lần thứ hai. Suốt một tuần sau đó, tôi tự an ủi mình rằng, phụ nữ rất xấu tính, họ có thể ghen ghét, đố kỵ và thậm chí hắt dổ sự nghiệp của bạn chỉ vì bạn đẹp hơn họ. Đương nhiên, trong trường hợp này, bà giám đốc kia thật là bản tính.

Từ sau công ty đầu tiên đó, tôi cũng bị hàng loạt kẻ khác ganh ghét nhan sắc của mình. Ấy là tôi biện luận với mẹ tôi như thế mỗi lần mẹ hỏi kết quả. Nếu người tuyển dụng là đàn ông thì họ ganh tỵ với trí thông minh của tôi, còn nếu đó là phụ nữ thì tôi thấy tôi thật bất hạnh vì mình quá xinh đẹp. Mẹ tôi liên tục thở dài, còn tôi lại cũng thở dài không kém. Bốn tháng sau khi tốt nghiệp, tôi đã thử việc ở ba công ty khác nhau và chưa chỗ nào quá một ngày. Đến nỗi, mẹ tôi tự tay dắt tôi đến phỏng vấn ở một công ty truyền thông có tiếng. Và chẳng biết vì tôi quá thông minh hay do mẹ tôi quá xinh đẹp mà một tuần sau tôi được nhận. Mẹ tôi nhận được tin thì cười như địa chủ được mùa, phải nói, mẹ tôi quá đổi vui mừng khiến tôi không nỡ lòng nào từ chối (dù trong bụng tôi như đang bắt được vàng) Xin nói thêm rằng, nhà tôi chỉ có hai mẹ con, bố tôi bỏ đi biệt xứ từ khi tôi còn nhỏ. Mẹ tôi là giảng viên đại học, mẹ xinh đẹp, trắng trẻo và dài các cón tôi thì chẳng liên quan gì đến vẻ đẹp đó cả.

Ngày đầu tiên đến nhận công tác, tôi gặp ông giám đốc trông rất giống với Tam Mao, vì trên đầu ông ấy chỉ lơ thơ vài ba cọng tóc. Biết nói thế nào nhỉ, thật là bất nhả khi mới ngày đầu tiên đến làm mà chỉ ngồi đếm tóc trên đầu của sếp, nhưng thú thật tôi chẳng có thú tiêu khiển nào khác. Ông giám đốc nhìn tôi một cách trêu mến, trời đất... hay ông ta thích mình ? Lại thêm một người nữa hâm mộ nhan sắc của mình, thật là tội lỗi, tội lỗi. Tôi không giấu nổi nụ cười của mình. Đồng nghiệp mới đón tôi bằng một vài cái lườm ngắn và cũng không ít người tặng cho tôi nụ cười mỉa mai hay chào đón tôi chẳng cần biết.

Ngày làm việc đầu tiên của tôi kết thúc bằng việc dẫm vào gấu quần và ngã oạch trước mặt bao nhiêu người vì thói quen đi đứng kiêu lạnh lùng và kiêu hãnh của mình. Mà nói cho cụ thể hơn là cái quần của mẹ tôi quá dài so với cặp chân 89 phân của tôi. Trời ơi, thế thì còn lý do gì mà phải đến đây lần thứ hai nữa, sếp thì xấu, nhân viên thì thiếu thân thiện và quan trọng nhất tôi đã trở nên quá nổi tiếng ở đó khi có cú tiếp đất ngoạn mục đó. Tôi toan bỏ, nhưng mẹ tôi vẫn cương quyết xách cổ tôi đến tận cổng công ty và ỉn tôi vào. Thôi vậy, vì sự nhiệt tình có một không hai của mẹ, tôi sẽ cố gắng xông vào đó với khuôn mặt dày hơn vỏ cam sành một tẹo. Tôi nghĩ, đó là sự hi sinh xứng đáng cho những nỗ lực cải tạo con gái không mết mỏi của mẹ tôi.

Ngày thứ hai trôi qua trong nặng nề, vẫn chưa có ai làm quen với tôi, mà thực ra, tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi nghĩ, người như mình chẳng bao giờ ở lại lâu ở cái chỗ suốt ngày mặc quần vải, đeo thẻ ra vào và nói chuyện thổ thổ như con thổ đầu. Nhưng nếu, công ty này có một anh chàng hơi... khá trai một tí thì may ra tôi mới nghĩ lại. Mà có vẻ như, cái sự may ra đó là 0% , vì tôi chẳng nhìn thấy anh nào vừa mắt mình cả. Nói đúng hơn, công ty này hình như có mỗi sếp là đàn ông, vì tôi còn có thấy móng nào khác nữa đâu. Mà một người với nhan sắc tầm thường như sếp thì chẳng thể níu chân tôi lại được. Tôi vừa xúc cơm ăn vừa vẽ lên trong đầu cảnh tượng ông sếp già của tôi cầm bông hoa hồng nắn nỉ xin tôi ở lại. Tôi bật cười sảng sặc, hàng trăm con mắt trong căng tin của tòa nhà đổ dồn về phía tôi. Tôi vội ngậm miệng lại, giả vờ ngẩng đầu lên cái ti vi treo trên tường mỉm cười chống chế “ à, phim này buồn cười quá !” và hàng trăm con mắt ấy lại tiếp tục nhìn tôi như người từ hành tinh khác . Đến lúc này, tôi mới nhìn lên ti vi, và chào ôi, cái ti vi chết tiệt này, sao mà lại đang quảng cáo đúng cái giờ đáng lẽ ra phải chiếu phim hài hả ? . Tôi nghe loáng thoáng có tiếng cười khúc khích sau lưng mình. Mặc kệ, tưởng họ làm gì hay ho chứ cười tôi thì có mà cười cả ngày. Tôi sinh ra là để mang lại nụ cười cho cuộc đời này, ngấm lại, cả công ty này chẳng ai có tài năng tiềm ẩn, nhan sắc tiềm ẩn và cả khiếu hài hước tiềm ẩn như tôi đâu.

Tự trấn an mình xong, tôi cúi mũi vào ăn. Phải nói rằng, nhờ vào sự tự tin vô biên của mình, tôi luôn thoát khỏi những tình huống gay cấn nhất bằng vẻ mặt rất bình thản (Nếu không được như thế thì chắc tôi đã chết hàng vạn lần vì xấu hổ rồi). Cảm giác như xung quanh đã yên ắng trở lại, tôi ngẩng mặt lên quan sát một lượt, và trời ơi (lại trời ơi, mặc dù có bao giờ trời nghe thấu tiếng kêu của tôi đâu), một khuôn mặt quen thuộc đang ngồi cách tôi hai dãy ghế, tôi dụi mắt để nhìn cho rõ. Trời ơi (Mẹ khỉ, lại trời ơi rồi) Lãng Tử của tôi, người trong mộng của tôi đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi, lại thêm một lần nữa đặt tay lên ngực mình để trái tim khỏi lao ra ngoài. Nhưng, ngay sau đó, tôi đã biết mình quá sai lầm, cái đáng lẽ

ra tôi nên giữ chặt nó là cái mồm mới đúng. Khi tôi chưa kịp định thần thì cái mồm xinh xắn của tôi đã kịp gào toáng lên “A...a”. Tưởng chừng như cả căng tin lặng đi trong giây phút đó, hàng trăm đôi mắt lại dồn về phía tôi. Nhưng lúc đó, tôi chỉ nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Lăng Tử đang nhìn tôi. Tôi chỉnh lại tóc của mình rồi nhẹ nhàng đổi tư thế sang ngồi bắt chéo chân một cách đài các, tôi mỉm cười với Lăng Tử và xúc từng thìa lên để ăn như chưa từng có cơn dư chấn mạnh hàng nghìn “rit te” mà tôi vừa gây ra. Ha ha, vậy là tôi tìm ra lý do, động cơ để ở lại đây rồi. Thật không ngờ, Lăng Tử cũng làm việc ở đây, chúng tôi quả thật rất có duyên với nhau, tôi nghĩ Lăng Tử cũng đang trầm nghĩ như thế, tôi ngẩng mặt lên nhìn Lăng Tử và cố gắng khuyến mại cho anh ấy thêm một nụ cười kiểu hoa mười giờ sắp héo nữa. Sau bữa ăn đó, tôi cảm thấy công ty này thật là dễ chịu và ai ai tôi nhìn thấy cũng thật dễ thương.

Vài ngày sau đó, tôi mới điều tra được rằng, không phải Lăng Tử làm việc cùng công ty tôi mà anh ấy làm ở công ty tầng dưới. Dù hơi thất vọng chút xíu nhưng tôi nghĩ chẳng sao, miễn là tôi có thể nhìn thấy anh ấy ở căng tin của tòa nhà. Và cũng nhờ thế mà tự nhiên tôi từ một đứa không bao giờ uống café lại một ngày bốn lần lượn xuống căng tin để mua nó. Thậm chí, cả ngày làm việc của tôi chỉ để chạy lên chạy xuống căng tin mua hộ đồ ọi người trong phòng. Xem ra, nhờ Lăng Tử mà tôi đã lấy được một chút thiện cảm của các đồng nghiệp rồi. Nhưng, có phải lần nào xuống đó tôi cũng được gặp Lăng Tử đâu, xuống năm lần thì may ra mới có một lần gặp, mà lần nào Lăng Tử cũng chỉ gật đầu với tôi một cái rồi đi thẳng. Tôi thật chẳng cam lòng. Mất hơn một tiếng đồng hồ vật vã để tìm cách tiếp cận gần hơn với Lăng Tử. Tôi thì đương nhiên không thể chạy xuống công ty của Lăng Tử để công khai ngăm anh ấy rồi, dù bản thân tôi thì chẳng vấn đề gì (tôi vốn mặt dày mà) nhưng ít ra tôi cũng phải ý tứ mà giữ thể diện cho anh ấy chứ. Hay là tôi nghĩ việc rồi chạy đến công ty anh ấy xin việc lại ? Cũng không ổn, như thế khác gì lạy ông tôi ở bụi này, tôi dù thế thôi nhưng cũng có chút kiêu hãnh của riêng mình chứ. Buộc túm lại là tình rất chi là tình hình.

Tôi gục đầu xuống bàn suy nghĩ. Bỗng có tiếng gọi phát ra từ phòng sếp.

- Đỗ Tiến Phương vào gặp tôi !

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy ba sợi tóc lơ phơ của sếp trước khi cánh cửa đóng sập lại. Tại sao sếp cứ nhất định hô cả họ cả tên tôi lên giữa cái văn phòng này nhỉ ? Muốn đim hàng tôi chắc ? Thôi chết, hay tôi làm gì đắc tội với sếp rồi ? Nghe giọng cũng có chút gì phẫn nộ trong đó lắm. Khổ cái thân tôi, cứ đi đến đâu là gây thù chuốc oán đến đó, chắc đến lúc chết tôi chẳng bao giờ lên thiên đường được mất. Tôi uể oải dừng lại trước cửa phòng sếp và đẩy cửa bước vào.

- Chú gọi cháu ạ ?

- Ừm. Ngồi đi !

Ông ta thậm chí còn không thềm ngẩng mặt lên nhìn tôi nữa. Thật là quá đáng, có nhất thiết phải tỏ ra kệt cớm như thế để chứng minh rằng ông già hơn tôi, ông giàu hơn tôi và ông là sếp tôi không ? . Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, lúc này ông mới ngẩng đầu lên nhìn tôi.

- Cháu vào đây hơn một tuần đúng không ?

- Vâng !

- Cháu đã làm được những gì ?

- Dạ ? Cháu chỉ đi lấy café và phô tô tài liệu.

Sếp ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhếch mép cười.

- Vậy không có việc gì cho cháu làm sao ?

- À, thực ra là... cháu không tìm thấy việc gì để làm...

- Nếu thế thì cháu phải chủ động hỏi xem có việc gì cho cháu làm không chứ.

- À, cháu có hỏi mà. Ngày nào cháu chẳng hỏi, có ai uống café không, em đi mua ?

Sếp tôi chột ngựa cổ lên cười sảng sặc. Thú thật, trần đời, tôi chưa từng thấy một người đàn ông nào lại giống con cá trê đến vậy.

- Cháu cũng giống mẹ cháu đấy chứ.

- Sao chú biết mẹ cháu ?

- À, chú là bạn bà ấy mà, bà ấy gửi cháu vào đây !

À, ra thế, thế mà mẹ tôi không thèm nói với tôi một câu. Nếu biết trước ông ấy là bạn của mẹ mình tôi đã không chê ông ấy xấu đến mức ấy. Mẹ ơi là mẹ, mẹ đánh giá quá thấp khả năng của con rồi, nếu mẹ đã nhờ công nhờ các mối quan hệ của mình để tìm cho con một công việc thì mẹ cũng nên bắt đầu từ vị trí nào đấy khá khảm hơn chứ, ví dụ như : Trưởng phòng, trưởng ban hay chí ít là trưởng nhóm chứ. Sếp nhìn tôi có phần trù mến hơn một chút.

- Bắt đầu từ ngày mai, cháu sẽ làm trợ lý cho chú !

Mẹ ơi, sao lại là trợ lý giám đốc chứ ? Vừa mới vào một tuần, chân ướt chân ráo đi mua café hùng hục mà giờ lại trở thành trợ lý là sao ? Chẳng lẽ, ông ta thích mẹ tôi ? Không thể nào, nếu ông ta thích mẹ tôi thì tôi phải biết chứ, vì mẹ tôi chưa bao giờ giấu diếm tôi về bất cứ người đàn ông nào có ý với bà. Trời đất, chẳng lẽ ông ấy lại thích tôi ? Không thể, tôi chỉ đáng tuổi con ông ấy và ông ấy thì quá xấu so với tôi.

- Sao ? cháu không thích à ?

- Dạ ... à, có ...có chứ ạ !

Đương nhiên là tôi không thích, nhưng tôi không thể nói là tôi không thích được, tôi muốn gặp Lãng Tử hàng ngày và làm việc ở đây sẽ tạo cho tôi cơ hội đó.

- Tốt, chú biết cháu rất giỏi tiếng Anh, mà chú sắp có một dự án hợp tác với nước ngoài nên cần cháu làm trợ lý.

Tôi gật gù. Cảm tạ trời phật, không phải ông ấy thích tôi. Nếu không, tôi chẳng biết nói sao với Lãng Tử. (Mặc dù, Lãng Tử có quan tâm gì đến điều đó không thì tôi chẳng biết) . Làm trợ lý hay làm gì cũng được, miễn là tôi vẫn có cơ hội làm việc gần Lãng Tử là tôi chấp nhận hết. Công nhận, trên đời này không có ai si tình bằng tôi.

Khi tôi mở cửa phòng sếp bước ra thì đã hết giờ làm, văn phòng chỉ còn lẻ tẻ vài người. Tôi xách vội cái túi và lao ra cửa. Lần nào tôi cũng đi thang bộ xuống tầng dưới rồi mới từ đó đi thang máy xuống tầng 1. Chẳng cần hỏi lý do thì chắc bạn cũng đã biết, tôi xuống đó cốt để nhìn thấy Lãng Tử. Nhưng có vẻ, hôm nay tôi không kịp rồi. Tôi nhìn dáo dác xung quanh và phát hiện ra Lãng Tử của mình đang đi về phía WC, tôi lao nhanh đến đó, dù tôi chẳng biết tôi lao đến đó làm gì. Khi bóng Lãng Tử khuất sau cánh cửa WC, tôi khựng lại, đứng dựa vào tường và thở hồng hộc. Chưa đầy 2 phút sau, Lãng Tử mở cửa đi ra, nhìn thấy tôi, anh ấy quay lại hỏi.

- Cô làm gì ở đây ?

Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi ấp úng.

- Tôi... à... tôi đi nhờ toa lét.

- Cô định vào toilet nam à ?

- À... không ! Tôi nhầm.

Tôi còn biết nói gì hơn nữa. Cố gắng che mặt bằng nụ cười rất chi là P/S. Lãng tử nhìn tôi từ đầu đến chân.

- Cô vẫn chẳng thay đổi nhỉ ? Cô nên nhớ, đi học khác với đi làm, đừng phá rối nữa, nghiêm túc đi.

Nói rồi, Lãng Tử ung dung bỏ đi. Còn tôi, tim tôi ngừng đập vào khoảnh khắc ấy. Phải mất vài phút sau tôi mới định thần lại được và nhảy chân sáo về nhà.

Tối đó, tôi triệu tập Bi Ve và Cây Sậy đến quán trà chanh gấp. Và tôi, bắt đầu ba hoa chích chòe về Lãng Tử, tôi nâng niu câu nói của Lãng Tử dành ỉnh như thế nào. Trong lúc tôi đang phấn khích chém thì Cây Sậy ngủ gật, còn Bi Ve nhìn tôi với đôi mắt gợn gợn chút buồn. Bi Ve cắt ngang lời tôi, hỏi.

- Mừng làm gì vội, rồi lại thất tình ngay thôi, chỉ khổ tao.

Tôi đập bàn cái “rầm”, khiến mấy cốc nước trên bàn bắn tung tóe. Cây Sậy bật dậy ngoảnh nhìn tôi với Bi Ve.

- Đến đoạn nào rồi ?

Tôi ném một cái nhìn sắc lạnh về phía Cây Sậy. Nó dường như biết đã nhỡ mồi nên quay ra nín thở.

- Tóm lại một câu, từ nay đi làm mày nên mặc váy.

- Diên à, mày có biết mày đang nói với ai không hử ? .

Bi Ve đập bốp lên đầu Cây Sậy. Cây Sậy tu cốc nước đánh ực một cái.

- Mày diên thì có, trong cả ba đứa, chỉ có mỗi tao nhiều kinh nghiệm tình trường nhất. Mày cứ tin tao đi, con gái mặc váy cực kỳ quyến rũ.

Bi Ve nhúm mày tỏ vẻ không đồng tình.

- Mày tư vấn kiểu khỉ gù thế. Nhìn lại nó xem, chân thì ngắn, da thì đen mất lại kèm nhèm, mặc váy vào chỉ tổ... phí váy.

- Mày nhầm ! Mày thấy mấy lão Tây không ? Cứ đứa nào xấu, đen hô rằng là y như rằng được Tây yêu !

Nghe đến đoạn đó tôi gào lên.

- Lãng Tử không phải là Tây !

- Không phải Tây nhưng anh ta là con nhà giàu, chắc chắn tiếp xúc với Tây nhiều cũng phải ảnh hưởng tí chút chút.

Tôi gật gù, có vẻ như thằng Cây Sậy nói đúng. Tôi nên thử tin tưởng nó một lần mới phải. Vì dù sao, so với tôi và Bi Ve thì nó hơn đứt rồi. Nó có tới năm cuộc tình vắt vai, còn tôi mới có một mà đã được vắt vai lần nào đâu. Còn Bi Ve thì là con số 0 tròn trĩnh. Đương nhiên, trong cuộc chiến luận bàn về tình yêu học này thì Bi Ve luôn là người lép vế. Và đương nhiên hơn nữa, đứa nào lép vế thì đứa đó phải trả tiền. Thật là một cuộc luận bàn tốn kém. Bi Ve mặt sưng sía ra dất xe. Nó chuyên đời vậy, tiếc vài ba đồng con con, nhưng ngày mai, khi tôi gọi điện cho nó thì y như rằng mặt lại tươi như hoa. Lạ thật đấy, nếu mà là tôi, tôi sẽ sưng cả tuần cho biết mặt.

Tôi bắt đầu thực hiện chiến dịch đẹp hóa mình, dù bản thân tôi đã đẹp sẵn rồi. Nhưng vì tình yêu lớn của cuộc đời mình, tôi có đẹp hơn chút nữa cũng chẳng sao. Buổi sáng, tôi dậy thật sớm và đứng trước gương. Một chiếc váy công sở của mẹ tôi đã được tôi trưng dụng. Dù màu sắc hơi tối một chút nhưng tôi nghĩ nó chẳng đến nỗi nào. Tôi buộc tóc cao lên và ngắm lại mình lần thứ hai mươi tám trong gương. Khi đã thật sự chắc chắn về vẻ đẹp của mình, tôi lao ra xe.

Hôm nay, trời thật đẹp, nhưng tôi cố kiềm chế không ngửa cổ lên nhìn trời, vì sợ nhỡ may có con chim nào bay qua thả ngay cái thứ tởm lợm đó lên mặt mình như lần trước. Thay vào đó, tôi vừa đi vừa lẩm nhẩm hát. Mọi người nhìn tôi, tôi cảm thấy mình thật nổi bật. Nhưng, (lại nhưng) một tiếng còi vang lên, tôi dừng người lại. Tại sao lại là mình nhỉ ? Thằng cha cảnh sát giao thông này bị điên rồi. Rõ ràng mình đi đúng làn đường, mình không vượt đèn đỏ sao lại lừa mình vào ? . Đón tiếp tôi trên vỉa hè là khuôn mặt cảnh sát giao thông quen thuộc Vương Lực Hoàn. Anh ta liếc mắt nhìn tôi. Trời ạ, cái liếc mắt cũng đẹp ời là đẹp nữa. Tôi thầm nghĩ, nếu anh ta không tịch thu xe của tôi đợt trước chắc tôi đã bị anh ta hớp hồn mất rồi (Chủ yếu là vì nhan sắc thôi nhé) . Anh ta lạnh lùng nhìn tôi.

- Lại là cô à ?

Tôi cũng chẳng khách sáo.

- Có chuyện gì nữa đây ? Anh rảnh quá không có việc gì làm nên bắt tôi vào cà khịa đấy à ?

Anh ta chẳng nói chẳng rằng, lôi biên lai phạt ra.

- Đỗ Tiến Phương ! Cô biết mình vi phạm gì không ?

Rõ ràng tôi chẳng vi phạm gì cả, tôi dám chắc 100% là anh ta định vu khống ình. Vì thế, tôi tỏ ra cực kỳ cứng rắn.

- Tôi chẳng vi phạm gì cả.

- Thật không ? . Anh ta nhìn tôi có vẻ khó hiểu.

- Thật.

Anh ta mỉm cười. Lần này tôi chẳng thấy anh ta đẹp trai nữa, chỉ thấy đáng ghét mà thôi. Anh ta nhìn tôi và chậm rãi nói.

- Mũ bảo hiểm của cô đâu !

Tôi hốt hoảng sờ lên đầu mình, chẳng thấy cái mũ đâu cả, chỉ thấy chỏm tóc buộc cao của tôi nằm chình ình trên đấy. Tôi không giấu nổi sự kinh ngạc hỏi lại anh ta.

- Ô, thế mũ tôi đâu ?

Anh ta phá lên cười. Còn tôi thì vẫn đang cầm chỏm tóc của mình ngơ ngác, rõ ràng lúc leo lên xe, tôi thấy cộm cộm trên đầu, ai ngờ không phải là mũ bảo hiểm mà là chỏm tóc buộc chống ngược của mình. Thế nào vẫn lao xe ầm ầm đầy tự tin trên đường. Trời ơi, Tiến Phương ơi là Tiến Phương, mày tự hại mày rồi.

- Đọc tên cô đi ! Anh Vương Lực Hoàn nói.

- Anh biết rồi, đọc làm gì nữa !

- Vẫn phải đọc. Tên ?

- Đỗ Tiến Phương ! Biết rồi thì ghi vào, bày vẽ vớ vẩn.

- Đây là nguyên tắc. Anh ta sầm mặt lại.

Lúc đó tôi mới chợt nhớ ra rằng mình nên thu lại nanh vuốt của mình. Tôi nhỏ giọng xuống.

- Này, anh... anh Vương Lực Hoàn, anh tha cho tôi lần này được không ?

- Không được.

- Chẳng lẽ anh không thấy tôi tội nghiệp khi vừa mới xin được xe lại bị bắt tiếp sao.

- Yên tâm, lỗi này không bị giữ xe đâu.

- Thế là anh tha cho tôi hả ?

- Không, tôi sẽ giữ giấy tờ xe, cô cầm biên lai này lên kho bạc nộp tiền rồi quay về đây tôi trả lại giấy tờ xe. Nhớ là luôn và ngay trong ngày hôm nay đấy.

- Nếu tôi để sang ngày mai thì sao ?

- Thì giấy tờ xe của cô sẽ chuyển về đội. Cô lên đấy mà lấy.

Tôi bậm môi lại, thật tức chết đi được. Hắn chẳng thèm nể nhan sắc của mình mà tha ình một lần. Lão Hoàn chết tiệt, lão Hoàn dở hơi... Tôi rửa thầm trong bụng. Nhưng làm thế nào bây giờ, kiểu gì hắn cũng chẳng tha cho tôi. May cho hắn là hôm nay tôi hơi bị vui chứ không thì tôi chẳng kiềm chế được thế này đâu.

- Thôi được rồi, tôi sẽ đi ngay ! à... mà kho bạc ở đâu ấy nhỉ ?

- Cách đây 4 km thôi.

- Nhưng ở phố nào ?

- Phố nào thì cô lên đấy mà hỏi.

Trời đất quỷ thần ơi, tôi chưa từng gặp một gã đàn ông nào đánh đá, nanh nọc và ác tâm như hắn. Tôi gào lên, quên hết việc mình đang mặc váy và đang đứng chống nạnh giữa một ngã tư đông đúc.

- Đồ hâm ! Đồ dở người !

- Cô mà nói lại lần nữa là tôi bắt cô vì tội chống người thi hành công vụ đấy nhé.

Bắt á ! Ồ nhỉ, có tội này đấy, có đứa chẳng màng xoi xoi cảnh sát rồi bị vào tù mấy tháng còn gì. Tôi nhoen cười với anh ta, vuốt vuốt tóc về yêu kiều để cầu hòa.

- Tôi biết rồi ! cảm ơn anh đã nhắc.

Tôi cầm tờ giấy leo lên xe, vẫn không quên khuyến mại cho hắn một cái lườm sắc như dao cạo.

- Anh nhớ ở nguyên đó cho đến khi tôi quay lại đấy. Anh mà biến đi đâu thì tôi... xé xác anh !

Anh ta mỉm cười nhìn tôi, rồi đưa cho tôi cái mũ bảo hiểm to tổ chẳng bịt kín đầu.

- Đội cái này vào, nếu cô không muốn bị phạt thêm một lần nữa.

- Anh không có cái mũ nào khác hơn à ?

- Cô không đội thì thôi, tôi mượn chứ không phải cho không đâu.

Tôi trầm nghĩ, dù sao anh ta cũng có lương tâm lắm. Nhờ tôi cứ đầu trần đến đó không khéo qua vài chốt công an nữa thì tôi thu đủ giấy biên lai về làm giấy nháp ấy chứ. Tôi trừng mắt nhìn anh ta rồi cũng đội cái mũ đó lên đầu, phóng vèo đến kho bạc. Ôi trời, trên đường đi lại phải dừng lại để gọi điện xin Sếp đến muộn, giải thích loằng ngoằng mãi cuối cùng ông ấy cũng đồng ý.

Chạy học cả máu mồm rồi tôi cũng quay lại gặp anh Vương Lực Hoàn, anh ta trả lại giấy tờ cho tôi. Và thật ngạc nhiên, anh ta đưa cho tôi chiếc mũ bảo hiểm màu trắng.

- Này, cầm lấy, đừng nói với tôi là cô định đầu trần đi làm nhé.

- Ồ... à....

Ha ha, cuối cùng thì Vương Lực Hoàn, đã bị nhan sắc của tôi quyến rũ. Đấy, tôi không tin là không có người đàn ông nào nhìn thấu vẻ đẹp tiềm ẩn của mình.

- Cảm ơn, cuối cùng anh vẫn còn sót lại chút lương tâm.

- Tôi có nói là tôi cho cô đâu mà cảm ơn.

- Cái gì ? Tôi tưởng....

- Tôi bán cho cô 120 nghìn !

Đồ keo bẩn, đồ xấu tính, với một cô gái như tôi mà anh ta không chịu mất dù chỉ là 120 nghìn à ? . Vương Lực Hoàn ! đồ.... Ấy, nhưng mà kiểu gì tôi cũng phải mua, nếu không chẳng lẽ tôi để đầu trần đi làm à?. Tôi đành cắn răng cắn lợi móc túi ra lấy tiền trả cho hắn ta. Hắn ta cười nhăn nhơ như bắt được vàng. Đồ lợi dụng, tôi rửa thầm rồi lên xe phóng vút đi.

Một ngày xui xẻo, tôi thề tôi sẽ trả thù thằng cha Vương Lực Hoàn này, thói đời là thế, thà đẹp tâm hồn còn hơn có một gương mặt đẹp mà xấu tính như hắn ta. (Nhưng nếu là tôi, đương nhiên tôi sẽ chọn một nửa là tâm hồn đẹp, nửa kia là nhan sắc đẹp). Sau lần đó, tôi khắc cốt ghi tâm mối thâm thù với Vương Lực Hoàn, tôi gọi hắn với biệt danh là Hoàn Tá Tràng để tránh khỏi sự xúc phạm với ca sĩ Trung Quốc cùng tên mà tôi thích. Rồi tôi đã trả thù được anh ta một cách hoàng tráng. Một ngày chủ nhật đẹp trời, tôi mặc áo chống nắng, khẩu trang kín mít, đi qua ngã tư đó, chợt tôi nảy ra ý định trêu anh ta một tí cho hả giận. Tôi lách đến gần chỗ anh ta đứng và hét to.

- Ê ! Hoàn tá tràng ! Đồ dở người.

Khi anh ta chưa kịp nhận ra, tôi đã phóng vèo đi để lại một làn khói xe đẹp mắt. (Tôi tưởng tượng ra khuôn mặt anh ta đỏ ửng, xấu hổ với mọi người). Sau hôm đó, tôi hả hê lắm, ít ra tôi cũng đã trả đũa được anh ta, dù nó chẳng đáng là bao so với những gì tôi phải chịu đựng.

Từ ngày tôi đi làm, mẹ tôi phần chần hấn lên, và tôi thì đương nhiên là quá đổi vui mừng. Công ty không chỉ là nơi cho tôi công việc, tiền lương mà còn cho tôi ngày ngày nhìn ngắm người trong mộng của mình.

Tôi lúc nào cũng đến sớm nhất công ty chỉ để được đứng trên ban công nhìn xuống chờ Lãng Tử đến. Lãng Tử là người đàn ông cao ráo, đẹp trai nhất mà tôi từng biết (Khi yêu thì nhìn thấy cái gì chẳng đẹp). Lãng Tử không đi làm bằng xe máy, chàng đến công ty bằng ô tô, một chiếc ô tô Camry không quá sang nhưng cũng chẳng đến nỗi tồi tàn (Mặc dù, tôi biết quái gì về ô tô đâu) nhưng với tôi, đó đã là một siêu xe rồi.

Có một lần, khi Lãng Tử đang đi dưới sân tòa nhà, tôi đứng trên ban công tầng 5 và cố tình thả chiếc khăn lau kính thơm lừng nước hoa của mình xuống, với mong muốn nó sẽ đậu xuống thật nhẹ nhàng lên vai Lãng Tử (nước hoa tôi xịt trộm của mẹ, đáng lẽ màn này tôi định dùng cái gì đó lãng mạn hơn nhưng nhìn ngó mãi chẳng có gì ra hồn ngoài chiếc khăn lau kính đó) . Nhưng hỡi ôi, kịch bản đậm chất cải lương của tôi đã bị đổ bể thê thảm. Không phải vì Lãng Tử không chịu đón nhận nó mà là vì cơn gió, cơn gió chết tiệt thổi quá đúng lúc. Chiếc khăn vừa rời khỏi tay tôi đã bị gió thổi bay và hạ cánh an toàn trên ngọn cây bằng lăng trước sân tòa nhà. Lúc đó, tôi hét một tiếng rạch trời “ Đồ chết tiệt !”.

Hàng trăm con người đang đi lại dưới sân như dừng lại, họ ngược mắt lên nhìn tôi. Tôi chẳng quan tâm, bây giờ mối quan tâm lớn nhất là chiếc khăn lau kính của mình đang nằm phấp phới trên ngọn cây kia kìa. (Phải nói thêm rằng chiếc khăn này là quà tặng của bà ngoại tôi, người mà tôi vô cùng yêu quý, đã tặng tôi trước khi bà qua đời). Tôi tức giận, leo cả hai chân lên lan can của ban công, nhào người ra phía cây bằng lăng và lại hét lên một lần nữa “Đồ chết tiệt, quay lại đây” .

Một đám người lớ nhố tập trung lại và nhìn lên phía tôi. Lãng Tử cũng đứng lại nhìn tôi với vẻ mặt hết sức sững sờ. Một người đàn ông vẩy vẩy tôi, thì ra đó là Bánh Bao, trưởng phòng nhân sự của công ty tôi, người thường xuyên nạt nộ tôi, anh ta hét lên.

- Cô Phương, cô xuống ngay, cô điên à ?

- Xuống hay không là việc của tôi, anh đừng có can thiệp vào.

Cả đám bên dưới nhìn nhau rồi lại nhìn lên tôi, họ xì xào bàn tán gì đó, nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi thường xuyên trở thành trung tâm chú ý của cả thiên hạ nên có thêm vài người nữa nhìn tôi thì có vấn đề gì đâu. Điều tôi lo lắng nhất lúc này chính là không biết làm thế nào để lấy lại được chiếc khăn đó. Tôi thật đại dốt, có hàng trăm thứ để thả xuống, tại sao cứ phải thả cái khăn quý giá của mình chứ. Chiếc khăn vẫn phấp phới trước gió, tôi bực tức trèo lên một bậc nữa ở lan can và nhào người ra. Lúc này, bên dưới có bóng một anh chàng công an mặc áo vàng chạy đến, anh ta gọi tôi.

- Đỗ Tiến Phương, xuống ngay ! Cô bị điên à ?

- Mặc xác tôi.

Một cơn gió lại thổi chiếc khăn của tôi sang cảnh khác. Tôi nhón người lên để nhìn cho rõ.

Anh chàng công an Vương Lực Hoàn lao lên tầng 5 với vận tốc tên lửa. Cả đám người vẫn không ngừng chỉ trỏ, tôi rửa thắm, các người chưa thấy gái đẹp hay sao mà nhìn gớm thế. Bỗng nhiên, một bàn tay kéo vai tôi lại làm tôi ngã người ra sau, anh ta ôm lấy tôi rất chặt, mắt tôi hoa lên nhưng cũng kịp nhìn loáng thoáng thấy chiếc áo màu vàng. Trời ơi ! Chết mất, chưa bao giờ tôi được một người đàn ông ôm như thế, hơn nữa, ngoài việc bắt tính ra thì anh rất đẹp trai. Tôi chẳng hiểu sao tự nhiên mình lại run rẩy trong vòng tay anh ta. Ôi, mà sao tự nhiên anh ta lại ôm mình, thôi chết, chẳng lẽ anh ta định tỏ tình với tôi ngay chốn đông đúc này ? Mặc dù, tôi chẳng thích anh ta nhưng như thế thì hơi ngại, cả công ty tôi sẽ bình phẩm bàn tán cả ngày mất. Tôi toan đẩy anh ta ra, nhưng không kịp, anh ta đã xoay người đẩy tôi vào bên trong. Mặt anh ta đỏ như gấc chín. Ôi trời, đã có gan ôm người ta để tỏ tình mà còn đỏ mặt nữa, tôi cười thắm. Nhưng mặt anh ta đột nhiên cau lại.

- Cô hâm à ? Nhiều người muốn sống còn không được, sao cô lại muốn chết hả ?

Tôi á ? Tôi muốn chết bao giờ ? Anh mới là thằng hâm ấy. Đang yên đang lành tự nhiên lại lên ôm chầm lấy người ta rồi nói chết chết, thật không đỡ nổi.

- Tôi chết á ? Anh bị điên à ? Anh muốn tôi chết hay sao mà cứ rửa tôi thế hả ?

- Thế....thế... không phải... cô định...

- Định định cái gì ?

- Cô trèo lên lan can rồi luôn mồm chờ thằng chết tiệt nào đó còn định nhảy xuống còn gì ?

Ồi giời ơi, tôi lạy anh, anh Vương Lực Hoàn a, trí tưởng tượng của anh còn hơn tôi gấp tí lần đấy. Tôi quắc mắt nhìn anh ta, rồi như nhớ ra tôi vội vã xô anh ta ra, chỉ tay về phía ngọn cây đang chứa chấp cái khăn tay của tôi.

- Đồ chết tiệt kia kìa, tôi đang muốn lấy cái khăn của tôi bị bay lên đấy. Thế mà anh cũng tưởng... được...

Hoành Tá Tràng nhìn tôi đầy tức giận, còn tôi thì không thể nhịn được cười. Tôi ngửa cổ lên trời, cười một tràng sảng khoái. Hoành Tá Tràng lúng túng vịn hai tay vào nhau.

- Cô đúng là... đồ...đồ không bình thường !

Hoành Tá Tràng liếc xéo tôi một cái rồi bước đi, tôi vội kéo lại.

- Này, đã giúp thì giúp cho trót, tìm cách lấy hộ tôi cái khăn đi, nó rất quan trọng với tôi.

Hoành Tá Tràng trở mắt nhìn tôi.

- Cô không biết xấu hổ à ? Cô nhìn xuống xem bao nhiêu người đang nhìn cô ?

Tôi nhìn xuống dưới, ối, cha mẹ ơi, sao nhiều người xúm đông, xúm đỏ ngửa cổ lên nhìn tôi thế này. Tôi quá đẹp chẳng ? Tại sao lại thu hút sự chú ý của người khác như thế ? Tôi nhú mày tỏ vẻ không hiểu. Hoành Tá Tràng gằn giọng

- Lần sau làm cái gì cũng nên suy nghĩ cho thấu đáo, cô không thấy cả trăm người dưới kia tưởng cô định tự tử nên xúm lại hả ?

- Thì sao ? Tôi bị đứt dây thần kinh xấu hổ lâu rồi.

Nói thật, mặc dù tôi cảm thấy quá xấu hổ nhưng nếu tôi tự nhận mình đang trong tình trạng đó thì thật là hèn hạ. Hoành Tá Tràng cất giọng

- Đồ dở người, chẳng hiểu kiếp trước tôi làm gì nên tội mà kiếp này tôi cứ vướng vào cô nhỉ ?

- Chính tôi mới là người phải nói câu đó đấy, giờ anh có định lấy giúp tôi cái khăn kia không ?

- Tại sao tôi lại phải giúp cô ?

- Vì anh là công an, công an là phải giúp dân chứ !

- Này... cô đừng quá quắt nhé !

- Ô hay, thế công an các anh không giúp dân thì giúp ai ?

Hoành Tá Tràng có vẻ đuối lý trước tôi, anh ta lúng túng một lúc rồi nói nhỏ.

- Để tối, hết giờ tan tầm tôi sẽ lấy cho.

- Không được ! Lúc đó thì cái khăn biết có còn ở đó nữa không?

- Thì cô cứ cầu khẩn là nó vẫn còn đó đi.

- Không được, anh phải giúp tôi ngay bây giờ, nếu không tôi sẽ hét lên là anh vừa lợi dụng để ôm tôi.

Hoành Tá Tràng nhìn quanh, có rất nhiều người đang tò mò nhìn chúng tôi. Hoành Tá Tràng nói nhỏ.

- Cô đừng có manh động, tôi nói tôi lấy cho là tôi sẽ giữ lời.

- Không, tôi muốn bây giờ.

- Cô điên à ? Cô không thấy cả đám người đang nhìn chúng ta à? Bây giờ mà xuống để lấy cái khăn lên thì khỏi người chờ cô là điên đấy, không dưng lại đi tự tử vì rơi cái khăn.

Ờ nhỉ, mọi người đang tưởng tượng tôi định tự tử và nhìn tôi với con mắt lo lắng, xót xa. Nếu giờ đây, tôi và Hoành Tá Tràng mỗi đứa một cái gậy chạy xuống chọc lấy cái khăn lau kính của mình thì có khi người ta vác chổi đuổi đánh cả hai chứ chẳng chơi. Không những thế, lúc này Lăng Tử cũng đứng bên dưới, nếu anh ấy biết tôi chỉ vì cái khăn mà gào lên ầm ĩ như thế thì anh ấy sẽ nghĩ tôi bị điên mất. Tính đi tính lại,

cúi đầu. Cuối cùng tôi nghĩ chỉ có cách để khi mọi người về hết tôi mới ra tay được. Hoành Tá Tràng nhìn tôi rồi lắc đầu.

- Hi vọng đây là lần cuối cùng tôi đụng độ cô. Tối tôi sẽ quay lại, giờ thì cô cầu khẩn cho chiếc khăn đừng bay đi đâu nữa đây.

Tôi chẳng biết nói gì, đành phải gật gù hết sức ngoan ngoãn. Hoành Tá Tràng bước ra khỏi văn phòng của tôi kèm theo rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ và trầm trồ của mấy cô cùng công ty tôi. Nhìn gì mà nhìn, anh ta có đẹp trai thật nhưng bản tính lắm, tôi định hét lên như thế nhưng rồi may sao kiềm chế được.

Cả ngày hôm đó, tôi làm việc trong thấp thỏm, thi thoảng tôi ra ban công nhìn xem chiếc khăn còn đó không. Nếu bình thường, cứ 5 phút tôi mở cửa ra ban công một lần thì chắc sắp tới sẽ có chuyện gì xảy ra, các bà má già ở công ty cũng nhịu mày khó chịu, nhưng hôm nay thật khác, ai cũng nhìn tôi một cách nhẹ nhàng và cẩn trọng. Chắc họ sợ tôi lại bị tổn thương rồi ra ban công hò hét và nhảy xuống đất. Đây, sự hiểu nhầm không phải lúc nào cũng khiến người ta phiền phức, với tôi, đây là một sự hiểu nhầm hết sức dễ chịu.

Cuối cùng, sự chờ đợi của tôi cũng kết thúc, mọi người lục tục ra về, các công ty ở cùng tầng với tôi đã đóng cửa. Tôi đứng dậy, uể oải xách túi xách đi xuống, vừa đi vừa thầm nghĩ, nếu thằng cha Hoành Tá Tràng không đến, ngày mai mình sẽ phi đến bất cứ đâu và mắng cho hắn một trận nên thân. Vừa bước xuống tầng 4, nơi Lăng Tử của tôi đang làm việc, theo thói quen, tôi dừng lại nhìn ngó như thể tìm kiếm. Chẳng còn ai ở đó nữa, hành lang tối om, tôi đứng dựa vào cầu thang và chờ đợi. Biết đâu, Lăng Tử chưa về thì sao ?. Quả thật, linh tính của tôi rất chính xác, chưa đầy mấy phút sau, Lăng Tử đi ra. Anh ấy nhìn thấy tôi thì khựng lại vài giây, anh nhìn tôi có vẻ bối rối. Nhưng cái vẻ bối rối của anh đã khiến trái tim tôi chết đứng, người tôi như đông cứng lại. Lăng Tử nhìn tôi một lúc rồi mở lời.

- Này, sao cô lại làm thế ?

- Dạ... làm... gì... à...

- À, ừm.... vụ sáng nay ấy, cô đừng đại dốt, chết không phải là sự giải thoát đâu !

Tôi ngỡ ngàng, Lăng Tử tin là tôi đã cố gắng tự tử thật và tôi, không có lý do gì phải kể ra sự thật đó cả. Vì tôi nhận ra, trong mắt anh ấy đang có sự ám áp dành cho tôi. Tôi không giấu nổi sự lúng túng.

- Em... chuyện đó... à... là...

- Cô không nên làm thế, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì sống vẫn đáng quý hơn là chết.

Lăng Tử đến gần, vỗ vỗ vai tôi để an ủi. Tôi, lại thêm một lần nữa đông cứng người, tôi nhắm mắt lại và cảm giác được hơi thở, mùi nước hoa sang trọng của Lăng Tử đang kề bên mình. Tôi chẳng đại gì mà mở mắt vào lúc này, tôi muốn giây phút này mãi mãi dừng lại ở đây. Nhưng, tất nhiên, tôi không thể cưỡng lại được sự trôi chảy của thời gian khó tính, khi tôi mở mắt ra thì Lăng Tử đã đi từ lúc nào. Dù có hơi hậm hực một tí, nhưng với tôi, việc được Lăng Tử chạm vào vai và nói những lời quan tâm đã là một may mắn ngoài sức tưởng tượng rồi.

Tôi bước chậm rãi xuống những tầng còn lại như một kẻ mộng du. Xuống đến sảnh, tôi thấy Hoành Tá Tràng đang đứng chống nạnh nhìn tôi. Anh ta mặc quần jean, áo thun trông vừa trẻ trung vừa khỏe mạnh, trời ạ, nếu ngày đầu tiên gặp nhau anh ta cũng ăn mặc thế này thì tôi đâu đến nỗi ghét anh ta đến thế. Vừa nhìn thấy tôi, Hoành Tá Tràng đã lao tới xỉ vả tới tấp.

- Cô làm cái quái gì thế ?

- Hỏi gì mà lạ thế, không thấy tôi đang đi à ?

- Cô... đúng là đồ bã đậu... Cô có biết là tôi chờ cô bao lâu rồi không ?

- Chờ là việc của anh, còn xuống hay không là việc của tôi.

Hoành Tá Tràng chống nạnh, mím môi lại như cố kìm cơn tức giận. Thật là tội lỗi, tại sao mỗi lúc nhìn thấy hắn như thế tôi lại thấy thật hả hê nhỉ ?. Hoành Tá Tràng gằn giọng.

- Cô nhờ vả người khác mà thiếu lịch sự thế à ? Đã thế thì tôi biến đây, mặc xác cô.

Thôi chết, giờ tôi mới nhớ ra chiếc khăn xấu số của mình. Tôi vội rặn ra một nụ cười hết sức nhăn nhó.

- Ồ nhỉ ? Quên khuấy mắt, nhanh lên, chúng ta đi thôi.

- Ồ hay, cô không có óc à ? Tôi bảo là mặc xác cô rồi.

Tôi cố gắng nín nọt.

- Tôi biết anh chỉ đùa thôi, một người nghiêm túc, ga lăng và đẹp trai như anh thì không bao giờ bỏ cuộc giữa chừng. Đúng không ?

- Cô... đồ... dẽo mủ !

Tôi bật cười khanh khách, biết ngay là mặt ngọt chết ruồi mà, có điều tôi vừa bắt được một con ruồi to bụi và khó tính. Anh ta vẫn gằn giọng

- Cô tự đi mà làm một mình, tôi không giúp những người trơ trên...

Cái gì ? Anh ta dám nói tôi là đứa trơ trên á ? Thật tiếc là hôm nay tôi đi giày bệt, nếu không tôi sẽ cho anh ta một cái gót giày vào bụng. Trong thoáng tức giận đó, tôi vẫn không thể quên chiếc khăn yêu quý của mình, thế là đành nhịn nhục vậy. Tôi vẫn cố gắng thân thiện.

- Thôi mà, giúp tôi lần này đi mà, chỉ một lần này thôi.

- Giúp cô thì tôi được gì ?

Đồ xấu xa, giúp người đẹp một tí mà cũng đòi kể công. Tôi nghĩ ngợi.

- Nếu anh giúp tôi, tôi sẽ mời anh ăn chè.

- Ngay trong tối nay nhé ? Nếu không cô tự trèo lên cây mà lấy.

Ồ trời, mẹ ơi là mẹ. Sao hồi trước mẹ không cho con ở rừng, ở núi để con còn học trèo cây nên giờ phải nhục thế này.

- Ok. Vài cốc chè đáng bao nhiêu ! Đi thôi...

Tôi vội vã bước ra, anh ta kéo tay tôi lại, đặt vào tay tôi chiếc khăn.

- Khởi đi ! Đây rồi.

Tôi ngạc nhiên nhìn chiếc khăn, và nhìn anh ta.

- Anh lấy nó từ bao giờ hả ?

- Trong lúc chờ cô xuống, tôi chẳng có việc gì làm nên đứng rung cây, rung được một lúc thì nó tự rơi xuống.

- Dễ dàng thế sao ? Biết thế tôi chẳng nhờ anh, mất công nắn nỉ gây cả lười.

- Cô tưởng rung được cây mà dễ à ? Cũng phải có kĩ năng cả đấy. Giờ thì sao ? Chè chứ !

- Chè cái con khỉ.

- Ồ, ở Hà Nội có bán chè con khỉ à ? Được đấy, đi ăn thôi.

Thằng cha này ngổ tào hay là giả vờ ngổ tào không biết. Nhìn thấy hần nhăn nhó là tôi điên tiết lên. Nhưng, tôi thông minh lắm, tôi vừa lấy được khăn rồi, tội gì tôi phải mời hần ăn chè cho tốn tiền. Nhìn trước nhìn sau, tôi nghĩ ra một kế, đó là giả vờ đau bụng. Tôi ôm bụng rên rỉ, anh chẳng những không hỏi thăm tôi mà còn khoanh tay đứng cười. Tôi bặm môi, giả vờ như đau đến mức không chịu được. Nhưng Hoàng Tá Tràng vẫn tùm tùm nhìn tôi cười. Đến lúc không thể nào chịu hơn được nữa, tôi hét lên.

- Anh không biết đỡ tôi à ?

- Cô diễn sâu quá ! Ha ha ! Tôi biết tổng cô rồi. Đừng giả vờ nữa, đứng dậy đưa tôi đi ăn chè... Nhanh lên.

Đúng là đồ cú vọ, mình diễn thế mà hần vẫn phát hiện ra. Không hổ danh làm công an. Tôi định méo mặt thêm tí nữa, nhưng hần đã xốc tôi dậy, nhìn sâu vào mắt tôi.

- Cô nương, đi thôi nhỉ ? Chẳng lẽ một người xinh đẹp như cô lại tiếc mấy nghìn tiền chè !

E hèm ! Đáng lẽ tôi không định mời hần đâu, nhưng vì hần vừa nói đến hai từ mà tôi rất thích là “xinh đẹp” nên tôi châm chước vậy. Tôi xoa xoa bụng rồi đứng thẳng đây.

- Được rồi, đi thì đi vậy !

Thế là tôi đi trước hần tùm tùm theo sau. Chúng tôi đến một quán chè gần đó, hần thì ăn hùng hục còn tôi chẳng có tâm trạng nào mà ăn nữa. Tiếc đứt cả ruột. Giờ tôi mới hiểu, tại sao mặt thẳng Bi Ve và Cây Sậy lại nhăn nhúm như khi ăn gừng khi tôi vô tư chén chú chén anh như vậy. Kết quả của buổi cảm ơn là tôi phải trả tiền 8 cốc chè thập cẩm. Thật là ác nghiệt, tôi thề, không bao giờ quên mối thù đó. Hình ảnh của Hoàn Tả Tràng đã xám xịt trong mắt tôi rồi. Tuy vậy, tôi vẫn không khỏi cảm kích vì độ gả lẳng khi Hoàn Tả Tràng nhất định đòi đưa tôi về nhà, tất nhiên là tôi bắt anh ta dừng ở đầu phố, để phòng gặp mẹ tôi rồi bị tra hỏi lằng nhằng. Trái với vẻ cau có của tôi, Hoàn Tả Tràng có vẻ rất vui. Không vui sao được khi vừa được ăn không của người ta tận 8 cốc chè.

Dù có ghét hần đến thế nào đi nữa, tôi vẫn phải cố gắng vui vẻ để giữ mối quan hệ, vì biết đâu, lúc nào đó tôi lại vượt đèn đỏ hay không đội mũ bảo hiểm thì hần còn tha cho. Nghĩ đến đây, tôi thấy đỡ xót xa cho 8 cốc chè vừa mất. Thôi, dù sao, ở đời phải biết nắm giữ cơ hội chứ, và tự nhiên, tôi thấy phục mình quá, đã xinh đẹp lại còn thông minh thế này thì làm sao mà đỡ nổi.

3. Chương 3

Vào một ngày đẹp trời nọ, tôi lại thất tình. Tôi nghĩ, tình yêu ngang trái của tôi và Lãng Tử đến đây là chấm dứt. Tôi đã trốn trong phòng một ngày chỉ để ăn và ăn (Mỗi lúc stress hay buồn việc gì đó, ăn là giải pháp giải quyết nhanh nhất). Cây Sậy cuống cuống gọi điện, còn Bi Ve hoảng hốt lao đến nhà đập cửa phòng tôi ầm ầm khiến mẹ tôi cũng được một phen hú hồn hú vía, tưởng tôi sẽ tự tử đến nơi rồi ấy. Cả hai thì nhau hò hét, đập cửa rồi mẹ tôi còn gào gọi tên tôi mếu máo, bực thật, đang ăn thanh Sô-cô-la mà cũng không yên, tôi uể oải đứng dậy ra mở cửa, mẹ tôi lao xộc vào ôm lấy tôi nức nở, còn Bi Ve nhìn tôi mắt đỏ hoe. Thật tội lỗi nếu để ọi người biết tôi đang ăn uống ngon lành trong phòng, vì thế, tôi đã phải lén lút lau cái mép đang nhòem nhoàm Sô-cô-la của mình rồi cố gắng tạo nên một bộ dạng vô cùng thiếu náo.

Bi Ve kéo tôi xuống dưới nhà, mặt nó có vẻ nghiêm trọng.

- Mà muốn ăn gì ? Tao đưa mày đi !

Trời ơi, cái thằng Bi Ve chết tiệt, những lúc mình đói bụng đòi nó đưa đi ăn thì nó lơ đi, thế mà nhè cái lúc cái bụng mình đang no kênh vì cả ngày chỉ ăn và ăn thì nó lại hào phóng tự nguyện dẫn mình đi. Tôi kéo tay nó ra, định bụng xỉ vả cho nó một trận tơi bời, nhưng không kịp, tôi và Bi Ve giật mình vì tiếng hét thất thanh của mẹ từ phòng tôi.

- Phương ! Mày vào đây !

Thôi chết, chắc chắn mẹ tôi vừa nhìn thấy bãi chiến trường gồm vỏ kẹo, vỏ xoài, vỏ dưa hấu la liệt trên giường tôi rồi. Quả này mà không nhanh chân thì tôi chết chắc. Thế là mặc kệ thằng Bi Ve đang ngơ ngác, tôi lôi tuột nó xuống cầu thang.

- Biến nhanh lên ! mẹ tao mà xuống thì tao chết !

Rồi không chờ thằng Bi Ve dắt xe ra khỏi cổng, tôi lao vút ra đầu phố. Thằng Bi Ve hốt hải đuổi theo, tôi nhảy vội lên xe nó rồi gào lên như kiểu các kỵ sĩ thời xưa ra trận.

- Trà chanh thẳng tiến !

Thằng Bi Ve luống cuống chống cái xe lung lay như sắp đổ trước cân nặng của tôi. Nó nhăn nhó.

- Mày từ từ chứ, tao có phải ngựa đâu mà mày dong một phát là chạy được.

- Vớ vẩn, nhanh lên. Mẹ tao mà nhìn thấy thì bà băm xác tao ra. Nhanh !

Bi Ve chẳng cần hỏi tôi có chuyện gì, bởi vì nó thừa biết tôi luôn gây ra mọi lộn xộn và mẹ tôi là người phải dọn chúng.

Bi Ve phi thẳng đến hàng trà chanh Chém gió quen thuộc của chúng tôi. Sau khi nốc hết 3 cốc trà chanh trong vòng 58 giây, tôi bắt đầu than thở về cuộc tình trái ngang của mình với Bi Ve. Bi Ve ra vẻ thông cảm nhưng ánh mắt nó không giấu được sự vui mừng. Thằng chết tiệt, tại sao nó có thể vui mừng khi Lãng Tử của tôi sắp lấy vợ được chứ. Trời ơi, hôm qua Lãng Tử nhẹ nhàng đến cạnh tôi, nở một nụ cười tươi như hoa với tôi khiến trái tim tôi chao đảo, tôi những tưởng anh sẽ nói gì đó thật ngọt ngào với tôi, nào ngờ anh chìa ra tấm thiệp cưới rồi nói “ Đến dự đám cưới cho vui nhé”. Thế là hết, thế là trời đã sập ngay trước mắt tôi, tên cô dâu đương nhiên không phải là tôi. Trời ơi, tôi kêu trời lần thứ n lần (nhưng trời đã sập trước mắt tôi từ lâu rồi còn đâu). Ngày hôm đó, tôi bỏ làm, gọi điện nức nở một thôi một hồi với Bi Ve và Cây Sậy rồi lao về phòng mình, diễn biến tiếp theo như các bạn đã thấy rồi đấy. Hậu quả của việc thất tình là mẹ tôi phải lôi cả chăn ga, gối nệm của tôi đi giặt trong uất ức. Và tôi, đang ngồi ba hoa chích chòe ở trà chanh chém gió với Bi Ve. Tôi trừng mắt nhìn nó.

- Tao thù những thằng đàn ông sắp cưới vợ !

Bi Ve lăm lét nhìn tôi, như kiểu nó đang giấu giếm chuyện gì đó. Tôi tỉnh lắm, dù thất tình nhưng tôi vẫn rất tỉnh.

- Mà sắp cưới vợ hay sao thế ?

- À... không Tao đương nhiên là không, làm gì có ai mà cưới.

Bi Ve áp úng nói với tôi. Tôi gật gù cần hướng dương.

- Tốt. Mà mà cưới vợ lúc này thì tao xé xác, tao đã quá thất vọng vì Lãng Tử rồi. Trời ơi là trời ! Tại sao người anh ấy cưới không phải là tao mà là cô ta chứ.

Tôi gục đầu xuống có vẻ thiếu não. Bi Ve phán một câu xanh rờn.

- Thế mà cũng hỏi, vì anh ta yêu cô ấy chứ sao.

Tôi đập bàn cái “rầm”, lừ mắt nhìn Bi Ve, nó hốt hoảng bịt miệng lại. Tự nhiên tôi thấy thiếu thiếu gì đó, hóa ra không thấy thằng Cây Sậy đâu. Chỉ Cây Sậy mới biết an ủi tôi vào những lúc này thôi, Bi Ve chẳng qua cũng chỉ là thằng chỉ biết nghe, không biết nói những lời hay ý đẹp vừa tai tôi. (Tôi không chỉ hám sắc mà tôi còn hám ngọt nữa, tất cả những lời ngọt ngào đều khiến tôi thích mê, thật là thói quen dễ thương) . Tôi gào lên trước mặt Bi Ve.

- Cây Sậy đâu ?

Bi Ve càng hốt hoảng hơn, nó cầm cốc nước lên uống đánh ực một cái.

- À... ừm... nó đang ... bận .

- Bận gì ?

Tôi quắc mắt nhìn Bi Ve, chưa bao giờ Cây Sậy bỏ mặc tôi như thế, đương nhiên tôi có quyền hỏi chứ. Bi Ve càng lúng túng hơn.

- À... nó... đi... ra... mất !

- Cái gì ? Nó lại có người yêu mới à ? Nó bỏ con bé Chuối Hột rồi hả ?

- Không... nó... ra... mất.... bố mẹ... vợ tương lai.

- Cái gì ?

- Thực ra, nó định thông báo ày, chắc vài tháng nữa nó... cưới... đó.

Tôi gào lên thảm thiết.

- Cái gì ? Nó dám cưới trước tao sao ? Thằng này láo thật ! Gọi nó đến đây ngay !

- Không tiện đâu... nhờ nó chưa xong việc... !

Thằng Cây Sậy của tôi, thằng bạn chí cốt của tôi, nó dám bỏ tôi để đi lấy vợ vào đúng lúc nước sôi lửa bỏng thế này sao. Tôi thật không cam lòng, nó có hơn gì tôi mà nó cưới được vợ, còn tôi, tôi thế này mà đến một thằng chồng vất vai cũng không có. Tôi mở điện thoại, gọi ngay cho Cây Sậy, nó vừa mới a lô một cái thì tôi đã bù lu bù loa.

- Mà xong việc chưa ? Xong việc rồi thì đến trà chanh ngay lập tức ! Tao và Bi Ve đang chờ ! Không vắng xác đến thì đừng có trách !

Tôi cúp điện thoại cái rụp, chẳng kịp để cho thằng Cây Sậy có thời gian giải thích. Còn Bi Ve thì như thoát khỏi sự lúng túng lúc đầu, nó vuốt vuốt tóc nhẹ nhàng ra cười. Không ngoài dự đoán của tôi, thằng Cây Sậy lao vun vút tới, vẫn để nguyên quần áo sơ mi, tóc vuốt keo chỉnh tề. Không đợi nó ngồi xuống, tôi lại đập bàn (Nghĩ cũng thương cho cái bàn, có ngày gãy lưng vì tôi).

- Mà cưới thật à ?

- Ừ ! Chưa tìm được ngày đẹp !

- Mà cưới con bé Chuối Hột đó thật hả ?

- Cô ấy là Phương Chi, không phải Chuối Hột.

- Người tròn như quả Chuối Hột, không phải Chuối Hột thì là cục kẹo chắc.

Thằng Cây Sậy ngẩn người nhìn tôi. Còn thằng Bi Ve thì phá lên cười sảng sặc. Tóm lại là tôi vẫn thấy ứ, tại sao nó lại định cưới vợ vào lúc tôi đang thất tình chứ. Thật là bất nhẫn, tại sao nó lại đối xử với tôi như thế chứ. Cây Sậy dường như biết lỗi nên cung cúc ngồi cắn hạt hướng dương, còn Bi Ve đương nhiên là hả hê, vì dù thế nào nó đã có thằng Cây Sậy đỡ đần cho nó rồi.

Kết thúc của ngày thất tình tan nát của tôi là một chiều Karaoke do tôi chủ trì và thằng Cây Sậy chủ chi, riêng Bi Ve do không có vai trò gì trong vụ này cả nên nó phải ngồi im nghe tôi hát. Thế đã là một ưu đãi quá đặc biệt với nó rồi (Tôi nghĩ thế) . Và sau chiều Karaoke đó, Bi Ve và Cây Sậy quyết định sẽ xoa dịu nỗi đau thất tình của tôi bằng cách cuối tuần này cả hội sẽ lên Đại Lải chơi, vừa coi như một buổi tổng kết cho cuộc đời độc thân của Cây Sậy. Đương nhiên, vụ này do tôi chủ trì, và hai thằng kia là chủ chi. Nói chung, vai trò của tôi luôn luôn là cao nhất trong bộ ba siêu đẳng này. Tôi luôn tự hào về điều đó, nếu một ngày nào đó, Chuối Hột, tức vợ của Cây Sậy dám tranh giành nó với tôi thì tôi sẵn sàng hất cẳng cô ta ra một cách không thương tiếc (Dù chưa biết sẽ làm cách nào, nhưng tôi thể là thể, cứ thể đã mất gì cầu thể đâu).

Cuối cùng, ngày chúng tôi được vùng vẫy ở Đại Lải đã đến, tôi bước đi hiên ngang, kiêu diễm vào khách sạn trong khi Bi Ve và Cây Sậy há hốc mồm kéo chiếc balo trọng tải tâm khoảng dăm chục yến của tôi đi đằng sau. Khả khả, đó là cái lợi lớn nhất của việc chơi thân với con trai chứ không phải con gái. Bạn cứ thử tưởng tượng xem, nếu trong trường hợp như của tôi mà ba đứa con gái đi cùng nhau thì kiểu gì cũng chỉ chóc đủ kiểu, và kết thúc bao giờ cũng là đồ của đứa nào đứa này xách, không những thế, mỗi đứa còn tự khuyến mại cho nhau bằng cái mặt sưng như bì lợn nhúng nước. Tôi thấy mình thật thông minh, trên đời này hiếm có ai vừa thông minh lại vừa xinh đẹp như Đỗ Tiến Phương tôi đây, nhưng tiếc rằng Lãng Tử không nhận ra điều đó. Tim tôi chột thất lại khi nghĩ đến Lãng Tử, nhưng quang cảnh Đại Lải trong sương mù đã xóa nhòa hình ảnh đó ngay lập tức.

Chúng tôi hí hửng vứt đồ ở khách sạn rồi lao ra hồ đứng hù hét như vượn. Thật là đã ! Một cảm giác rất Pro ! . Chúng tôi nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ bên hồ, ba đứa lao đến leo lên ngồi vắt vẻo và cầm mái chèo khua loạn xạ. Trời ạ, sao tôi, Cây Sậy và Bi Ve thật hiểu nhau. Chúng tôi đẩy thuyền ra xa, xa mãi, cả ba đứa hú hét vui mừng như vừa đạt được thành công vang dội lắm. Bỗng, mặt thằng Bi Ve như xám lại, nó phá tan cái không khí sung sướng đó bằng một câu lắp bắp...

- Này, có đứa nào biết chèo vào bờ không ?

Thôi chết, tôi nhìn Cây Sậy, Cây Sậy nhìn Bi Ve, Bi Ve nhìn sang tôi. Lúc này chẳng ai bảo ai, cả lũ mặt xám như nhau. Tôi mạnh dạn hỏi.

- Có đứa nào biết bơi không ?

Bi Ve nhìn tôi, tôi nhìn Cây Sậy, Cây Sậy lấp bắp.

- Tao... tao... chỉ ... hơi biết bơi thôi !

- Hơi biết bơi là thế nào ?

Bi Ve nuốt ruột hỏi.

- Thì... tao chỉ... chỉ... nổi được một đoạn thôi.

Ồi trời ơi, thế mà nó dám khẳng định là nó hơi biết bơi cơ đấy. Cây Sậy ơi là Cây Sậy, ranh giới giữa hơi biết và biết nó xa nhau lắm. Tôi có vẻ bình tĩnh hơn, tôi sờ vào túi quần mình tìm điện thoại, nhưng không thấy. Tôi hỏi,

- Thế có đứa nào mang điện thoại đi không ?

Bi Ve lại nhìn Cây Sậy, Cây Sậy lại nhìn tôi. Thôi thôi rồi, nhìn mặt ngẩn của hai thằng đấy là tôi biết chúng tí tởn quá nên để quên ở khách sạn rồi. Cả ba chúng tôi nhìn nhau, giờ này thì mặt đứa nào đứa nấy cắt không còn giọt máu. Bi Ve khều tay tôi.

- Này, ngày thường bà gào to lắm, giờ bà gào để mọi người đến giúp đi.

Tôi đập tay nó.

- Điện à ! Tao như thế này mà gào loạn cào cào lên người ta cười cho thối mũi ấy chứ. Con gái con lú thì phải biết ý tứ chứ.

- Gớm, đến chết rồi vẫn còn sĩ diện hão.

Bi Ve thả một câu xanh rờn vào mặt tôi, đương nhiên là tôi tức giận, tôi định giơ tay cho nó cái vả, nhưng may mà tôi nhớ ra là cả ba đứa đang đứng trên thuyền. Thế là thôi, Bi Ve được tha.

Chúng tôi ngồi lắc lư trên thuyền một lúc lâu, may sao, có vài người đi tới, chẳng ai bảo ai, cả đám vội gào thét, vỗ tay loạn xạ ngẫu.

- Cứu ! Cứu với !

Sao không loạn xạ ngẫu lên được chứ. Chết thì ai mà chả sợ. Thà chết một cách oanh liệt còn được, chứ chết vì tội nghịch dại thì quá tai hại. Cuối cùng, chúng tôi cũng được kéo vào bờ, cả ba đứa nắm tay nhau như thể không thể rời xa (Thực chất thì vì quá sợ mà quên bỏ tay nhau ra thì đúng hơn) .

Chuyến đi Đại Lải kết thúc sớm hơn dự kiến, chúng tôi trở về Hà Nội với tâm thế vui mừng vì mình vẫn còn sống. Nỗi đau vì bị phản bội của tôi (tôi cứ cho là Lãng Tử vừa phản bội mình cho nó sang) coi như cũng dịu đi một ít. Quả thật, tôi một lần nữa phải cảm ơn cuộc đời vì đã cho tôi hai thằng bạn thân như Bi Ve và Cây Sậy, dù thì thoảng chúng tôi có chí chóc với nhau đôi tí nhưng tình bạn của chúng tôi thì không có gì sánh kịp. Đấy, dù mất tình yêu, chúng ta vẫn còn tình bạn, chẳng tội gì phải hủy hoại bản thân vì thất tình cả. Có ai đó đã nói rằng, đã làm người thì phải biết thương mình trước đã, nếu không biết thương mình thì sẽ không biết thương những người xung quanh mình và càng không biết thương những người xa lạ. (Thực ra, cái này là do tôi nghĩ ra, nhưng nếu nói thẳng ra là do tôi tư duy ra mấy cái câu sến rện này chắc tôi sẽ bị chém không thương tiếc mất, vì thế cứ nói đại là ai đó đi, mất gì đâu).

Sau lần thất tình thảm hại, tôi nghe lời Bi Ve và Cây Sậy là sẽ thực hiện chiến thuật là lạnh lùng và kiêu hãnh. Tội gì mình phải mang một vế mặt ủ dột, đỡ dần khi đến gặp người vừa gây tổn thương ình ? Với sự tổn thương, cách trả thù tốt nhất là sống thật tốt. Và tôi, đương nhiên dù trời có sập trước mắt mình thì tôi vẫn cứ lạnh lùng và kiêu hãnh như thường, vì bản chất tôi sinh ra đã vậy. Tôi biết đâu là lợi thế của mình (Đương nhiên, một đứa như tôi thì bói đâu ra khuyết điểm mà chê) . Tôi nghĩ, mình phải để cho Lãng Tử cảm thấy ân hận vì đã chọn cô ta thay vì tôi. Chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh bắt đầu bằng cách tôi , Bi Ve, Cây Sậy và Chuối Hột, (Mặc dù sự xuất hiện của Chuối Hột phần nào khiến tôi khó chịu nhưng đành chấp nhận vậy, cái gì chứ riêng chuyện sống chung với sự khó chịu thì tôi luôn là số 1) chúng tôi quần nát các shop quần áo ở Hà Nội. Cuối cùng, cũng tạm tìm được dăm bộ váy cho tôi, tôi sẽ không nói số tiền ở đây, vì nếu phải nhắc lại thêm lần nữa chắc tôi sẽ đứt ruột ra mà chết mất. Quả là một sự thay

đổi tổn kém, nhưng trước sự cổ vũ nhiệt tình của Bi Ve và Cây Sậy, trước con mắt trầm trồ thán phục của Chuối Hột, tôi nghĩ mình là một nhà đầu tư không tồi.

Buổi sáng hôm đó, tôi mặc chiếc váy ngắn màu đỏ rực, có một bông hoa cũng màu đỏ rực nốt đĩnh trên ngực. Tôi đứng trước gương ngắm nghía mình lần thứ hai mươi bảy, được, trông cũng khá gái phết, quyến rũ phết. Ấy là tôi mặc thì tôi thấy thế, chứ bình thường ra đường đứa nào mặc cái màu đỏ choét ấy lướt qua tôi thì thể nào tôi cũng lằm bằm chửi rửa vì tội dám làm tôi lóa mắt. Tôi lấy hộp trang điểm của mẹ ra và bắt đầu tô vẽ lên mặt mình.

Giờ tôi mới hiểu, làm con gái thực thụ thật là tốt kém, và làm con gái điệu đà càng tổn kém hơn tỷ lần. Tôi đã mất tiền đầu tư trang phục rồi kiểu gì cũng mất thêm tiền mua đồ trang điểm, chưa kể đến đủ cách thư nơ, hoa, thất lung để hợp với cái này cái nọ, nghĩ đến mà xót ruột. Nhưng chẳng sao, tất cả vì chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh, tôi phải đầu tư chứ. Tôi vẽ vôi lên mặt xong, xách túi, xỏ đôi giày cao gót vào chân và bước ra. Mẹ tôi đã suýt xỉu khi nhìn thấy tôi. Mẹ ơi, mẹ là người hiểu con nhất, nhưng sao mẹ chẳng bao giờ đánh giá đúng về quyến rũ của con nhỉ ? Giờ mẹ đã thấy con hơn mẹ nhiều chưa ? . Tôi hoành tráng bước đi, để mặc mẹ tôi nhìn theo ứ ở chưa kịp nói câu gì. Tôi leo lên xe, khỏ, chẳng lẽ lại đổi xe ga để còn mặc váy ? Cái xe số ghê của tôi, ỉ ạch mãi không nổ được máy tôi lằm bằm đá vào nó mấy phát. Nó chẳng hề hấn gì còn tôi thì đau chân muốn chết. Tôi cong mông lên đẩy xe ra đầu phố, đen đũi quá, bọ ơi là bọ, sao mày không chọn ngày nào để hỏng mà nhất định phải là ngày hôm nay, ngày chủ nhân của mày bắt đầu chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh chứ. Mặc dù bụng thăm nguyên rửa chiếc xe, nhưng mặt tôi vẫn nhìn thẳng về phía trước, công nhận có thêm đôi giày cao gót tôi thấy mình Lạnh Lùng và Kiêu Hãnh thật, nó cứ bắt tôi đi đứng ngêu ngện như một con khỉ vừa dầm phải gai ý.

Mới đến giữa phố, mồ hôi đã đầm đìa cả mặt, một vài người đứng bên đường nhìn tôi, thật lạ, ở đâu ra cái văn hóa chỉ trở, bình phẩm người đang gặp hoạn nạn thế nhỉ ? Dù người đó không phải là tôi thì tôi không bao giờ chỉ trở như họ cả, vì đơn giản tôi thấy cái việc đứng bàn tán, nhìn ngó những người gặp hoạn nạn như mấy kẻ kia thật là vô tâm và hèn nhát. Đôi giày cao gót và chiếc váy lằn này hại tôi thật thê thảm, bước nhanh không được, leo lên đẩy cũng không xong. Tôi cúi đến mức muốn khóc. Ô hay, con gái rất buồn cười, hề cảm thấy khó khăn một tí là khóc, quá yếu đuối. Đương nhiên, tôi thì khác, mặc dù tôi muốn khóc nhưng chưa bao giờ tôi khóc. Giờ phút này tôi chỉ muốn vứt mẹ cái xe ở đây cho nó thoải mái nhẹ lòng, nhưng chao ôi, mong muốn và thực hiện là hai việc hoàn toàn khác nhau. Trong lúc tôi cong mông lên đẩy, tự nhiên tôi thấy như nhẹ bẫng đi, chiếc xe có vẻ bon hơn. Tôi cười thầm, cuối cùng mày cũng chịu thua chị mày hả ? Thật là oanh liệt. Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Cô làm cái gì mà như khỉ leo dốc thế hả ?

Cái gì ? Đứa nào dám so sánh tôi với khỉ hả ? Tôi quay ngoắt lại, thủ thế sẵn để cho hấn ăn một cái bạt tai. Nhưng tôi dừng lại kịp, cái giọng xách mé này có ai khác ngoài Hoàng Tá Tràng đâu. Tôi hét toáng lên.

- Hoàng Tá Tràng !

- Này, cô không biết gọi cái tên nào lịch sự hơn à ?

- Thế là quá lịch sự với anh rồi.

- Vậy, cô tự dắt xe một mình nhé !

Hoàng Tá Tràng phui phui tay định đi, lúc này tôi mới bừng tỉnh, ô hô hô, sao Hoàng Tá Tràng lại đi vào đường này nhỉ ? Hôm nay hấn cũng không mặc đồng phục nữa, công nhận nhìn bảnh trai lắm. Tôi dịu giọng lại, mặt tôi như nở hoa.

- À, không, anh Vương Lực Hoàng, anh đi đâu thế ?

- Tôi đi đâu cũng phải khai báo cho cô à ?

- Ý tôi là... anh không mặc đồng phục ?

- Hôm nay tôi được nghỉ .

- À, may quá, thế anh vui lòng dắt hộ tôi cái xe ra đầu phố được không ?

- Tốt, thế còn bù tai. Cô xê qua một bên đi.

Thật, tôi tự khâm phục tài năng diễn xuất của mình quá, thế này mà chẳng đạo diễn nào mới tôi đóng phim mới cú chứ. Hoành Tá Tràng đã bị khuôn mặt giả nai tơ của tôi thôi miên, hần dất xe đi một đoạn, rồi ngoái lại nhìn tôi, cười rất đều giả.

- Này, nhân tiện, cô mặc váy nhìn cũng được đấy !

Chuyện, tôi mà lại. Tôi mặc cái gì chẳng đẹp. Cuối cùng, anh ta vẫn cứ bị nhan sắc của tôi mê hoặc, nhưng đừng tưởng bỏ nhé, một người xấu xa, nhỏ nhen như anh thì không bao giờ tôi thềm để ý đâu. Hoành Tá Tràng quay lại nhìn tôi lần nữa, anh ta lại tủm tỉm cười (Tôi biết ngay là hần mê tôi tít mắt rồi).

- Này, cô sẽ trông khá hơn nếu không có hai cục má đỏ như hê trên mặt đấy !

Tôi nhảy dựng lên, lao về phía chiếc gương xe máy của mình.

- Đâu ? Đâu ? Đâu ? Anh định dìm hàng tôi hả ?

Nhưng, ối giời ơi. Mặt tôi quả đúng có hai quả cà chua đỏ bầm trên má thật. Rõ ràng lúc trang điểm tôi soi gương kính lăm mà, hay tại phòng quá tối ? hay tại trình độ trang điểm của tôi ?. Tóm lại, không biết là tại cái quái quỷ gì đi chẳng nữa cũng chẳng thay đổi được việc tôi có hai quả cà chua trên má.

Hoành Tá Tràng ngửa cổ lên cười như sói hú, còn tôi, tôi vẫn bước đi, nhưng bộ dạng đã không còn lạnh lùng và kiêu hãnh nữa. Vừa đi tôi vừa lấy khăn giấy lau sạch má. Tại sao, lúc nào cũng là thằng cha Hoành Tá Tràng phát hiện ra bộ dạng thê thảm của tôi ? Tôi thù hằn quá. Cuối cùng, xe tôi cũng được sửa xong, với sự trợ giúp của Hoành Tá Tràng, nói chung dù tôi ghét hần đến mức nào thì tôi vẫn không thể phủ nhận rằng hần rất được việc. Tôi leo lên xe định đi thì bị Hoành Tá Tràng giữ lại.

- Ê ! Khi ! Cô không định trả công tôi à ?

Cái gì, vừa gọi tôi là khi hả ? Dám gọi tôi là khi rồi lại còn đòi trả công nữa, đồ nhỏ nhen, tham lam, ích kỷ... đồ mặt... vượn ! Tôi rửa thắm một tròng trong bụng. Mắt tôi quắc lên nhìn hần, hần hơi chùn lại, nhưng mặt vẫn cười rất nham nhở.

- Anh mà mở mồm ra nói một từ khi nữa thì tôi đánh bể răng ra đấy.

- O hay, cô không thích khi à ? cô thích vượn hơn hả ?

Trời đất, cha mẹ chồng ơi ! (À, quên tôi chưa có chồng) tại sao lại nảy nòi ra một thằng trơ tráo, lão toét như Hoành Tá Tràng này chứ. Tôi dựng chân chống xe, đôi dép cao quá khiến tôi loạng choạng, hần nhanh tay đỡ được.

- Cô khi, cô đừng cố quá thành quá cố đấy ! Không biết đi dép à còn bày đặt.

- Mặc xác tôi...

- Ồ, thì đương nhiên, tôi mặc xác cô. Chẳng lẽ tôi lại phải đi theo cô nhặt xác à ? Ai trả lương cho tôi đâu .

Tôi tức đến mức nghĩ mình có thể học cả máu mồm ngay được. Hoành Tá Tràng, nếu có cơ hội, tôi sẽ thuê hàng trăm à không, hàng nghìn đứa xã hội đen đến tấn cho hần một trận. Đáng tiếc, cơ hội là thứ quá xa xỉ với tôi lúc này. Chẳng lẽ tôi chịu thua, tôi thả cái xe xuống chống nạnh.

- Biến ! Trước khi chị đây nổi điên !

- Lịch sự ghê nhỉ ? Tôi giúp cô toát cả mồ hôi thế mà cô dám ăn nói thế à ? Cô không những đánh đá cá cây mà còn vong ơn bội nghĩa nữa.

Ừ, đánh đá cá cây thì tôi nhận, vì vốn dĩ tôi sinh ra đã thế. Nhưng vong ơn bội nghĩa thì không bao giờ, ơ mà thực ra... thì hình như tôi đang vong ơn thật. Tóm lại là kiểu gì tôi cũng phải nhún lại để đỡ mang tiếng.

- Thôi được rồi, cảm ơn vì đã giúp !

- Tốt. Cô lúc nào cũng thích bị ném đá mới tỏ ra biết điều. Coi như lần này tôi không truy cứu nữa. Tôi cho cô nợ !

Cái gì, lại còn thế nữa, anh ta dám coi tôi như một tên tội phạm à ? Tôi chu môi lên định cãi thì anh ta ngăn lại.

- 9 giờ rồi đây ! Cô định nghỉ làm để đi chơi với tôi à ?

Trời đất (Cái thói quen kêu trời không bao giờ tôi bỏ được) tôi rút điện thoại ra, đúng 9 giờ 2 phút, thế là tôi muộn giờ làm tận 1 tiếng 2 phút rồi. Tôi chẳng có thời gian mà cãi cộ với Hoàng Tá Tràng nữa, tôi leo tốt lên xe, phi đến công ty như tên bắn.

Vừa gửi xe, tôi hốt hải chạy vào, trời ơi đôi giày cao gót như buộc chân tôi lại vậy. Nhưng khi bước vào sảnh, tôi chợt nhớ đến chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh của mình, không thể để nó thất bại ngay trong ngày đầu tiên ra quân được. Tôi đứng im, chỉnh trang lại trang phục, tóc tai và bước nhưng bước dài như siêu mẫu. Mấy chục con người nhìn tôi đầy ngưỡng mộ. Phải nói rằng, tôi thật sự rất tiếc, nếu chân tôi có thể dài ra khoảng 20 phân và tôi mà biết bơi để tự tin thi phần thi áo tắm thì chắc chắn 100% tôi sẽ đi thi hoa hậu Việt Nam. Và chắc chắn, tôi sẽ đạt ít nhất là danh hiệu á hậu. Thật tiếc ột người có nhan sắc nghiêng nước đổ thùng mà chân lại ngắn như tôi.

Tôi bước vào phòng cũng với phương châm lạnh lùng, kiêu hãnh đó, cả văn phòng kinh ngạc nhìn tôi. Còn sếp thì gầm lên, lôi tuột tôi vào trong phòng sếp. Tôi nghĩ, sếp đã quá thô bạo với một người mỏng manh như tôi, nhưng cũng phải thông cảm rằng sếp tôi là người không biết nhìn nhận cái đẹp, ông chỉ biết đến tiền thôi.

- Cô làm ăn thế hả ? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

- Dạ ! 9h 40 phút ạ !

- Cô còn thần nhiên thế à ? Cô biết mấy giờ khách hàng bên Anh qua đây không?

Sếp thật khinh thường tôi, tôi là đứa có trí nhớ siêu phàm, quên làm sao được. Tôi đồng dạc trả lời.

- Cháu nhớ chứ ! 10 giờ ạ !

- Trời ơi, tôi đến đau tim vì cô mất. Thế bây giờ là mấy giờ.

- Lúc này là 9h 40 phút và bây giờ chắc là 9h43 phút ạ.

Lạy trời, giờ tôi mới nhớ ra, thế là tôi còn chưa đầy 20 phút nữa để chuẩn bị. Tôi lao như con thoi ra khỏi phòng, đôi giày cao gót khiến tôi chơi với. Còn gì để mà suy nghĩ vào giờ phút này nữa, tôi tháo phăng đôi giày và chạy phăng phăng bằng chân đất trước con mắt ngỡ ngàng của sếp.

Buổi làm việc với khách hàng cuối cùng đã xong xuôi. Hợp đồng đã được ký kết, sếp tôi vui đến nỗi quên luôn việc sáng nay tôi suýt làm hỏng việc. Mọi người trong công ty bắt đầu hò hét chúc mừng. Phải nói thật, từ khi tôi được cất nhắc làm trợ lý cho sếp, nhiều người trở nên thân thiện với tôi hơn, gặp tôi họ cũng tay bắt mặt mừng như kiểu thân thiết lắm ý. Tôi thì chẳng để ý mấy, vì tôi vốn vô vi, chẳng cần quan tâm người ta nói gì sau lưng mình, cũng chẳng cần quan tâm họ nói gì về nhau. Mà có quan tâm đi nữa thì rời khỏi văn phòng khoảng ba bước là tôi quên tiệt. Thậm chí, tôi cũng chẳng cần biết sếp thực sự quý mến hay ghét bỏ mình nữa, cứ xong việc là ok, tôi tốt về. Ngấm lại, thấy mình thật sướng, lúc nào cũng cảm thấy thân nhẹ nhàng như không. Đấy, một người có tâm hồn trong veo, một nhan sắc ưa nhìn như tôi quả là hiếm thấy trong cuộc đời này. Tôi rời khỏi văn phòng với một niềm vui rạng rỡ. Nhìn thấy đôi dép cao gót nằm chổng chơ dưới gầm bàn mới nhà ra là mình vẫn đang trong chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh. Tôi xỏ dép vào, mặc dù cảm giác như đang đứng trên một đôi cà kheo nhưng tôi vẫn thẳng lưng và bước ra khỏi cửa với tư thế không thể nào kiêu hãnh hơn.

Tôi là thế, với những kế hoạch đã đặt ra tôi không bao giờ bỏ cuộc, kể cả việc tôi phải đi đường vòng, đường tắt hay thậm chí là chui vào rừng, tôi vẫn muốn mình thực sự cán đích. Nói thế thực ra là nói cho văn hoa tí thôi, thực chất của vấn đề đó không nằm ngoài hai chữ “ngang bướng”, mẹ tôi vẫn nói, thật vô phúc cho đứa nào lấy được tôi. Còn tôi thì nhất định không đồng ý quan điểm đó, tôi nghĩ, ai đó cưới được tôi thì cứ coi như là phúc tổ bảy mươi đời. Nhắc đến chuyện cưới xin, thế là tôi lại nhớ đến Lăng Tử, tim tôi lại nhói như bị kiến cắn. Tôi hờ hững bước xuống tầng 4, và tự hứa với lòng mình rằng chỉ đi qua thôi, không bao giờ đứng lại tìm như những lần trước. Mặc dù vậy, hứa là chuyện của miệng còn làm hay không lại là việc của chân cơ. Tôi không điều khiển được chân của mình, vì nó nhất định đứng im tại đó.

Một phút sau, sau khi đã liếc đến lác mắt cả tầng bốn để tìm hình bóng Lãng Tử nhưng không thấy đâu. Tôi lại tiếp tục kiêu hãnh bước vào thang máy và phi xuống nhà để xe. Nhưng trời quả không phụ lòng người, trong lúc tôi đang loay hoay lôi cái xe đang nằm chết chệt trong một đồng xe khác thì Lãng Tử đi đến. Anh kéo dịch cái xe Vespa đỏ bên cạnh và lôi con xe ghê của tôi ra. Trong khoảnh khắc đó, tôi lại thêm một lần chết đứ đừ vì sự galant của anh, đã đẹp trai mà còn galant nữa thì ai mà không mê cơ chứ. Tôi bối rối cảm ơn, anh nhoẻn miệng cười. Nhất định là anh đã thấy tôi gặp khó khăn nên mới đến cứu, tôi quả không ân hận vì đã yêu thầm nhớ trộm anh. Nhưng, thật không thể ngờ, anh từ từ dắt chiếc vespa đỏ ra. Tôi kinh ngạc quá đỗi, cái Camry của anh đâu rồi ? Sao anh lại phải đi xe máy ?. Không lẽ vì cần tiền lấy vợ nên anh đã phải bán nó rồi ? Ồi, Lãng Tử ơi là Lãng Tử nếu anh lấy em thì anh đâu có phải bán ô tô như cưới cô ta, thậm chí, anh mà lấy em mẹ em còn phụ nguyên cho anh cả một cái Camry xin hơn nữa cơ. Tôi hỏi với giọng an ủi hết sức.

- Ô, sao anh lại...

Đường như hiểu được ý của tôi, Lãng Tử cười.

- Hôm nay tôi đi xe của vợ, nhân tiện sửa sang lại một chút.

Tôi suýt hét lên, thật là đáng thất vọng. Anh đi sửa xe cho vợ anh chứ sửa xe cho tổng thống cũng thế, việc gì phải khai cho tôi biết. Lãng Tử lại làm tổn thương tôi thêm một lần nữa, tôi định hỏi cho ra nhẽ, tại sao không lấy tôi? Hả ? Nhưng tôi nhớ ra, mình đang trong chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh. Phải cho người ta thấy gạt mình sang một bên là một sai lầm, phải xinh đẹp hơn và ngẩng cao đầu hơn. Tôi gạt đầu với anh như kiểu điều đó là con muỗi, tôi dắt xe ra khỏi nhà xe, tất nhiên là với tư thế đầy kiêu hãnh rồi. Lãng Tử đi sau tôi, đến lúc ra đến cửa nhà để xe, trước khi lao vút xe đi, Lãng Tử đã kịp ngoái lại nói với tôi.

- Cô Phương, cô dạo này đẹp lên nhiều đấy !

Tôi sững sờ nhìn theo chiếc Vespa đỏ vừa lướt qua mặt. Thật hay mơ đây ? Cuối cùng thì anh ấy cũng nhận ra vẻ đẹp tiềm ẩn của mình. Tôi thầm nghĩ, vậy là chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh của mình đã bắt đầu có tác dụng. Tôi vui sướng giơ hai tay lên trời và hét lên.

- A....a...

Chiếc xe đổ rầm xuống chân, tôi đau đớn ngã vật theo nó. Thế là toi, tại sao trong lúc vui mừng nhất không bao giờ tôi nhớ ra mình đang làm gì và đứng ở đâu nhỉ ? . Kết quả của vụ ăn mừng tai hại đó là cái chân sưng tấy của tôi và một vết xước dài ngoằng. Tôi đành gửi xe lại công ty và lết từng bước ra cổng. Tôi nhấc điện thoại lên gọi cho Bi Ve, Bi Ve nghe giọng tôi thều thào biết ngay là có chuyện, không cần nói lằng nhằng, nó chỉ hỏi “mày đang ở đâu” và phi xe đến. Nó nhìn cái chân đau của tôi và hỏi.

- Chiến dịch thất bại à ?

- Không ! Thành công ngoài mong đợi.

Bi Ve trố mắt nhìn tôi, tôi ra vẻ bí mật leo lên xe nó. Vậy là xong, coi như ngày đầu tiên ra quân chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh đã thành công một nửa. Nếu, không gặp phải thằng cha Hoành Tá Tràng và cái chân tôi bị đau thì coi như thành công 100%.

Tôi tự hào về chiến dịch của mình và mọi người ở văn phòng mỗi ngày lại tròn mắt vì sự thay đổi không ngờ của tôi. Sau một tuần, ngoại trừ việc đi giày cao gót vì cái chân đau ra, mọi thứ với tôi coi như đã ok lắm. Mẹ tôi thì nghi ngờ dạo này tôi có người yêu, còn Bi Ve và Cây Sậy thì lại hoảng hốt cố phanh tôi lại. Tôi biết, bọn chúng không muốn tôi bị biến thành một đứa con gái yếu điệu như Chuối Hột. Vì như các bạn biết đấy, khi lấy vợ, người ta luôn mong mình sẽ lấy được một cô vợ hiền lành, thực nữ nhưng khi chơi với nhau theo kiểu bạn bè, họ lại muốn cô bạn của mình phải thật cá tính và ngông cuồng y như họ. Tất nhiên là tôi không nghe, tôi phải có lập trường của mình chứ. Bi Ve nói tôi hãy dừng lại đúng lúc, dù sao người ta cũng sắp có vợ rồi, nếu mày làm thế để chài thằng khác thì được, nhưng chài tiếp thằng cha Lãng Tử thì không nên. Tôi biết chứ, chẳng phải dạy, chẳng qua tôi muốn cho Lãng Tử biết rằng mình xinh đẹp đến nhường nào và sẽ cảm thấy thật ân hận vì đã bỏ rơi tôi (Trời ạ, đã yêu nhau được ngày nào đâu mà bỏ rơi) . Phải nói thật, từ hồi tôi thực hiện chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh tôi thấy mình tự tin hơn hẳn. Tôi bước đi như siêu mẫu (chắc chẳng cần nhắc lại rằng nếu chân tôi dài ra khoảng 20 phân nữa là tôi sẽ đi thi hoa hậu đâu nhỉ ?) , thi thoảng tôi gặp Lãng Tử ở thang máy, tôi gạt đầu chào anh và kiêu hãnh bước

đi. Tôi biết, rất nhiều lần Lãng Tử nhìn tôi kinh ngạc. Tôi lại cảm thấy mình càng nên phải kiêu hãnh. Có vẻ như thời gian này tôi mềm tính hơn, nhưng cũng hậu đậu hơn. Trung bình, một ngày tôi bị vấp vào bàn khoảng 5 lần và làm vỡ khoảng 2 cái cốc. Đầu gối có chỗ thâm tím, và tôi đã chuyển từ cốc nước thủy tinh sang dùng cốc giấy cho nó an toàn.

Cả văn phòng tôi từ chỗ kinh hoàng chuyển sang choáng ngợp và cuối cùng là khâm phục trước sự lột xác của tôi. Và đương nhiên, sếp tôi, Tam Mao cũng không nằm ngoài con số đó. Một hôm, sếp gọi tôi vào, nhìn tôi từ đầu đến chân và hỏi một cách rất rụt rè.

- Chú hỏi thật, con có người yêu rồi hả ?

Chú, à, sếp hỏi gì không hỏi lại đi hỏi một câu khiến tôi nhói lòng thế chứ. Nói là nhói lòng cho nó sang chứ tôi chẳng thấy có gì là đau khổ lắm.

- Làm gì có, cháu vừa bị bỏ rơi !

- Thật à ? Sao cháu lại...

Tôi biết tổng câu hỏi của sếp, kiểu gì sếp chẳng hỏi sao cháu lại trở nên xinh đẹp như thế. Tôi mỉm cười.

- Cháu lúc nào cũng xinh đẹp mà.

Sếp tôi ngửa cổ ra sau cười sảng sặc.

- Cháu thật giống.... à, thôi !

Sếp ngừng bật, tôi tò mò không biết sếp đang định ví tôi với ai. Nếu ví tôi với hoa hậu thì lẽ đương nhiên, tôi chẳng ngại nhưng nếu ví tôi với...khỉ thì dù sếp là sếp đi chăng nữa tôi cũng chẳng nể nang gì đâu. Sếp không để tôi phản ứng, ông nói.

- Ý chú hỏi là tại sao cháu lại bị đá ?

- À, thực ra thì cũng không hẳn là bị... đá, mà chẳng qua là... cháu không thêm thôi. Anh ta đã tán cháu ngày nào đâu.

Sếp tôi lại cười, trời ạ, nếu ông ấy không cười thì nhìn còn đỡ, chứ khi ông ấy cười thì đến cá trê cũng phải gọi bằng cụ.

Tôi trầm nghĩ, sếp Tam Mao của tôi hồi trước dứt lốt hói lộ kiểu gì mà được đi tu nghiệp ở Nga cả mấy chục năm nhỉ ? Hay tại sếp tôi quá tài giỏi, à điều này thì tôi công nhận, vì tôi là trợ lý của ông mà, một trợ lý giỏi thì đương nhiên phải làm với một giám đốc giỏi rồi. Thực ra, nhiều khi tôi thấy sếp tội tội, đến tuổi này rồi vẫn sống một mình, nếu ở xóm nhà tôi mà có bà nào ế chồng, nhan sắc tương xứng với sếp một tí nhất định tôi sẽ giới thiệu ngay cho sếp. Tôi biết, sếp rất quý tôi, thậm chí nhiều khi hơi dung túng cho tôi. Ông không bao giờ quát mắng tôi trước mặt nhân viên khác, và hay hỏi thăm về cuộc sống của mẹ con tôi. Tôi hiểu, tôi là một nhân tài, và ông ấy cần phải nâng niu (tôi nghĩ thế, chứ sự thật như thế nào phải hỏi ông ấy mới biết được). Cuộc nói chuyện của tôi và sếp kết thúc bằng một câu phán xanh rờn của sếp.

- Bao giờ tìm được thằng mới thì dẫn đến đây chú duyệt cho.

Tôi không muốn mất lòng sếp nên gật đầu lia lịa. Sếp ơi là sếp, nếu cháu mà tìm được thằng nào nhanh đến thế thì trước khi đến được cửa ải của sếp thì chắc chắn hẳn ta đã chết gục trước cửa ải của mẹ cháu rồi. Sếp là bạn của mẹ cháu mà chẳng hiểu bà tí nào cả.

Buộc túm lại, chiến dịch lạnh lùng và kiêu hãnh của tôi đang ngày một thành công và nó thay đổi tôi rất nhiều. (Về mặt ngoại hình thôi nhé). Mẹ tôi hài lòng về điều đó, còn Bi Ve và Cây Sậy vẫn chưa thực sự an tâm. Nhưng nói gì thì nói, chúng nó vẫn phải công nhận rằng tôi trở nên xinh đẹp hơn nhiều. Thực ra, thì chúng nó rất hiểu tôi, đồ đứa nào dám mở mồm ra nói một từ xấu trước mặt tôi, có khi thân thể chúng chẳng còn lành lặn mà lét về nhà nữa chứ chẳng chơi đâu.

Thời gian thấm thoát thoi đưa (cái này tôi học trong truyện cổ tích) cũng đã đến ngày Lãng Tử làm đám cưới. Tôi lại ngồi bút cánh hoa rồi đắn đo một cách kinh điển, rằng đi – không đi, đi – không đi. Nếu không đi, chẳng khác nào tôi đầu hàng, tôi tự nhận mình thua kém và coi như tôi ghét bỏ Lãng Tử, còn nếu đi, tôi

sợ mình không thể kiềm chế được sự quá khích của mình. Bứt hết hai bông hoa cúc vụn thọt tôi vẫn không thể quyết được.

Tôi gọi cho Cây Sậy, nó bảo gọi cho Bi Ve đi, nó đang bận đi đặt nhà hàng chuẩn bị đám cưới. Lại phải gọi cho Bi Ve, Bi Ve nói, phải đến chứ, mà không đến là mà hèn. Đúng thật, tôi thà xấu đi một tí chứ không muốn hèn. Tôi quyết định sẽ đi, nhưng đi với ai đây ? Vác mặc đến đó một mình sao ? . Chẳng lẽ tôi lại rủ sếp Tam Mao của tôi đi cùng ? Thế thì còn ra thể thống cống rãnh gì nữa. Nếu tôi muốn tìm ai đi cùng, ít ra tôi cũng nên tìm người thật đẹp trai để xứng đáng với nhan sắc của tôi chứ. Lướt một vòng danh sách những người đàn ông tôi quen, chẳng ai phù hợp cả. Tôi chợt nhớ ra Hoàng Tá Tràng, hẳn ngoài việc bản tính ra thì nói về độ đẹp trai thì khỏi chê. Nhưng không được, tôi mà đi với con vượn đó thì kiểu gì cũng xảy ra chuyện, thế thì còn đâu vẻ long lanh của tôi trong đám cưới nữa. Sắc đẹp quan trọng lắm, nhưng thể diện cũng quan trọng không kém. Cân đo đong đếm một hồi, tôi quyết định gọi cho Bi Ve.

- Alo ! Đây, cuối tuần mà đi đám cưới Lãng Tử với tao nhé !

- Diên à. Tao đi làm gì ?

- Mà đi làm người yêu của tao.

- Không... mà nhờ thằng Cây Sậy đi !

- Nó sắp lấy vợ, không có thời gian.

- Nhưng, tao...

- Cầm từ chối, mà có muốn tao lao đến nhà mà bây giờ không ?

- Thôi, được rồi, tao đi. (Bi Ve chống chế một cách yếu ớt)

- Tốt, thế ngày mai mà đi mua ngay đôi giày nâng chiều cao nhé.

- Để làm gì ?

- Mà phải cao lên ít nhất là 5cm, nếu không tao vật cổ mà.

- Diên à, móc đâu ra đôi giày như thế.

- Mà diên thì có, tao thấy nó quảng cáo khắp nơi. Túm lại, mà phải đi, và mà phải cao lên. Không nói nhiều !

Tôi cúp máy cái rụp, không để cho Bi Ve phải nói gì nhiều. Chốt là chốt mà không chốt là không chốt, tính tôi vốn cương trực như thế rồi.

Cuối cùng, cuối tuần cũng đến, đám cưới của Lãng Tử sang trọng và đông đúc hơn tôi nghĩ. Tôi gặp lại vài người bạn cũ, ai cũng mắt chữ o mồm chữ a khi thấy tôi đi cùng Bi Ve. Nói thật, ngoại trừ vẻ tròn tròn, lùn lùn của nó ra, mặt nó cũng đẹp trai phết. Thế tôi mới cho nó đi cùng chứ, tôi vốn háo sắc và sĩ diện lắm, không phải tự nhiên mà tôi lại bảo Bi Ve đi cùng mình đâu. Nói đi nói lại, dù Bi Ve hôm nay trông khá khảm đến mấy thì chẳng thể sánh bằng Lãng Tử. Trông anh ấy quá điển trai trong bộ đồ vest và cô dâu không phải là cô gái đứng sau lưng tôi hôm nào, tôi thực sự hơi choáng. Chẳng lẽ, trong một thời gian ngắn ngủi như thế, Lãng Tử đã kịp đá người kia và yêu người này ? . Nhưng dù đó là ai đi chăng nữa thì cô dâu hôm nay không phải là tôi, mà nếu không phải là tôi thì bản khoán n lần nữa cũng thế. Tôi thoáng chút buồn nhưng vẫn luôn nhắc nhở mình rằng, phải lạnh lùng và kiêu hãnh. Mặc dù, cái giá của sự lạnh lùng và kiêu hãnh đó là tôi dẫm vào gấu váy và loạng choạng suýt ngã, may mà có Bi Ve đỡ kịp không thì tôi đã làm đổ cả cái cổng hoa cưới rồi.

Một đôi lần, tôi cũng bắt gặp ánh Lãng Tử nhìn mình vội vàng, chết chưa, chắc giờ thấy tôi xinh đẹp quá nên tiếc nuối đây. Lãng Tử ơi là Lãng Tử, coi như kiếp này chúng ta không có duyên, hẹn kiếp sau vậy. Nếu kiếp sau anh là con ếch, thì em tình nguyện thành con ếch giống anh, chỉ có điều, con ếch em phải là chúa tể của một đầm lầy nào đó. Thế đấy, đám cưới của Lãng Tử diễn ra suôn sẻ và tôi, không hề rơi lấy một giọt nước mắt nào. Chỉ có điều, sau đám cưới, Bi Ve và Cây Sậy lại bị tôi hành hạ ở quán trà chanh, Cây Sậy gật gù lắng nghe, còn Bi Ve, như thường lệ ngồi ngắm trời ngó đất, nếu tôi không chỉnh đốn kịp thời chắc nó chẳng thèm nhìn mặt tôi lấy một lần.

Sau khi kể lể dài dòng, chúng tôi quyết định đi Karaoke cho thoải mái đầu óc. Tất nhiên, cũng như mọi lần, tôi chủ trì còn hai thằng kia chủ chi. Và đương nhiên, khi gặp hai thằng bạn của mình, tôi tạm thời vứt bỏ vẻ lạnh lùng và kiêu hãnh của mình đi, thay vào đó là gương mặt của một sát thủ nanh nọc nhưng đáng yêu.

4. Chương 4

Nhiều tháng sau ngày cưới của Lăng Tử, tôi vẫn xinh đẹp, vui vẻ và tài giỏi như chưa từng có vụ thất tình chấn động lịch sử đó. Bạn biết đấy, một khi không còn ai để yêu nữa, bạn sẽ dành trọn trái tim cho công việc. Tôi cũng thế, sau ngày cưới của Lăng Tử tôi lao đầu vào công việc, tôi trở nên xinh đẹp và tài giỏi gấp bội phần (Mặc dù điều này tôi đã nói n lần rồi, nhưng nhắc lại một lần nữa để khỏi quên).

Người vui nhất, và được lợi nhất có lẽ là sếp Tam Mao của tôi, ông ấy rất hài lòng vì thấy một đứa ất ơ như tôi trở nên hết lòng vì công ty. Thi thoảng, tôi vẫn thường bắt gặp ánh mắt ông ấy nhìn tôi triu mến, những lúc như thế tôi nhe răng ra cười lại, và ông ấy giơ tay chữ V như nói với tôi là tôi sẽ làm được. Công nhận, dù sếp tôi già đến mấy, những điều bộ ông thể hiện với tôi thật là xì tin. Tôi luôn ngưỡng mộ độ tự tin siêu phàm của ông ấy, nếu tôi mà xấu như ông thì không bao giờ tôi làm mấy cái động tác ngớ ngẩn gây sự chú ý như thế. Nhưng, nói đi thì cũng phải nói lại, ngoài cái tội xấu ra, ông ấy là một người dễ mến, dễ chịu, tôi không phủ nhận rằng mình cũng yêu quý ông ấy như ông ấy yêu quý tôi. Tôi nghĩ, chắc ông ấy phải thích mẹ tôi lắm thì mới dịu dàng quá mức với tôi như vậy, nhưng chẳng sao, thích hay không đó là việc của mẹ tôi, còn tôi chỉ để tâm xem ông ấy có trả lương cho tôi đúng thời hạn không mà thôi.

Có một việc rất lạ là kể từ khi Lăng Tử cưới vợ, tôi không còn xuống căng tin lấy lý do mua café để gặp anh ấy nữa, và tôi cũng không bao giờ đi bộ xuống cầu thang nơi anh ấy làm việc nữa. Đó là điều đương nhiên, không mua café nữa thì tôi đỡ tốn tiền, không đi thang bộ xuống nữa thì tôi đỡ mỏi chân. Tất nhiên, nó không phải là cái sự lạ mà tôi muốn nói đến, ý tôi là từ khi tôi không còn săn đón Lăng Tử nữa thì anh ấy lại xuất hiện thường xuyên trước mặt tôi. (Đời thật lắm nỗi éo le). Chúng tôi gặp nhau ở sảnh, ở trên sân thượng hay ở trong thang máy, tóm lại bất kể đâu có thể có khả năng chạm mặt nhau, nhưng thật may chúng tôi chưa bao giờ gặp lại nhau thêm một lần nào nữa trong toilet. Những lúc đó, tôi chỉ mỉm cười hoặc gật đầu chào anh, còn Lăng Tử thì nhìn tôi với ánh mắt rất khó nói.

Mặc dù, sự thật là tôi vẫn chưa thể quên được Lăng Tử, nhưng giờ đây, tôi không còn mơ tưởng hay suy đoán bất cứ tín hiệu nào anh ấy dành ình như trước đây nữa. Với một người đã có vợ, thì tôi nên giữ khoảng cách, vì dù sao, tôi không muốn mang tiếng là mình dùng nhan sắc để quyến rũ chồng của người khác. (Mặc dù tôi thừa biết, mấy năm qua tôi có quyến rũ được thằng cha nào đâu).

Tôi vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng và kiêu hãnh vốn có của mình, nhưng tôi không mặc váy ngắn và son phấn như trước nữa. Không phải là do thất tình nên mới thế, mà thực ra son phấn vốn là của mẹ tôi, mẹ tôi giành lại mất rồi. Còn váy ngắn thì, biết nói sao được nhỉ ? chẳng là tôi đi đứng rất đúng đắn nên các thể loại váy bó, váy ngắn, váy hơi ngắn của tôi cái thì bực chỉ, cái thì rách toạc, cái khác thì quá chật. Và tôi thì sau khi nhìn đồng váy đó đã chắc lưỡi mà phán rằng “ Quần jean, áo phông vẫn là lợi hại nhất”. Thế là tôi trở về với phong cách trước đây của mình kèm theo một đôi dép bệt kiểu hầm hố. Đây, dù cho vật đổi sao dời, chân tôi vẫn cứ đời đời... 90. (thực ra chân tôi có 89 phân thôi, nhưng ăn gian thêm một phân thì đã sao ? Khỏi đưa đi thi hoa hậu còn ăn gian thêm 5 phân ấy chứ) . Tôi vẫn thường chắc mẩm chân lý rằng “ Dù bạn không cao, nhưng người khác cũng phải...cúi nhìn”, mà sự thật là như thế, tôi toàn làm việc với Tây, và anh Tây nào khi gặp tôi đều cúi nhìn tôi hết. Đó là một lợi thế mà những kẻ chân dài mãi mãi không bao giờ với tới được. Khả Khả... nói chung, dù thế nào đi nữa tôi vẫn thấy rất hạnh phúc và tự hào về cơ thể, tính cách và nhan sắc mà tôi có.

Một lần, trong khi tôi hoảng hốt ôm tập tài liệu dày cộp chạy như điên vào sảnh (thừa bà con, nguyên nhân của sự việc này là cái tội ngủ nướng và hậu quả là muộn giờ làm). Tôi lao như tên bắn đến thang máy, nhưng chưa đến nơi tôi đã kịp va vào một người đàn ông khiến tài liệu văng tung tóe. Tôi hét lên “ Trời ơi, đi đứng kiểu gì thế hả ? Không biết nhìn à ?”. Thực ra, xét một cách công bằng thì anh ta là người nói câu đó mới đúng, vì tôi là đứa chỉ chăm chăm nhìn cánh cửa thang máy chứ có thêm nhìn xung quanh đâu.

Nhưng kệ chứ, các bạn phải hiểu rằng, trong văn hóa va chạm, người nào to mồm hơn thì chắc chắn cơ hội chiến thắng càng cao hơn (Nếu không tin, bạn có thể thử đi xe máy ra đường Hà Nội và va chạm với một ai đó xem, tôi đảm bảo, khi bạn chưa kịp định thần xem mình đã ngã chưa thì ngay lập tức bạn nghe được tiếng gào thét của đối thủ cho đến khi bạn nhận sai và đền bù mới thôi). Tôi, đương nhiên không bao giờ dám làm như thế ngoài đường, nhưng trong tòa nhà này thì khác. (Tôi đâu có ngu vì ngoài đường sẽ có nhiều kẻ còn mạnh động hơn tôi gấp tỉ lần) .

Người đàn ông kia lồm cồm bò dậy, nhìn tôi rồi nhe răng ra cười. Tôi càng điên tiết hơn, máu ăn thua trong tôi trỗi dậy, tôi gào toáng lên “ Cái gì ? anh còn nhe răng ra mà cười được nữa à ? Không biết xin lỗi à ?”. Người đàn ông cao lớn trước mặt tôi tỏ ra lúng túng ấp úng xin lỗi, ngay sau khi nhìn lên mặt anh ta, tôi mới nhận ra rằng anh ta đâu có cười tôi mà tại rằng anh ta hô mà thôi. Ngay lập tức người lúng túng là tôi, tôi chẳng biết nói gì khi đã trót gào rú như vậy, nếu xin lỗi anh ta thì quả là mất mặt quá. Vì thế, tôi cúi xuống nhặt tài liệu để che giấu sự xấu hổ của mình. Anh ta cũng luống cuống ngồi xuống sàn nhặt tài liệu giúp tôi. Đúng lúc đó, một giọng đàn ông quen thuộc vang lên “Có chuyện gì vậy ?”. Tôi ngẩng đầu lên, người đó không ai khác chính là Lãng Tử của tôi, à không, Lãng Tử của vợ anh ta mới đúng. Anh ấy nhìn tôi như khó hiểu, còn cái người vừa đâm sầm vào tôi chột lất bập “ Sếp... không có chuyện gì đâu”. Hả ? Cái quái quỷ gì thế này, cái anh chàng hô rằng này là nhân viên của Lãng Tử ư ? . Trời ơi, Lãng Tử thật là có mắt không trông, anh đẹp như thế thì cũng phải chọn nhân viên cho xứng đáng chứ. Tôi thầm trách ông trời nhiều khi thật trái ngang.

Tôi từ từ đứng dậy, mặt tôi đối mặt với Lãng Tử (thực ra thì mặt tôi chỉ vừa chưa đến vai anh ta thôi), chưa bao giờ chúng tôi lại đứng gần nhau như thế. Tôi đọc được trong mắt anh ấy sự bối rối, trời ạ, đứng cạnh nhan sắc hoa nhường nguyệt héo như tôi đây mà anh ấy không bối rối thì còn gì là đàn ông nữa. Lãng Tử nhìn sâu vào mắt tôi, giờ thì đến lượt tôi luống cuống. Nhưng, tôi tài che giấu cảm xúc lắm, ngay lập tức, tôi mỉm cười và tuôn luôn một tràng dài vào mặt Lãng Tử (Dù sao, anh ấy đã có vợ và tôi chẳng còn cơ hội nào nữa thì tội gì tôi phải giả vờ dịu hiền làm gì cho tốn sức).

- Anh này là nhân viên của anh à ? Lần sau anh nhớ dặn kỹ anh ta đi đứng cho nó cẩn thận, đừng làm tổn thương người khác.

Lãng Tử ngạc nhiên nhìn tôi, rồi anh nhíu mày, cái nhíu mày hết sức quyến rũ. Trời ơi là trời, sao có vợ rồi mà không đỡ đẹp trai tí nào cả.

- Tổn thương á ? Anh ta làm gì mà gây tổn thương cho cô ?

Lúc này tôi mới nhớ ra là mình cuống quá nên dùng sai từ. Tôi chống chế.

- Đây, anh nhìn xem, không tổn thương sao được. Tài liệu thì văng tung tóe coi như là một tổn thất, còn tôi bị ngã xuống sàn, bị xước mất một cái móng tay thì cũng coi như bị thương còn gì. Chung kết lại là vẫn tổn thương.

Anh chàng hô rằng, cuống quýt phân bua.

- Làm gì đến mức độ đó, cô đừng có quan trọng hóa vấn đề !

Lãng Tử cúi xuống nhặt nốt số tài liệu còn lại rồi đưa cho tôi. Anh ấy phải phủi tay rồi cười với tôi.

- Anh ta nói đúng đấy, cô rất hay quan trọng hóa vấn đề ! Đừng như thế nữa, nhanh già lắm.

Tôi tức đến lộn ruột nhưng đành phải cầm nín, giả như người đứng trước mặt tôi không phải là Lãng Tử mà là Hoàng Tá Tràng thì chắc chắn anh ta sẽ được ăn một cái cùi chỏ. Nhưng đây là Lãng Tử, và dù anh ấy có nói gì đi chăng nữa, tôi vẫn thấy lấp ló ở đâu đó một sự quan tâm âm thầm dành ỉnh. Tôi nhoén miệng cười.

- Cảm ơn anh đã nhắc !

Tôi ôm tập tài liệu bước đến thang máy với tâm thế không thể nào kiêu hãnh hơn. Tôi nghĩ, chẳng qua nỗi tình anh một thời là người trong mộng của tôi, nếu không tôi sẽ chẳng im lặng mà đi như thế đâu.

Cả ngày hôm đó, nụ cười của Lãng Tử cứ lảng vảng trước mắt tôi. Tôi cố xua đi, thật là vớ vẩn, anh ta đã có vợ và tôi thì đương nhiên không nên làm điều gì tổn hại cho gia đình người khác.

Đầu giờ chiều hôm ấy, khi tôi đang say sưa dịch tài liệu tiếng Anh thì bỗng có ai đó nói to.

- Chào mọi người ! Cho tôi gặp cô Đỗ Tiến Phương !

Khỉ thật, ở đây ngoài sếp tôi ra chưa ai được gào tên đầy đủ của tôi ra giữa thanh thiên bạch nhật như vậy. Tôi đập tay xuống bàn, định bụng đứng dậy cho hắn một trận. Nhưng, lại nhưng, tôi dừng lại khi nhìn thấy gã hô rằng đang ôm một bó hoa hồng to tướng đứng cười ngay trước cửa (Thực ra tôi chẳng biết là anh ta đang cười hay không nữa) . Mọi người ở công ty tôi ồ lên rồi vỗ tay tán thưởng ầm ĩ. Chắc họ tưởng anh ta là người yêu tôi mất. Họ không chịu hiểu, một người như tôi làm sao có thể yêu một kẻ xấu xí như hắn chứ. Tôi không muốn người ta bàn tán lâu thêm nữa, vì nhờ đầu tin này mà lọt ra ngoài thì nghe chừng tôi khó lấy chồng lắm. Tôi nhảy xổ ra, lôi hắn ra ngoài hành lang.

- Anh điên à ? Sao anh vác xác đến đây ?

Anh ta luống cuống dúm bó hoa vào tay tôi.

- Tôi chỉ... chỉ muốn xin lỗi thôi !

- Cóc cần !

- Cô tha... lỗi... cho tôi nhé !

Tôi nhìn bộ dạng của anh ta đến là tội nghiệp, thôi được rồi, vì bó hoa quá đẹp nên tôi sẽ châm chước vậy.

- Được rồi, coi như hòa !

- Cảm ơn cô !

- Khỏi khách khí ! Thế nhé !

Tôi ôm bó hoa đi thẳng vào, anh ta gọi giật lại.

- Khoan đã . Cô chưa biết tên tôi mà !

- Thế hả ? Thế tên anh là gì ?

- Tôi là Nguyễn !

- Ok. Chào anh Nguyễn !

Tôi vẫy tay chào anh ta rồi bước vào cửa. Lần này, hàng trăm con mắt trong công ty lại đổ dồn về phía tôi. Tôi thả phịch bó hoa xuống bàn, rồi tiếp tục cắm cúi và tài liệu. Bánh Bao, trưởng phòng nhân sự ngồi phía bên kia ghé lại hỏi nhỏ.

- Này, Phương, cây si của cô đó à ?

- Vớ vẩn !

Tôi xua tay như thể không muốn quan tâm đến chuyện đó. Nhưng tôi biết, sau lưng tôi các mái già bắt đầu tụ tập để phân tích tình hình, dự đoán tình hình và phân tích khả năng chiến thắng của anh ta khi cự tôi. Ôi trời ơi, các mẹ mái già, chỉ được cái giỏi tưởng tượng. Mặc kệ thôi, vì đó đâu phải là việc của tôi.

Mấy ngày sau, sự việc anh chàng Hăng-rô Nguyễn (tức là rằng hô Nguyễn ấy) và bó hoa đã trở nên xep lép. Mọi người thôi bàn tán , thêu dệt và tôi, đương nhiên là quên bằng chuyện đó từ lâu rồi, mặc dù bó hoa đó vẫn nằm héo rũ trên bàn tôi. Nhưng, (lại nhưng rồi) thứ 6 tuần đó, câu chuyện về chàng Hăng- rô Nguyễn lại tiếp tục hot hơn bao giờ hết, khiến một người lạnh lùng như tôi đây cũng được phen choáng váng. Hăng – rô Nguyễn lại tiếp tục xuất hiện ở văn phòng với một bó hoa hồng còn to hơn lần trước, anh ta lại gọi đầy đủ tên cha sinh mẹ đẻ của tôi. Và tôi, đương nhiên lại nhảy xổ ra hỏi anh ta có việc gì. Anh ta trao hoa cho tôi, và cười (Lạy chúa, tôi làm sao biết được lúc nào anh ta cười, lúc nào không đâu) .

- Chúc cô cuối tuần vui vẻ !

Trời đất ơi, đừng nói anh mê tôi đấy nhé ! Tôi không có tội tình gì đâu, anh tha cho tôi, đời tôi chỉ thích trai đẹp mà thôi. Nói thế thôi, chứ loanh quanh một hồi, tôi vẫn phải ôm hoa vào và anh ta lại hôn hờ đi về.

Cả công ty tôi lại được phen nháo nhác, ai cũng đến bắt tay chúc mừng tôi. Trời đất, họ làm như Đỗ Tiến Phương tôi ế đến nơi rồi ấy. Không bao giờ nhé, tôi thà ế trong tư thế ngẩng cao đầu còn hơn là lấy một ông chồng xấu. Tôi ám ức với anh chàng Hăng – rô đó lắm, nhưng biết làm sao được, tôi không thể ngăn anh ta tặng hoa cho tôi được, cũng như trước đây, Lãng Tử làm sao ngăn được tôi yêu đơn phương anh ấy. Sự việc tặng hoa, tặng cây nhỏ xinh, tặng nước hoa... vẫn đều đặn hàng tuần, và tất nhiên Hăng – rô cũng xuất hiện với tần suất ngày càng dày ở công ty tôi. Giờ thì anh ta không cần phải gọi tôi nữa, anh ta có thể thoải mái đi vào tận bàn làm việc của tôi và đặt quà lên đó. Tôi chẳng thèm ngó đến chúng, quà cứ chất đầy trên bàn mà tôi không buồn dọn. Cả công ty ngạc nhiên lắm, riêng sếp Tam Mao của tôi thì vui mừng ra mặt. Sếp lạ thật, anh ta theo đuổi tôi chứ có theo đuổi sếp đâu mà sếp vui. Chết, không lẽ anh ta là con của sếp ? Cũng có thể lắm chứ. Vì nhìn hai người nhan sắc cũng tương đương nhau mà.

Sự xuất hiện của Hăng- rô Nguyễn càng ngày càng khiến tôi khó chịu. Nhưng, anh ta càng ngày càng cao tay, hầu như không nói gì hết, chỉ đặt quà rồi đi về. Mà nói thật, anh ta có nói thì tôi chẳng buồn nghe. Đôi lần, tôi thầm tiếc, giá như anh ta đẹp trai bằng Lãng Tử, hoặc chí ít cũng bằng Hoành Tá Tràng thì có khi tôi đã không lạnh lùng như thế. Nhưng biết sao được, Hăng – rô là Hăng – rô, mà Lãng Tử là Lãng Tử còn Hoành Tá Tràng đương nhiên lại càng không liên quan. Tôi thật là bất hạnh!

Rất nhiều ngày sau đó, tôi thường gặp Lãng Tử ở căng tin hay ngoài chỗ để xe, anh ấy không nói gì nhiều, chỉ nhìn tôi và tủm tỉm cười. Chết tiệt thật, chắc anh ấy biết chuyện Hăng – rô đang tán tỉnh tôi và đang cười mỉa mai tôi đấy. Mặc dù, tôi tức lắm, nhưng chẳng lẽ lại nhảy ra mắng anh ấy à ? Thật là kỳ cục.

Tôi cứ điem nhiên đi qua và không quên gật đầu chào anh. Có một lần, khi tôi nhớ ra là tối nay sẽ có đám sinh nhật của Chuối Hột , tức vợ Cây Sậy, tôi ngồi nghĩ mãi chẳng biết nên tặng cái gì, và ngay lập tức, tôi nhìn thấy bó hoa tết bằng vải rất đẹp mà hăng – rô để lại trên bàn tôi. Dù sao, cứ để nó đây cũng phí, chả ai ngắm và chẳng ai chăm sóc cả, chỉ bằng tôi tặng lại nó cho Chuối Hột coi như một công đôi việc. Nói là làm, tôi lau sạch sẽ lớp bụi bám trên từng cánh hoa rồi ôm về nhà, định bụng tối sẽ đi tặng Chuối Hột. Khi gặp Lãng Tử trong thang máy, Lãng Tử chợt sững lại nhìn tôi và bó hoa rồi nở một nụ cười rạng rỡ. Tôi cũng đáp lại bằng nụ cười héo queo quắt, trời ạ, chắc Lãng Tử nghĩ là tôi nhận lời cái anh chàng Hăng – rô đó rồi. Tôi giải thích.

- Không phải như anh nghĩ đâu ?

- Nghĩ gì ? . Lãng Tử hỏi lại tôi.

- Ý em là cái bó hoa này, và tay nhân viên của anh ấy ! Em thích bó hoa này nhưng em không thích cái gã đó.

Lãng Tử lại nở một nụ cười rạng rỡ hơn lúc nãy. Người đâu mà vô duyên quá, nói gì cũng cười.

- Thích bó hoa là được rồi, cô thích anh ta làm gì cho phí đi.

Khà khà, được. Lãng Tử trông thế mà hiểu ý tôi. Tôi gật đầu vui vẻ, nhưng tôi liếc sang thấy khuôn mặt của Lãng Tử như sầm lại, anh ấy khiến tôi lúng túng.

Ôm bó hoa thất thểu về nhà, phải nói thêm rằng cái con bọ của tôi lại bị hỏng và báo hại thân chủ của nó phải chen lấn, xô đẩy đứt cả hơi trên xe bus mới về được đến đầu phố. Tôi, một tay ôm hoa, một vai khoác túi, chân bước liêu xiêu về nhà. Nói thật, mấy lần tôi định vứt bó hoa vào thùng rác nhưng vì tiếc của quá tôi đành ôm nó về nhà vậy, nghĩ đến việc không mất một xu nào mà có quà tặng cho Chuối Hột là tôi lại có động lực tiếp tục. Đấy, tôi luôn là một người chu đáo và tiết kiệm như thế (Tiết kiệm nhé, không phải hà tiện đâu) . Tôi tưởng tượng ra cảnh Bi Ve và Cây Sậy sẽ choáng ngất trước sự đầu tư hào phóng của mình. Nghĩ đến đó, tôi định ngửa mặt lên trời mà cười hô hô, nhưng một bàn tay đặt lên vai, chặn tôi lại.

- Khỉ ! cô đi đâu về đấy ?

Chẳng cần phải ngoái lại, tôi cũng biết chủ nhân của bàn tay đó là ai. Tôi chẳng thèm trả lời, cúi xuống ghé miệng vào cái tay đặt trên vai phải tôi và cắn một phát. Ngay lập tức, anh ta rút tay lại và hét toáng lên.

- A! Cô làm cái gì thế hả ? Đau quá !

- Ô, thế anh chưa bị khỉ cắn bao giờ à ?

Anh ta giờ bàn tay vẫn còn đỏ ửng vết răng trước mặt tôi.

- Cắn như thế này mà bảo là khỉ cắn à ? Là ... chó cắn mới đúng !

Cái gì ? Đồ thô lỗ, dám so sánh thế à ? Hoành Tá Tràng ơi, mặt anh đẹp thì đẹp thật nhưng cái mồm thì quá thối. Tôi tức giận đá vào chân anh ta.

- Đồ thối mồm, đồ thô lỗ !

Hoànch Tá Tràng cười xun xoe như biết lỗi.

- Ấy, đừng giận, chẳng qua tôi bị đau quá nên mới nói thế. Dù sao, răng cô sắc hơn răng khỉ nhiều.

Tôi lườm hắt một cái đến cháy cả tóc, hắt tướng thời gian qua thì thoảng tôi đi trà chanh chém gió với hắt là hắt có quyền coi tôi là bạn rồi á ? Còn lâu nhá. Tôi bước tiếp, hắt ngăn lại.

- Cô đi đâu về thế ?

- Tôi phải có nghĩa vụ khai báo với anh à ?

- Không muốn nói thì thôi, việc gì phải nanh nọc thế .

- Cái gì ? Tôi làm sao mà nanh nọc bằng anh được.

Chắc thấy sắc mặt của tôi có vẻ khó coi lắm nên hắt lại nhún.

- Thôi, không cãi nhau nữa nhé, mỗi mồm lắm, tôi hỏi cho vui thế thôi chứ thôi thừa biết cô đi làm về.

- Gớm nhỉ, không hổ danh làm cảnh sát !

Hoànch Tá Tràng khoanh tay nhìn tôi cười ra vẻ ta đây lắm. Hắt nhìn chăm chăm vào bó hoa trên tay tôi, mặt có vẻ không vui.

- Đây, hoa ở đâu ra thế ?

- Tôi được tặng !

- Cái gì ? Cô mà cũng có người tặng hoa à ?

- Đây, đừng có dìm hàng nhau nhé, tôi không nể nang gì đâu.

Anh ta dường như không để ý đến câu nói của tôi, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bó hoa.

- Thằng cha nào tặng bó hoa xấu bỏ bố !

Tôi ngạc nhiên nhìn lại bó hoa của mình. Rõ ràng là lão Hoànch Tá Tràng có vấn đề về mắt rồi, một bó hoa vải lụa màu tím trần trẻ thủy chung thế này mà hắt bảo xấu bỏ ? .

- Đây, anh đừng có ghen ăn tức ở nhé, đẹp hay xấu cũng là của tôi.

- Thì tôi có đòi nó là của tôi đâu, tôi thấy xấu thì tôi bảo xấu thôi. Mà thằng cha nào tặng cô đây ?

- Hỏi làm gì ?

- Hỏi để biết, à, không phải là cái anh Lãng Tử gì gì đó mà cô vẫn hay nhắc chứ ?

- Diên à . Anh ta lấy vợ từ đời tám hoánh rồi.

- Tốt !

Tôi ngạc nhiên nhìn Hoànch Tá Tràng, hắt ta ngó lơ đi chỗ khác.

- Anh vừa nói cái gì đấy ?

- Nói cái gì là cái gì ? Tôi đang hỏi cô đấy, thằng cha nào tặng cô cái này vậy ?

- Chung quy lại, anh vẫn muốn biết tên thằng cha tặng hoa cho tôi chứ gì. Thôi được, anh ta là Hắt- rô Nguyễn !

Anh ta trợn tròn mắt nhìn tôi.

- Cái gì ? Anh ta là Việt Kiều á ?

- Dở à, anh không biết nói ngược lại à, Hăng- rô là Hô rằng đó!

Hoành Tá Tràng ngửa cổ cười một tràng không dứt. Tôi phải đập mạnh vào chân hấn hai lần mới chấm dứt được tràng cười khùng khiếp đó. Nói đi thì nói lại, Hoành Tá Tràng cũng giống tôi đấy chứ, một khi đã cười thì không ai đỡ nổi.

- Anh cười cái quái gì hả ?

- À, tôi cười vì cuối cùng cô cũng tìm thấy một người đôi lứa xứng đôi!

- Này, Hoành Tá Tràng ! Muốn sống thì ngậm miệng lại nhé ! Cái ngữ như anh còn không được tôi để mắt tới chứ đừng nói gì đến Hăng rô Nguyễn nhé !

- Ô, thế à ? Thế là tôi cũng được đánh giá cao hơn Hăng-rô Nguyễn à ?

- đương nhiên ! Nếu anh biết điều hơn thì anh còn hơn khối kẻ khác.

Hoành Tá Tràng búng tay vào bông hoa trên tay tôi. Hấn nói một cách thần nhiên.

- Được, nếu tôi biết điều hơn, thì cô sẽ không ôm hoa của thằng cha đó nữa chứ !

- O hay, tôi muốn ôm hoa của ai đó là việc của tôi chứ, sao anh phải khó chịu thế.

- Việc của cô, nhưng tôi cứ... khó chịu đấy ! Nói chung, thằng nào tặng hoa cho con gái là dở hơi ! Hoa có làm cho cô đỡ đói không ? Hoa có làm cho cô đỡ khát không ? Hoa có làm cho cô khỏe mạnh không ?

Hoành Tá Tràng khua chân múa tay nói cả tràng, cứ nói được một câu là hấn lại búng một cái vào một bông hoa của tôi. Tôi điên tiết gào lên.

- Hoành Tá Tràng !

- Gì ?. Hấn tỉnh bơ hỏi.

- Đến bây giờ tôi mới hiểu, vì sao anh đẹp trai thế mà vẫn ế ! Hóa ra là anh có vấn đề về thần kinh.

Nói rồi, không để Hoành Tá Tràng kịp phản ứng, tôi co giò chạy một mạch. Khổ quá, không phải vì tôi sợ hấn ta, mà tôi sợ cho bó hoa của tôi thì đúng hơn. Đứng đó một lúc nữa, lẽ hấn búng nát mấy bông hoa thì tôi biết lấy gì mà lên mặt với Chuối Hột, Bi Ve và Cây Sậy. Cái con người hâm dở ấy, ý tôi là Hoành Tá Tràng ý, cả đời có biết thương hoa tiếc ngọc là gì đâu. Đấy, đã quen biết nhau thế rồi nhưng lần nào tôi phạm luật giao thông hấn chẳng phạt. Tôi, không nói ra nhưng tôi căm thù hấn lắm.

Buổi sinh nhật của Chuối Hột thành công tốt đẹp (cái cụm từ này tôi học được ở mấy cái hội nghị, lần nào cũng có một ông đại biểu lên chúc thành công tốt đẹp mà). Đương nhiên, sự đầu tư của tôi cũng làm bọn chúng lác mắt đôi chút. Nhưng chẳng sao, tính tôi vốn phóng khoáng mà, cái gì mình không dùng thì mình cứ mang cho người khác dùng có sao đâu.

Rất nhiều ngày đi qua, những món quà của Hăng- rô Nguyễn càng chất đống trên bàn tôi ngày càng nhiều. Và cái chị mái già ở công ty tôi từ cái nhìn mến mộ đã chuyển dần sang ghen tị với tôi. Khổ lắm ý, có ai thấu hiểu được sự thống khổ của một con thiên nga bị lạc giữa một bầy vịt trời như tôi đâu. Tôi đã xua đuổi thậm chí quát nạt mà vẫn không đẩy được anh ta xa khỏi tôi. Thật là bất hạnh thay.

Buổi chiều thứ sáu âm u nọ (nghe có vẻ rất trinh thám), khi tôi đang chăm chú đọc cách cắt đuôi các cây si ở trên mạng thì lại có tiếng nói vang lên.

- Chào mọi người, cho tôi hỏi cô Đỗ Tiến Phương !

Trời ơi, không phải lại là Hăng-rô Nguyễn đấy chứ ! Lại là cái quái quỷ gì đây. Tôi thề, lần này tôi sẽ cho hấn ăn một cái đấm vào mồm, tiện thể chỉnh lại răng cho hấn luôn. Tôi xắn tay áo, đứng bật dậy hùng hổ đi ra trước anh nhìn đầy ngưỡng mộ của những người xung quanh (tôi tưởng tượng thế). Nhưng, hời ôi ! không phải là Hăng-rô Nguyễn mà là Hoành Tá Tràng. Hấn ta đứng hiên ngang trước cửa, tay giơ một túi

bánh rán vưng lên để nó đựng dưa, đựng dưa trước mặt như nhử mồi tôi. Tôi, dù vô cùng xấu hổ với đồng nghiệp, nhưng đành phải nghiêng rằng trèo treo mà nói nhỏ.

- Anh làm cái khỉ gì thế ?
- Bánh rán !
- Tôi biết rồi, nhưng sao anh lại đến đây ?
- Để biết chắc là cô không ôm thêm một bó hoa nào về nữa.
- Đồ điên !
- Điên cũng được, tôi nói cho cô biết, bánh rán có ích gấp mấy lần hoa đấy.
- Dưa đây rồi biến đi.

Tôi giật túi bánh trên tay hần rồi bước đi. Hần lại còn nói với theo.

- Này, còn 15 phút nữa là hết giờ. Tôi chờ cô ngoài này nhé.

Hần không biết rằng hần đã gây ra một cơn chấn động hàng tỉ “rít-te” trong văn phòng này. Cả mấy chục con người trở mắt nhìn tôi, còn tôi đã hết hùng dũng bước đi với túi bánh rán rồi. Tôi lùi thật nhanh về chỗ và xoa má mình liên tục. Hình như có hai cục lửa trên má tôi.

Hoành Tá Tràng nhất quyết chờ tôi cùng về, tôi, mặc dù rất điên hần nhưng vì túi bánh rán ngon tuyệt của hần nên tôi sẵn sàng tha thứ. (Tính tôi tốt bụng thế đấy) . Chúng tôi cùng bước xuống sảnh và tản bộ ra phía nhà để xe, vừa đi vừa buôn chuyện, so đo xem hoa và bánh rán cái nào đắt hơn. Bất chợt, tôi liếc lên phía cầu thang bên kia vô tình nhìn thấy Lãng Tử đứng khoanh tay, nhíu mày nhìn chúng tôi. Bất gặp ánh nhìn của tôi, Lãng Tử vội vàng quay đi. Ôi trời, chắc cuối giờ làm, anh ấy đói quá nên nhìn thấy tôi ăn bánh rán mà thèm đấy. Mặc dù vậy, trong lòng tôi vẫn trào lên cảm giác gì đó bất an lắm. Nhưng, cảm giác đó rồi cũng bị lu mờ đi, vì Hoành Tá Tràng đã mời tôi đi ăn ốc nhân dịp... sinh nhật anh ta. Hiếm khi thấy hần hào phóng như vậy nên tôi đương nhiên là nhận lời rồi. Đấy, bạn đã từng nghe nói rằng, tình bạn được bắt đầu từ dạ dày chưa ? Nó đúng lắm đấy.

Từ hôm Hoành Tá Tràng đến đón tôi ở công ty, tôi không thấy Hăng-rô Nguyễn đến tặng quà nữa. Phù ! Trong cái họa có cái may. Tôi nghĩ, anh ta chắc nhìn thấy Hoành Tá Tràng đẹp trai hơn anh ta nhiều nên đã tự biết thân biết phận mà rút lui rồi. Đấy, không có anh ta quấy rối tôi cảm thấy thật bình yên. Nhưng, chẳng hiểu sao, Lãng Tử lại rất hay lúng túng khi gặp tôi. Anh ấy không còn ăn nói tự tin như hồi trước nữa. Thật đáng để nghĩ, hay tại anh ta thương cho số phận của Hăng-rô Nguyễn ? Trời ạ, anh thôi thương vay khóc mượn đi, Hăng-rô đâu xứng đáng với tôi. Dù hơi buồn cho Lãng Tử nhưng tôi chẳng mấy để tâm, tôi nghĩ không nên vì chuyện tình của Hăng-rô mà làm Lãng Tử khó chịu. Nhưng quả thật, mấy ngày sau đó, tôi không thể không vắt chân lên trán mà nghĩ ngợi về cách cư xử của Lãng Tử.

Có một ông khách nước ngoài đã đập bàn, đập ghế chỉ thẳng vào mặt tôi mà mắng không thương tiếc chỉ vì tôi không thể liên lạc được với sếp Tam Mao của mình. Ông ta thậm chí còn mắng tôi là “đồ con lừa”, trời ạ, cục tức đã dâng lên tận cổ thiếu chút nữa là tôi tung chưởng với ông ta rồi. Nhưng nhờ có sự kiềm chế siêu phàm của mình mà tôi vẫn một mực nhỏ nhẹ với ông ta. Tôi thề, tôi đã nhìn kỹ mặt ông rồi, nếu lúc nào đó tôi gặp ông ở ngoài đường, ông đừng trách tôi là ác nhé. Cuối cùng, tôi đã tốn bao nhiêu nước bọt để tiễn ông ta về, khổ không biết sếp tôi đã đắc tội gì với ông ta mà gớm thế, hay là ngoại tình với vợ ông ta nhỉ ? Cũng có thể lắm chứ, nhiều người già nhưng có tí tiền là đổ đốn ngay.

Mặc dù ông ta đã đi, nhưng cục tức của tôi cứ dồn ứ trong cổ, tôi phải gào thét, phải đập phá gì đó mới mong giải tỏa được nỗi bức bối này. Không suy nghĩ gì thêm, tôi lao lên sân thượng tòa nhà. Vừa mới nhô đầu lên, tôi nhìn thấy bóng một người đàn ông đang đứng tư lự. Mặc kệ, tôi phải xả nỗi bức tức này đã, anh ta là ai ? đang buôn chuyện gì thì có liên quan gì đến tôi. Tôi nhảy xổ ra, bắc loa tay lên mồm và ngửa cổ lên trời hét cật lực.

- A...a...a.....a.....a...!

Người đàn ông kia giật mình quay lại nhìn tôi. Ồi trời, Lãng Tử ! Anh ấy hốt hoảng nhìn tôi.

- Có chuyện gì thế ?

- À... không... không có gì !

Nói dứt câu tôi chạy biến. Có hôm mới ở lại nói chuyện vào lúc đó. Tôi dù xinh đẹp, dù thông minh đến đâu thì cũng phải biết xấu hổ chứ.

Ngày hôm đó, sự xuất hiện của ông khách đã xóa tan tinh thần làm việc vui vẻ của tôi. Tôi mất cả buổi chiều để ngồi trong phòng sếp Tam Mao kể tội ông ta. Tôi cũng không quên nhấn mạnh rằng, nếu gặp ông ta thêm một lần nữa, tôi sẽ thực thi công lý (tức là tung chưởng ấy mà) . Được cái, sếp tôi rất dễ thương, ông ngồi im, thi thoảng tùm tùm cười khi nhìn tôi đang đi đi lại lại hoa chân múa tay chém gió nhiệt tình. Đây, nếu ông ấy cũng như thế khi tôi đề nghị tăng lương thì có phải độ dễ thương đã tăng lên bội phần không ? Đáng này, nghe chém gió thì thích mà nhắc đến tiền thì mặt như mặt khỉ. Nói chung, tóm lại là cuối cùng vẫn có người nghe tôi, thế coi như tôi được an ủi rồi. Nhưng báo hại, hôm đó tôi lại phải về muộn vì phải giải quyết nốt việc còn tồn đọng trong ngày. Đây, chém gió không phải lúc nào cũng có lợi đâu nhé. Tôi cắm mặt vào giấy tờ cho đến tám giờ tối. Bụng đói meo, khổ thân tôi, cái lão Hoàn Tá Tràng hôm nay mà mang bánh rán đến có phải tốt không ?. Tự nhiên tốt đột xuất được có một ngày rồi bật vô âm tín. Tôi vừa nguyên rửa hân vừa xách túi đi về.

Khi đang thất thểu ra bến xe bus và lòng thì không ngừng nghĩ đến cái bánh rán, bỗng có người gọi tôi.

- Phương !

Ai mà gọi tôi đầy dịu dàng thế nhỉ ? Tôi ngoái lại, Lãng Tử đang ôm túi chạy đến. Tôi suýt xỉu. Tự nhiên Lãng Tử lại chạy theo tôi sao ? Ông trời ơi, tí nữa còn về dừng để ông Thiên Lôi làm sét đánh con nhé, con biết hôm nay thế nào trời cũng động rồi. Lãng Tử đến gần tôi.

- Sao em về muộn thế ?

- À... em ở lại làm nốt việc.

Tôi bước đi tiếp để khỏi choáng váng. Lãng Tử vẫn bước theo.

- Đây, có chuyện gì vậy ?. Lãng Tử hỏi tôi.

- Chuyện gì đâu ? xe em vút rồi nên em đi xe bus thôi.

- Không, ý anh là chiều nay... trên sân thượng ấy.

Úi, chết cha, anh ấy vẫn nhớ chuyện đó à ? Người gì mà nhớ dai thế. Tôi vẫn bình thản nhưng trong lòng thật sự không hiểu nổi tại sao Lãng Tử lại thay đổi một trăm tám mươi độ như thế.

- Không có chuyện gì đâu, stress ấy mà.

- Ủm, cũng đúng. Đôi lúc anh cũng muốn hét lên cho vơi đi mọi thứ mà không bao giờ anh làm được như em.

Cái khỉ gì đây ? Sao anh ấy lại đổi sang kiểu giọng chị Thanh Tâm tâm tình với mình thế này. Tôi chẳng biết nói gì, chỉ mỉm cười bước tiếp. Nói thật, tôi cãi nhau thì giỏi chứ chuyển sang tâm sự thì... ngu cực, đành im lặng cho nó xong chuyện. Lãng Tử vẫn đi cạnh tôi, kỳ lạ thật. Tôi đành phải hỏi.

- O sao anh đi bộ thế ?

- À... anh... cũng... đi xe... bus !

- Giàu thế đi xe bus làm gì cho khổ.

Tôi đáp thản nhiên. Lãng Tử cười.

- Ai nói giàu thì không nên đi xe bus ?

- Chẳng ai nói, nhưng đó là chân lý !

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, đến hàng bán thú bông ở ngay gần điểm chờ xe bus, bỗng nhiên Lãng Tử nói.

- À, anh muốn nhờ em một việc !

- Việc gì ?

- Em chọn giúp anh một con thú bông đi !

- Anh tặng vợ hay con hay cháu hay là ông bà nội ngoại ?

- Ô hay, ông bà nội ngoại cũng cần gấu bông à ?

Lãng Tử cười, còn tôi cũng cười, nói chung tiện mồm thì nói thế thôi, chứ đương nhiên thằng đàn nó cũng biết không ai tặng gấu bông cho ông bà nội, ngoại. Tôi đứng lại nhìn một lượt, trời ạ, từ bé đến giờ tôi có biết ba cái trò này đâu. Tôi chẳng dám chọn giúp, sợ mình thích mà người ta chê thì có phải bẽ mặt không. Lãng Tử thấy tôi đứng hơi lâu nên nhiệt tình nhảy xổ vào ôm một em búp bê (mà không phải búp bê, nó nửa người nửa thú nên tôi chẳng biết gọi nó là gì), em này màu sắc lòe loẹt nhất mà tôi từng thấy, váy da cam, áo xanh da trời viền vàng, tóc màu xanh, chân màu đỏ. Lãng Tử giơ nói lên, vầy vầy đây hào hứng.

- Con này được không ?

Tôi nhìn khuôn mặt hào hứng của Lãng Tử và nhìn con vật kỳ dị đó. Thôi được, dù sao cũng có phải của tôi đâu mà tôi đắn đo, tôi cũng có phải bỏ tiền ra đâu mà suy nghĩ nhiều. Ngay lập tức tôi gật đầu cái “rụp” mà trong lòng thầm nghĩ, chết, vợ anh ta mà biết mình chọn giúp anh ta con vật này để tặng cô ấy thì mình bị chửi ba kiếp chưa xong mất. Nhưng kệ, vợ anh ta chửi thì anh ta nghe chứ có phải tôi nghe đâu mà sợ. Lãng Tử vui vẻ trả tiền rồi ôm con gấu đi ra, quả thật tôi nhìn anh ấy mà lòng không hiểu nổi, sao một kẻ đẹp trai như thế mà gu thẩm mỹ thì tồi tệ đến nhường ấy. Bỗng nhiên, Lãng Tử cúi con vật đó vào tay tôi rồi nói rất nhanh.

- Tặng em đấy !

- Em á ?...

Tôi choáng váng đỡ lấy mà không kịp phản ứng gì. Lãng Tử đi nhanh ra phía đường, vẫy một cái taxi rồi quay lại vẫy chào tôi.

- Mai gặp lại em nhé !

Sặc ! Còn gặp cái nỗi gì nữa, tôi đang chết đứng như Từ Hải đây. Cái quái gì đang xảy ra thế này ? . Lãng Tử đã lên taxi đi khuất từ lúc nào, còn tôi vẫn đứng như chôn chân ở chỗ đó. Một lúc lâu sau, tôi trấn tĩnh lại, nhìn xuống con thú bông mình đang ôm. Trời ơi là trời, nếu biết anh ta tặng mình thì mình đã chọn con khác chứ không phải cái con thú xấu xí, đồng bóng này. Tôi méo mặt đi về.

Cả đêm đó, tôi không tài nào ngủ được. Nhìn con thú bông xấu xí đó đang ngồi chồm hồm trên bàn, tôi không khỏi bồn chồn. Tại sao đột nhiên Lãng Tử lại tặng nó cho tôi ? Chẳng lẽ, anh ta bị tôi cuốn hút ? . Không ! Không thể nào! Anh ấy đã có vợ ! Mặc dù, tôi vẫn rất nuối tiếc nhưng không bao giờ tôi nghĩ mình là người thứ ba của bất cứ ai. Tôi nghĩ ra đủ lý do, nào là chẳng qua anh ta thấy mình cứ thui thủi một mình tội nghiệp nên tặng, nào là đó chẳng qua chỉ là một phút ngẫu hứng mà thôi, hay có khi đó là thói quen chinh phục phụ nữ của anh ta ? Anh ta chỉ thích đùa giỡn với đám phụ nữ vầy quanh mình thôi.

Tóm lại, rất nhiều suy luận nhưng cuối cùng chẳng biết đâu là đúng nữa. Sau rất nhiều trăn trở, tôi quyết định, ngày mai sẽ trả lại anh ấy con thú bông này. Có hai lý do để tôi phải trả món quà đầu tiên mà Lãng Tử tặng mình, đó là, tôi không muốn dính dáng đến đàn ông có vợ, mặc dù chưa bao giờ tôi hết thích Lãng Tử. Hai là, con thú bông này quá xấu, mà tôi thì không thể nào nhìn ngắm cái sự xấu xí này mỗi ngày, rất có thể nó làm tôi phát điên. Xong, tôi leo lên giường đánh một giấc ngon lành đến sáng.

Tôi cố gắng nhét con thú bông đó vào một chiếc túi bóng màu đen to đùng để mọi người đỡ nhòm ngó rồi đến thật sớm, bỏ nó lên phía trên góc mái của sân thượng. Xong xuôi, tôi xuống tầng bốn để tìm gặp Lãng Tử. Chẳng thấy Lãng Tử đâu, tôi nhìn thấy Hằng – rô Nguyễn đang loay hoay trước hành lang, định tránh mặt nhưng không kịp, Hằng – rô đã nhìn thấy tôi và nhún cười. (Khổ, tôi chẳng biết anh ta có cười không đâu, nhưng cứ thấy nhe răng thì thôi, cứ coi như đang cười đi) . Tôi mạnh dạn tiếp tới.

- Này, anh, Lãng Tử có ở đây không ?
- Ai cơ ? . Hăng-rô ngạc nhiên hỏi lại.
- À... quên, anh Phúc, Minh Phúc có ở đây không ?
- A, anh ấy đi họp rồi. Em nhắn gì không ?
- Vậy à, nếu thế thì anh nhắn giúp, giờ nghỉ trưa lên sân thượng gặp tôi nhé.
- Okie !

Hăng-rô Nguyễn gật đầu, cười với tôi rồi đi tiếp (Lần này là cười thật, vì tôi thấy rằng anh ta nhô thêm ra) . Ô ! hay thật, mới hôm nào chạy theo, săn săn đón đón, giờ gặp mình cứ như không ấy. Ông Hăng-rô Nguyễn này thật phũ, dù anh ta biết tôi không thích anh ta, những đã theo đuổi thì phải theo đuổi đến cùng chứ ? . Đúng là hèn (Nhìn chung, con gái là thế, dù không thích người ta tạo nào nhưng vẫn muốn người ta phải theo đuổi mình mãi cơ, nếu tự nhiên chuyển sang theo đuổi đứa khác là y như rằng hậm hực lắm). Đương nhiên, tôi cũng thế vì tôi là con gái mà.

Giờ nghỉ trưa, tôi lao lên sân thượng và ôm cái bọc đen đó chờ sẵn. Lãng Tử lên sau, có vẻ rất vui vẻ. Tôi nhìn thấy anh ấy và ngay lập tức đẩy trả lại bọc đen cho Lãng Tử. Lãng Tử ngạc nhiên.

- Gì vậy em ?
 - Con thú bông, em trả anh !
 - Sao thế ? Anh tưởng em thích mà !
 - Thích là một chuyện, còn nhận là chuyện khác.
 - Anh hiểu. Nhưng... em cứ giữ lấy đi... anh rất muốn được thân thiết em hơn nên mới tặng ...
 - Stop ! anh nói gì ? em không nghe nhầm đấy chứ !
 - Không nhầm đâu, thực sự anh... để ý em... từ lâu rồi.
 - Cái gì ? Này, anh... tỉnh lại đi ! Anh nói thế mà không sợ em mách với vợ anh à ? Em cực ghét loại đàn ông thích ngoại tình, ve vãn con gái như anh. Cầm về đi, và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.
- Tôi quá choáng váng và tức giận. Tôi ấn mạnh con thú bông vào anh ta và đẩy anh ta ra để bước đi. Thật là trắng tráo, con người tôi đã yêu thương, đã mơ ước đã thầm nhớ mong thực ra chỉ là một kẻ lãng nhãng và đều giả. Sụp đổ, có gì đó vừa như vỡ vụn trong tim tôi. Thật là may mắn cho tôi, vì tôi không phải là vợ anh ta. Lãng Tử chạy theo kéo tay tôi lại.

- Em ! Hãy nghe anh nói !
- Tôi biết tổng rồi. Khỏi cần nói. Nói cho anh biết, dù trước đây tôi có thích anh thật nhưng tôi không phải là loại con gái cứ thấy tiền, thấy hào nhoáng là lao vào đâu. Tôi không giống những cô gái mà anh tán tỉnh đâu.
- Chính vì thế mà anh thích em...

- Này, anh ! trước khi nói những từ ấy anh hãy nghĩ đến người vợ tội nghiệp của anh ấy.

Trời ơi, mặc dù, đúng, khi anh ấy nói anh thích em, tôi như tan chảy. Dù gì, đây cũng là câu nói từ người trong mộng của tôi suốt bao năm trời, tôi có bị điên đâu mà không rung rinh cơ chứ. Nhưng, lòng tự trọng và phẩm chất cao quý (oai quá) của tôi không cho phép tôi làm vậy. Lãng Tử đứng nhìn tôi, mặt anh ta trở nên đau đớn khó tả (diễn giới đấy, nhưng anh quên là tôi cũng từng diễn rất giỏi à)

- Anh... anh... đã... ly hôn !
- Cái gì ?

Khổ quá, đừng nói là anh định ly hôn để sống với tôi nhé. Những lời hứa kiểu đó thằng Sở Khanh nào chẳng nói. Tôi mà tin những câu đó à ? Anh coi thường Tiến Phương tôi quá. Tôi nhìn anh mĩa mai, người đàn ông trong mộng của tôi giờ thật là tầm thường quá. Lãng Tử quay mặt đi chỗ khác và giọng như lạc đi.

- Sự thật là anh đã ly hôn được ba tháng rồi.

- Tại sao ?

Tôi quá đổi bất ngờ. Nếu đã ly hôn ba tháng rồi thì đương nhiên, tôi là đứa vô can rồi. Nhưng tôi không tránh khỏi sự tò mò.

- Em còn nhớ chứ, cô dâu trong đám cưới không phải là người yêu trước đây của anh.

- Đúng ! Thì sao ?

- Anh đã bỏ cô ấy để cưới vợ anh, theo sự sắp đặt của bố mẹ anh !

- Đồ hèn !

Tôi buột mồm mắng Lãng Tử như vậy. Anh ta quay lại nhìn tôi rồi gật đầu, mắt sụp xuống.

- Đúng, anh hèn thật. Cô ấy vì uất ức mà ngay lập tức lấy một ông chồng Việt Kiều rồi định cư ở Mỹ luôn, còn vợ anh... cô ấy cũng đâu có yêu anh. Bọn anh chỉ là con rối dưới sự điều khiển của hai bên gia đình thôi.

- Tại sao lại phải sống như thế ? Mình phải tự quyết định cuộc đời mình chứ !

- Anh biết chứ, nhưng đến tận lúc bọn anh cưới nhau, rồi sống với nhau một thời gian, cả hai mới hiểu ra điều đó, và cuối cùng hai đứa quyết định ly hôn để được sống đúng với những gì mình muốn.

Tôi cứng đờ người, mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ và nằm ngoài mọi suy đoán của tôi. Tôi không biết mình phải nói gì vào lúc này, và cũng không thể diễn tả được cảm giác của tôi ngay tại đây được. Chỉ biết rằng, có rất nhiều sự hỗn loạn ở trong tôi. Lãng Tử vẫn nói tiếp.

- Anh đã không ngừng nghĩ về em từ lúc anh nhìn thấy em ở căng tin tòa nhà. Và cả trong những lần gặp sau này nữa.

- Rồi sao ?

- Như em biết đấy, anh đã nhờ Nguyễn chuyển lời và quà đến cho em !

- Hả ? Hóa ra Hăng- rô Nguyễn là gián điệp của anh sao ?

- Gì ? em gọi anh ta là Hăng – rô á ?

- Ừm... thì... chẳng phải anh ta hô rằng sao ?

Lãng Tử bật cười sảng khoái, còn tôi thì muốn có một lỗ nẻ nào đó nứt ra để tôi rúc xuống. Tôi cố gắng to tiếng để át đi mọi ngôn ngữ trong lòng mình.

- Tại sao anh không tự đi mà phải nhờ hấn ta ?

- Anh phải thăm dò chứ, với lại... anh sợ em hiểu nhầm.... Nhưng hôm trước, nhìn thấy em đi với cái gã gì cao to, vừa đi vừa ăn bánh rán ấy, anh mới nghĩ rằng, nếu anh không hành động nhanh, anh có thể sẽ mất cơ hội.

- À, cơ hội gì ? (Trời ạ, tôi nổi tiếng thông minh mà không hiểu sao lúc đó lại hỏi một câu ngu thế chứ lị).

- Để tán tỉnh em !

Mặt tôi chắc chắn đang có hai cục than trên má nên mới nóng như thế. Tôi quá lúng túng và không biết mình nên làm gì lúc đó. Vừa vui mừng (đương nhiên, vì tôi vẫn không ngừng thích anh ấy mà), vừa lo sợ (nhớ đâu chỉ là trò đùa, hoặc anh ta là Sở Khanh chính hiệu). Tôi im lặng một lúc cho đỡ run rồi nói.

- Để xem đã !

Tôi bước một mạch mà không ngoái đầu nhìn lại. Tôi cũng chẳng cần phải băn khoăn xem Lãng Tử có nhìn theo tôi hay không. Giờ tôi đang bận gỡ rối một mớ bong bóng trong lòng mình.

Lại một đêm mất ngủ, tôi băn khoăn không biết anh ấy có nói thật không ? Làm cách nào để biết được đó không phải là nói dối ? . Tôi tự hỏi mình, liệu tôi có yêu anh ấy thật không ? Hay chỉ là thích và mơ mộng

thể thôi ?. Nói chung, tôi đã suy nghĩ, dày vò đủ kiểu không phải là một đêm mà rất nhiều đêm sau đó, mọi khả năng đề bỏ ngõ và tôi chưa thể tìm ình một câu trả lời nào hết.

Cuối cùng, sau rất nhiều ngày đắn đo, tôi quyết định nhờ đến Hoành Tá Tràng. Trước hết, tôi vẫn phải xác minh xem Lãng Tử nói đúng hay sai đã. Và đương nhiên, muốn điều tra phải nhờ cảnh sát rồi. Hoành Tá Tràng nhận lời tôi một cách miễn cưỡng, anh ta im lặng nhìn tôi rất lâu rồi gật đầu. Nhưng, cả tối hôm đó, thay vì chảnh chọe với tôi như mọi ngày, anh ta chỉ ngồi đốt thuốc trầm tư. Có gì đâu nhỉ ? Một việc nhờ con con ấy mà anh ta cũng có vẻ nghiêm trọng quá. Hoành Tá Tràng ơi, anh yên tâm đi, tôi sẽ không để anh thiệt đâu. Tôi cố trấn an anh ta, nhưng anh ta vẫn không nở nổi một nụ cười. Thật tiếc, con người anh ta vốn hẹp hòi thế mà, ai cho cái gì thì cười toe toét nhưng ai nhờ gì thì lại bỏ đi.

Hơn một tuần sau, Hoành Tá Tràng thông báo những gì Lãng Tử nói là đúng, anh ta nhờ bạn mình dò hỏi ở Phường. Lòng tôi nhẹ bẫng đi, dù sao, Lãng Tử không phải là một kẻ nói dối, tôi cười vui vẻ mà quên mất vẻ mặt nặng như chì của Hoành Tá Tràng. Hoành Tá Tràng liên tục hỏi tôi “ Cô thích anh ta à ?”. Tôi thì liên tục trả lời “ Tôi không biết nữa”.. Hoành Tá Tràng lại im lặng, anh ta bỏ về mà không thèm trả tiền nước cho tôi. Người đâu mà bủn xỉn quá đáng, thảo nào đến giờ vẫn ế chổng ế chơ.

5. Chương 5

Dù biết sự thật rằng Lãng Tử đã thực sự ly dị vợ nhưng tôi vẫn không tránh khỏi những nghi ngờ. Không nghi mới là lạ, tôi vốn chẳng tin mấy vào chuyện tình yêu sét đánh (nếu mà bị sét đánh thật thì chết cháy bồ nó rồi còn đâu), tôi càng không tin vào chuyện tình cảm con người có thể thay đổi một trăm tám mươi độ chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như thế. Tóm đi tóm lại, là tôi chưa tin vào tình cảm mà Lãng Tử dành cho tôi, đương nhiên, tôi tự hiểu rằng, với một cô gái như tôi thì ai gặp mà chẳng muốn yêu. (Tôi thường nghĩ thầm thế thôi, chứ mở mồm nói ra chắc bị Thiên Lôi chặn đánh giữa đường mất, đẩy đến Thiên Lôi còn ghen ghét với sắc đẹp của tôi cơ mà).

Lãng Tử công khai tán tỉnh tôi. Ô ! đây quả là một tin hot đối với Bi Ve và Cây Sậy, mà đúng hơn, phải gọi là một tin chấn động địa cầu. Tôi đã mất một bữa nằm nướng để bịt mồm hai thằng mồm cá ngao đấy lại, nếu không chúng mà đi tơn hót với mẹ tôi thì chắc bà sẽ truy vấn tôi đến chết mất. Tôi tạm thời không khai báo gì với mẹ khi bản thân mình còn chưa rõ ràng xem chuyện gì đang xảy ra. Theo lời khuyên của hai “chuyên gia” Bi Ve, Cây Sậy, tôi nên án binh bất động. Ý là án binh bất động theo kiểu không gật mà cũng chưa lắc đầu từ chối ấy, tôi thấy đó là một chiến thuật hợp lý cho đủ các thứ loằng ngoằng, rối rắm trong đầu tôi. Nhưng, các bạn nên nhớ, án binh bất động không có nghĩa là bạn không được phép nhận lời đi ăn uống hay café với người ta. (Nếu bạn rảnh, cứ nhận lời đi, mất gì của bạ) Với lại, đó cũng là cơ hội để bạn tìm hiểu xem người ta có thật lòng với bạn không. Ôi trời, mình cứ nói như là chuyên gia tư vấn ấy, mặc dù có mảnh tình rách nào đâu, tất cả kinh nghiệm có được đều là do đọc truyện sến trên mạng và xem phim Hàn xéng suốt ngày ý mà.

Đương nhiên, với phương châm đó, tôi có nhận lời đi café với Lãng Tử. Anh ấy nằng nặc đòi đến đón tôi tại nhà, nhưng tôi nhất quyết từ chối. Có hai lý do cho sự từ chối đó, thứ nhất là mẹ tôi, tôi không muốn bà mừng hụt, hai là tôi muốn mình có thời gian nhờ nhơ mà chuẩn bị sao ọi thứ okie nhất về cả tinh thần lẫn hình thức. Tám giờ tối, tôi ra khỏi nhà với bộ dạng không thể tuyệt vời hơn (Dùng từ tuyệt vời ở đây có vẻ hơi khiêm tốn, đáng lẽ phải nói trên cả tuyệt vời mới đúng) . Tôi không muốn mặc váy, vì thế tôi đã cố tìm chiếc áo điệu đà nhất trong tủ để mặc. Tôi lôi đôi giày bệt màu trắng, có đính nơ xinh xinh trên mũi mà mẹ tôi mua cho từ cách đây vài năm ra xỏ vào chân. Perfect ! lượn thôi, nếu một cô nàng chân ngắn và tung tăng với đôi giày bệt thì có nghĩa là cô gái ấy rất tự tin. Tất nhiên, chẳng cần nói nhiều, cô ấy chính là tôi.

Lãng Tử hẹn tôi ở quán café vô cùng sang trọng ngay cạnh Bờ Hồ. Quán café này tôi đã đi qua vài trăm lần, nhưng chưa bước chân vào đó lần nào. À, mà tính tôi dễ thương lắm, nhìn thấy quán vài trăm lần rồi nhưng chả bao giờ nhớ tên quán cả. Tôi nghĩ đơn giản thế này, mình biết quán ở chỗ nào thì cứ phi đến đấy mà ngồi, việc gì phải nhớ tên cho nó hại não.

Tôi bước chân vào quán, thả đôi giày xinh xắn dưới cầu thang và bước lên thăm. Lãng Tử đang ngồi đợi tôi ở một góc quán, có ánh nến, có hoa rất lãng mạn. Phải nói thật là tôi hơi choáng. Nhưng, với sự tự tin siêu phàm vốn có, tôi lạnh lùng mỉm cười với anh. Lãng Tử đứng dậy kéo ghế cho tôi ngồi. Anh vui vẻ hỏi.

- May quá, em đến rồi, anh cứ sợ là em không đến đây !

- Ô, sao lại không đến chứ, chả mấy khi được mời lên chỗ này mà.

Lãng Tử nhìn tôi mỉm cười. Nói chung, từ hồi anh ấy lấy vợ tôi đã mất hết ý nghĩ là sẽ làm duyên, làm dáng trước mặt anh ấy rồi. Vì thế, tôi cứ có sao nói vậy, tôi nghĩ, nếu anh ấy yêu tôi thật thì nên chấp nhận tính cách trời đánh của tôi chứ. Lãng Tử vừa vẫy tay gọi phục vụ, vừa nói với tôi.

- Em đi bằng gì đến đây ? Anh rất muốn đến đón em mà không biết nhà.

- Em đi ô tô !

- Thật à ? Em mua ô tô rồi à ?

- Ô, không ! Em đi ô tô của nhà nước !

- Là sao ? Anh không hiểu !

- Ô tô bus ấy !

- À... ra thế.

Lãng Tử bật cười. Tôi thì chẳng thấy gì buồn cười ở đây cả. Đi xe bus mà có gì đáng cười sao ? Thật là vớ vẩn. Cuối cùng, sau khi lật đến nát cả quyển menu và căng mắt ra xem bảng giá, tôi cũng gọi được một cốc kem dâu ngon lành. Tôi bắt đầu nghịch cái ô bé xíu người ta cắm lên cốc kem để trang trí. Tôi xoay xoay nó rồi nói.

- Tiếc nhỉ ?

- Cái gì cơ ? . Lãng Tử hỏi lại.

- Cái ô đẹp thế này mà không ăn được.

Lãng Tử lại cười. Trời ạ, anh ấy mà cười như thế này cả buổi tối chắc tim tôi rụng mất, khổ, tính háo sắc bao giờ mới hết đây. Lãng Tử nhấp một ngụm café.

- Tiến Phương ! Em luôn làm cho người khác cảm thấy thú vị đây.

- Người khác nào ?

- À... ý anh là... người khác là anh...

- À, chuyện đương nhiên mà. Con người thông minh thì luôn biết tạo nên sự thú vị.

Máu tự tin trong tôi trào dâng, tôi nghĩ, tôi có thừa thông minh để làm người khác thích mình. (Gớm, mấy chục năm sống trên đời, mới có một người theo đuổi mà ti toe). Lãng Tử lại cười. (chết tiệt, lại cười rồi)

- Và cũng gây nên nhiều tai họa !

- Vớ vẩn, em đã gây ra vụ cháy nhà, lở núi nào đâu mà bảo thế.

- À, đương nhiên là không... Em còn nhớ ngày đầu tiên gặp anh khi em lao vào toilet nam rồi sau đó là vụ em đứng bên đường vẫy tay và cười như điên với một thằng cha nào đó chứ ?

Trời đất, anh ấy còn nhớ dai hơn tôi ấy chứ. Những chuyện đáng xấu hổ như thế mà cũng để ý được, thật là bó tay. Mặc dù, tôi đã thấy hơi bối rối nhưng tôi cố tỏ ra lạnh lùng.

- Em quên hết rồi, mà sao thế ?

Công nhận, không biết hồi có bầu tôi, mẹ đã ăn gì mà lớn lên tôi có khả năng diễn xuất và bịa chuyện siêu phàm đến thế. Tôi không những tự khâm phục mình mà còn phục sát đất cả mẹ tôi nữa. Lãng Tử chẳng cần nhìn phản ứng của tôi, anh ấy nói tiếp.

- Lúc đầu, anh thấy em thật là dở hơi !

- Cái gì ?

Trời ơi, Lãng Tử ơi, sao anh đẹp trai, lịch sự thế mà không biết nói những lời hay đẹp hả ? Tôi thật là thất vọng, thất vọng đến cứng cả lưỡi. (Thực ra là vì tôi ngậm quá nhiều kem trong miệng) . Nhưng , may quá, cuối cùng tôi cũng nuốt được cục kem to bự vào bụng để cất mồm lên hỏi.

- Em mà dở hơi thì cả thiên hạ này chẳng thằng nào tỉnh táo đâu.

- Ô, nếu em không dở hơi thì sao lại muốn tự tử chứ. Hôm đó em chẳng leo lên ban công và luôn mồm chờ thằng chết tiệt nào đó còn gì, thú thật, lúc đó anh cứ tưởng em nhảy xuống thật.

Oái, anh ấy vẫn còn nhớ vụ đó ư ? thật là xấu hổ. Tôi làm thế nào để hóa giải vụ hiểu lầm to như cục kem ấy bây giờ ?. Trời, Đỗ Tiến Phương này mà muốn chết ư ?. Đừng mơ, tôi chưa bao giờ le lối cái suy nghĩ đó trong đầu chứ đừng nói là sẽ thực hiện. Lãng Tử hỏi.

- Mà tại sao em lại muốn chết vậy ? Kể anh nghe được không ?

Tiêu rồi ! Anh ấy nghe chừng rất băn khoăn về vụ đó. Tôi biết nói gì đây ? Bịa ra rằng tôi bị thằng Sở Khanh nào đó phản bội ? Hay là tôi nói, tôi bị mẹ mắng ? Hoặc đơn giản là tôi bị... vỡ nợ... Không! Tất cả những lý do đó thật vớ vẩn. Tôi đành tìm kế thoái lui, tốt nhất là ngậm miệng lại.

- Thực ra, chẳng có gì đâu. Thôi nhỉ, muộn rồi, sắp hết xe bus rồi.

Tôi đứng dậy, cố làm ra vẻ vui vẻ để chuồn. Lãng Tử vội vàng đứng dậy.

- Để anh đưa em về !

- Thôi khỏi, em thích đi xe bus hơn.

Chúng tôi cùng đứng dậy và bước ra ngoài. Khi tôi ngồi xuống xỏ chân vào đôi giày dính nơ xinh đẹp, tôi bất gặp cái nhìn là lạ của Lãng Tử xuống chân mình.

- Ô ! giày của em sao thế ?

- Cái gì ? Sao là sao ?

Tôi cúi xuống, ối trời cao đất rộng ơi, đôi giày của tôi, đôi giày trắng xinh đẹp đã rụng mất một chiếc nơ từ đời nào rồi. Chưa kể đến việc, chiếc còn lại bị rách, há mồm bao giờ. Tiến Phương ơi là Tiến Phương, mày lòi nó từ trong tủ ra mà cũng không thêm kiểm tra gì cả, tính qua loa đại khái đã hại mày thê thảm rồi. Tôi cúi xuống, phui phui đôi giày và đáp một cách tỉnh bơ.

- À, chắc do em chen lấn trên xe bus nên bị thế đấy.

Nói thế thôi, chứ tôi đang xấu hổ đến chết đi được. Lãng Tử đột nhiên cúi xuống, gỡ đôi giày từ chân tôi ra, và cầm lên ngắm nghía. Tôi như bị điện giật trước hành động đó. Lãng Tử gỡ nốt chiếc nơ còn lại rồi cố gắng kéo cái mồm giày đang há ra cho nó kín vào và xỏ nó vào chân tôi. Ôi trời, anh chàng này thật là kỹ tính, cứ để tôi đi một chiếc có nơ, một chiếc không nơ ra đường thì đã sao. Dù sao, tôi cũng dứt dây thần kinh xấu hổ từ đời tám hoánh rồi.

Buổi tối kết thúc bằng việc Lãng Tử nhất định đưa tôi đi mua giày. Khổ lắm, nhắc đến đoạn mua giày tôi thực sự rất đau lòng. Chẳng là, Lãng Tử muốn trả tiền để tặng tôi, nhưng tôi sĩ diện (Tôi không sĩ thì thôi, chứ khi đã sĩ lên thì đừng hỏi) nên đã bằng mọi giá tự trả tiền đôi giày đó. Lãng Tử rất không vui, còn tôi thì còn không vui gấp bội. (Vui làm sao được khi vừa mất một đồng tiền chỉ vì sĩ diện, biết thế không thêm sĩ diện cho rồi). Lãng Tử năn nỉ mãi tôi mới đồng ý để anh đưa về, nhưng chỉ về đến đầu phố và tôi đi bộ về nhà, trong lòng vẫn không ngừng nguyền rủa cái tính sĩ diện thái quá của mình. ...

Từ hồi Lãng Tử tình nguyện làm cây si của tôi, cả công ty như vừa xảy ra một cơn sóng thần. Ai cũng ngơ ngác, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Một chị mái già đánh bạo hỏi tôi. “ Ô, thế rồi cuộc em yêu ai , anh chàng răng hô ?, anh bánh răn hay anh phó giám đốc tầng dưới?”. Tôi chẳng trả lời gì cả, vì chính tôi cũng có biết như thế nào đâu mà trả lời ?. Hằng-rô Nguyễn thì đương nhiên là không rồi, Hoàng Tá Trảng với tôi cứ như chó với mèo, làm sao mà yêu nổi. Còn Lãng Tử và tôi thì thật là... éo le. Thôi kệ, nước chảy thì

hoa trôi, mà hoa không trôi thì cứ nằm im một chỗ cũng được, trong trường hợp này tôi là hoa và cuộc đời là nước. (Haizz, từ hồi có một anh tán tỉnh là trở nên sến thế đấy).

Hết giờ làm, tôi thất thểu đi ra bến xe bus để về nhà. Nói thật, tôi ngấy xe bus đến tận cổ rồi, thường xuyên chen lấn, xô đẩy chưa kể đến việc thi thoảng lại phải đứng gần một anh “chồn hôi” (hôi nách ý mà) thì không biết phở của mình sẽ thâm đen đến mức nào. Nhưng, than thở thì cứ than thở thôi, còn đi vẫn phải đi. Haizzz, đời éo le là vậy, mồm muốn nhưng chân không làm thì phải chịu. Tôi đứng hít cả mấy yển bụi vào mũi rồi mà xe bus vẫn chưa đến, định rửa thầm ông tài xế xe bus thêm tí nữa thì một người lao xe máy đến, phanh kít trước mặt tôi.

- Lên đi !

Khỏi cần nói, cả thế giới này có ai dám ăn nói cộc lốc với tôi như thế ngoài Hoàng Tá Tràng ? . Anh ta vẫn mặc nguyên bộ đồng phục cảnh sát, đội mũ nghiêm chỉnh. Tôi lờ mờ nhìn anh ta.

- Tại sao tôi phải lên ?

- Ô hay, thế cô không muốn về à ?

- Gớm, hôm nay anh thừa xăng hay sao thế ?

- Này, đừng có tưởng bở. tôi đi làm về, nhìn thấy cô nên mới cho đi nhờ đấy, lên nhanh đi.

Ồ được, miếng ăn đã dâng đến tận miệng thì việc gì phải từ chối ? (Trong trường hợp này phải nói là xe đã ở sát chân tôi gì mà không lên). Hắn ta đến đúng lúc nỗi niềm chán ngấy xe bus của tôi lên đến đỉnh điểm, vì thế, tôi ung dung leo lên xe hắn ngồi.

- Thôi được, thấy anh đi về một mình buồn, tôi thương nên mới ngồi cùng đấy.. . Đi thôi !

Tôi vỗ vỗ vào vai Hoàng Tá Tràng, hắn ta quay lại đưa cho tôi cái mũ bảo hiểm.

- Đội vào đi, nói lảm thế.

- Ô hay, tôi tưởng anh là cảnh sát giao thông cơ mà.

- Thì sao ?

- Đi với cảnh sát mà cũng phải đội mũ bảo hiểm à ?

- Sao không ? Cô không đội thì xuống khỏi xe tôi ngay...

Thấy có vẻ căng thẳng, tôi làm bộ nhún nhường.

- Được rồi, đội thì đội.

Hoàng Tá Tràng lườm tôi một cái dài thượt, gớm, lườm như đứt đôi cả người ấy.

Trên đường về, Hoàng Tá Tràng đi chậm rãi, còn tôi thì liên tục nhồm mông lên để giục anh ta đi nhanh lên. Thật là khó chịu khi một con thỏ xinh đẹp như tôi lại phải ngồi sau lưng một con rùa chậm chạp. Tôi liên tục hét to.

- Này, anh không đi nhanh lên được à ?

- Bình tĩnh đi, đường đông, đi nhanh mà đâm vào người ta à ?

- Điên à. Anh không biết lạng lách mà tránh hả ?

- Cô điên ấy, tôi là cảnh sát giao thông đấy ! Đi như thế khác gì thẳng ăn cướp, cô không thích thì nhảy xuống đi.

Trời ạ, tức ói máu. Tôi định véo cho hắn một cái thật đau cho nhớ đời. Nhưng mà, nghĩ lại, dù sao tôi cũng đang đi nhờ xe, nói gì thì nói cứ phải ngọt ngào tí, có mất gì đâu.

Đúng lúc tôi đang định nói điều gì đó ngọt ngào hơn thì nghe thấy tiếng hô to “ Cướp, Cướp”. Một chiếc xe máy chở hai thanh niên bồm trợn lượn qua mũi xe của chúng tôi và lạng lách không ngừng về phía trước. Hoàng Tá Tràng ngay lập tức rõ ga đuổi theo.

- Ôm chặt tôi nhé !

Ồi, cha mẹ ơi, thế là hết đời con rồi. Lúc này bảo anh ta đi nhanh thì không đi, giờ lại rồ lên đuổi cướp. Tôi níu chặt áo anh ta, và không ngừng hét lớn.

- Dừng lại ! Dừng lại.

Người đi đường nhìn chúng tôi ngưỡng mộ. Họ cứ tưởng tôi đang quát hai tên cướp, nhưng thực chất tôi đang kêu để Hoành Tá Tràng dừng lại, thả tôi xuống đã rồi anh thích bắt cướp ở đâu thì cứ tự nhiên mà đi. Trời ơi, tôi chưa muốn chết, tôi xinh đẹp, tôi tài năng, tôi chân ngắn và tôi không muốn chết, nhất là phải chết trong tay mấy tên cướp bặm trợn kia. Chết như thế thì làm sao mà xinh đẹp cho được. Nhưng, tôi gọi khản cả tiếng cũng chẳng ích gì.

Hoành Tá Tràng vượt lên trước, định chặn đầu xe chúng, nhưng không kịp, tên cướp giơ chân lên đạp xe chúng tôi. Hoành Tá Tràng loạng choạng và cả người lẫn xe đều ngã xuống đường, tất nhiên là tôi cũng thế. May mà Hoành Tá Tràng kịp phanh và chống chân, nên chúng tôi bị ngã nhẹ ra đường. Trong khi tôi chưa kịp định thần thì Hoành Tá Tràng đã lao đến không chể hai tên cướp cũng bị mất đà ngã cùng chúng tôi. Cả đám người quay lại, xe cảnh sát xộc tới. Lúc đó, Hoành Tá Tràng hốt hải chạy về phía tôi đang ngồi bệt một góc. Hắn nhìn xuống chân tôi, mặt hắn tái nhợt.

- Chết rồi... em... à... cô bị chảy máu !

Cái gì ? Máu á ? , tôi nhìn xuống chân, máu đã tuôn từ lúc nào. Tôi chẳng thấy đau đớn gì mới lạ chứ. Nhưng kệ, cứ thấy có máu là coi như đau đi, lúc bấy giờ tôi mới ngoác mồm ra khóc. Hoành Tá Tràng xanh mặt, nâng chân của tôi lên, anh ta cởi phăng áo ngoài lau những vết máu quanh chân. Anh ta hét lên.

- Nhanh, tôi đưa cô đến bệnh viện.

- Không ! Đưa tôi về nhà, tôi sợ bệnh viện.

- Không được, vết thương sâu lắm.

Không để tôi nói gì, Hoành Tá Tràng bế xốc tôi lên. Xấu hổ quá, hàng trăm người hiếu kỳ đang nhìn chúng tôi. Tôi gào lên.

- Cho tôi xuống.

Hắn giả vờ không nghe thấy, cứ bế tôi đến thẳng chỗ xe cảnh sát.

Và, các bạn thân mến, đã ai nhìn thấy bệnh nhân cấp cứu được cho ngồi trên chiếc xe tải thùng của cảnh sát giao thông không ? . Tôi đây chứ ai. Hoành Tá Tràng bế tôi lên ngồi trên đó, anh ta liên tục bắt anh tài xế chạy nhanh lên. Trong khi đó, anh ta vẫn không ngừng lau máu ở chân cho tôi. Thoáng chốc, tôi bắt gặp ánh mắt anh ta nhìn mình đầy xót xa. Còn tôi, đương nhiên chẳng vui vẻ gì, bị đau là một chuyện, nhưng xấu hổ gấp là một chuyện lớn hơn nữa. Tôi xinh đẹp, tôi tự tin mà cuối cùng tôi lại phải đi cấp cứu trong tình trạng như một tên tội phạm nguy hiểm thế này sao ?. Cuộc đời này thật bất công. Suốt dọc đường đi, người ta cứ nhìn tôi như kiểu tôi vừa phạm tội gì to lắm ấy. Trời ạ, hi vọng người ta tưởng tôi phạm tội gì nó thanh ột tí, chứ đừng tưởng là Tú Bà, rồi ma túy, rồi giết người... thì mất hết cả thể diện. (Mặc dù, chừng ấy con người đang đi trên phố, chắc chẳng có ai biết tôi là đứa mặt mo nào đâu).

Tôi bị khâu mất năm mũi, đồng nghĩa với việc nhảy lò cò mất gần một tháng.. Tôi không ngừng chửi bới, than thở với Hoành Tá Tràng, còn hắn ta thì luôn miệng xin lỗi và dìu tôi đi. Ô, sao hôm nay chẳng thấy cãi lộn gì nhỉ ? Ngoan ngoãn nghe mình mắng cơ đấy. Đã thế, thì bà mắng thêm tí nữa cho sướng miệng. Thế là, tôi nói liên mồm cho đến khi lên taxi về nhà. Khác với những lần trước, lần này tôi cho phép Hoành Tá Tràng đưa tôi về đến tận cổng, không những thế, hắn còn dìu tôi vào nhà nữa. (Kệ chứ, hắn phải có trách nhiệm với cái chân của tôi, và tôi thì không thể nào nhảy lò cò vào nhà được).

Mẹ tôi mở cửa, sau phút ngỡ ngàng, bà nhìn xuống chân tôi. Như hiểu ra chuyện, (phải nói rằng mẹ tôi là một người nhanh nhạy khủng khiếp) bà không thềm hỏi thăm tôi lấy một câu, mà liên tục túm tay Hoành Tá Tràng.

- Trời ơi, cậu làm gì con gái tôi thế hả ? Sao cậu dám đâm xe vào nó, trời ơi, cậu nhìn xem, nó tơ tướp thế này ! Cậu... cậu... là đồ độc ác.

Ồ hơ ! Màn kịch gì đang diễn ra ở đây ? . Mẹ tôi tuôn hàng tràng dài, và Hoàn Tá Tràng lúng búng vài lời gì đó trong miệng. Có thể anh ta quá sợ hãi và lúng túng. Ha ha, nhìn mặt anh ta lúc này trông thật tội nghiệp. Hoàn Tá Tràng ơi, anh chết chắc rồi, mẹ tôi mà rên rỉ thì anh có mà nghe đến thủng tai vẫn chưa hết đau. Xin thưa, tôi thấy cảnh này quá thú vị, vì thế chẳng tội gì tôi phải mở mồm ra giải thích mọi chuyện làm gì.

Mẹ tôi lôi Hoàn Tá Tràng vào bên trong khiến tôi đang đứng dựa vào hần ta cũng chơi với sự ngỡ ngàng. Mẹ ơi là mẹ, con gái mẹ thì mẹ không dìu, mẹ lại dìu lão chết tiệt kia vào nhà là sao ? . Mẹ tôi lườm xéo tôi một cái, (trời đất, giờ tôi mới biết mẹ tôi lợi hại đến nhường nào, bình thường trông bà nghiêm khắc và dịu dàng là thế, mà đến lúc cần cũng giơ nanh, giương vuốt như ai) . Bà đẩy Hoàn Tá Tràng ngồi xuống, mặt hần ngậy ra.

- Cậu đừng có chạy nhé, đừng hòng chạy trốn nhé.

Ồi, mẹ ơi, hần ngồi lù lù trước mặt mẹ mà trốn cái nỗi gì. Hoàn Tá Tràng lúng búng mấy câu trong miệng (gớm, bình thường cãi nhau với tôi thì hùng dũng là thế, mà giờ co rúm lại như con ốc, thật đáng đời).

- Bác...bác... bình tĩnh...

- Không bình tĩnh bình tiếc gì hết. Tóm lại, cậu phải có trách nhiệm với con gái tôi. Cậu xem, chân cẳng nó như thế, giờ phải làm thế nào ?

- Nhưng... nhưng... thưa bác...

- Không thưa gửi gì hết ! Đưa số điện thoại của bố mẹ cậu đây, chuyện này phải người lớn trao đổi mới được.

Ồi mẹ ơi, Hoàn Tá Tràng vã mồ hôi, còn tôi thì thót cả tim. Định để hiểu nhầm tí để dọa hần ta, không ngờ mẹ tôi cao thủ quá, đành phải hạ màn thôi. Tôi cuống cuống chặn mẹ tôi lại.

- Mẹ... mẹ... hiểu nhầm rồi !

Mẹ tôi sững lại nhìn tôi.

- Nhầm gì mà nhầm, mày ngồi im đi để mẹ giải quyết.

Công nhận, đến bây giờ tôi mới nhận ra rằng mẹ tôi và tôi rất giống nhau ở thói quen cầm đèn chạy trước ô tô. Tôi đành phải tìm cách hạ hỏa ẹ tôi, và kéo bà ngồi xuống. Bà ngơ ngác nhìn tôi, đương nhiên, câu chuyện xảy ra ở ngoài đường đã được tái hiện lại thông qua người kể chuyện tài năng là tôi. Tôi không quên nhét vào đó những uất ức khi phải đi cấp cứu trên cái xe kỳ cục đó. Hoàn Tá Tràng mặt như giàn ra, còn mẹ tôi thì luống cuống xin lỗi hần.

Thế là xong ! . Từ chỗ mắng như tát nước vào mặt Hoàn Tá Tràng mẹ tôi đã quay sang bắt tay, bắt chân, mời trà rót nước rồi don đả tiễn anh ta ra tận cổng. Tôi vừa nhìn mẹ, vừa cảm thấy thần phục sự thay đổi thái độ và tâm trạng của mẹ tôi trong từng khoảnh khắc, công nhận, người đời nói cấm có sai. “Hổ phụ sinh hổ tử “ (Trong trường hợp này là Hổ mẫu mới đúng). Hoàn Tá Tràng ra về mang theo trọng trách là phải đưa đón tôi đi làm đến lúc tôi khỏi chân mới thôi. Hần ta gật đầu lia lịa trước yêu cầu của mẹ tôi, tôi phục mẹ sát đất, ăn vạ thế mới đáng nể chứ. Ha ha, thế là xong, tạm thời trong cả tháng tới tôi chẳng việc gì phải xô đẩy trên xe bus, và cũng chẳng tội gì phải mua một cái xe máy mới, còn nữa, tôi sẽ hành hạ Hoàn Tá Tràng cho bỏ ghét. Mẹ thật là tuyệt vời, mẹ “năm bờ oản” !. Tôi chưa kịp ngậm cái miệng đang ngoác ra cười sung sướng thì mẹ tôi vào, lúc này bà mới liếc chân tôi.

- Thế nào ? Có đau lắm không con ?

- Ô, con cứ tưởng anh ta mới là con mẹ chứ, mẹ chăm sóc anh ta ghê thế kia mà.

- Vớ vẩn. Mày không cảm ơn mẹ mày thì thôi, lại còn mát mẻ.

- Sao con lại phải cơm ơn mẹ !

- Ô hay, không phải mẹ vừa ăn vạ để tạo điều kiện cho hai đứa mày có nhiều thời gian bên nhau à ? Mẹ thấy thằng bé này đẹp trai, dễ thương đấy. Tóm lại, nó là một con cá to , cổ mà bắt con ạ.

Ồi ! Trời trên cao, đất dưới chân ơi ! Tôi suýt lặn đùng ngã ngửa khi nghe mẹ tôi nói. Mẹ ơi là mẹ, con gái mẹ mặt đẹp, dáng chuẩn thế này (dù chân có hơi ngắn) mà mẹ lại bày kế ăn vạ hèn như thế sao ?. Mẹ đánh giá con quá thấp, hơn nữa, Hoành Tá Tràng không phải là kiểu người mà con thích, không bao giờ. Tôi dậm chân xuống sàn nhà, rồi kêu oai oái lên vì đau. Mẹ tôi xách tôi lên gác, miệng không ngừng dặn dò ngày mai nó đến đón thì phải thế này thế nọ, mặc cho tôi ra sức phản đối, mẹ tôi nói một câu chắc nịch.

- Không nói nhiều ! ý mẹ đã quyết !

Mẹ ơi là mẹ, lấy chồng cho con chứ có phải lấy chồng ẹ đâu ? Mẹ tha cho con. Nhưng mẹ tôi chẳng thèm nói gì, bà đi ra và đóng sập cửa lại. Thế là tôi, biết thế mình không cho lão Hoành Tá Tràng dắt mình về làm gì, “ Cuộc đời thật lắm gian nan, người tốt thì ít kẻ gian thì nhiều”. Trong trường hợp này, chẳng biết ai tốt ai gian nữa.

Tôi nằm bẹp xuống giường, cái chân bây giờ mới thực sự đau, chỗ vết khâu như căng lên, từng tức. Trời ạ, thân làm tội đời, biết thế lúc chiều tôi gào to hơn, dầm đá Hoành Tá Tràng cật lực để anh ta thả tôi xuống trước khi đuổi cướp thì đâu đến nỗi. (À, mặc dù vậy tôi vẫn thấy rất tự hào vì mình được mọi người khen là dũng cảm, mặc dù tôi chẳng qua chỉ là đứa ăn theo). Tôi vừa xoa chân, vừa không ngừng nguyền rủa Hoành Tá Tràng.

Tôi vớ điện thoại, định xỉ vả cho anh ta thêm một trận nữa, nhưng phát hiện ra, mình có tám cuộc gọi nhớ từ Lăng Tử. Thế là tôi lại nhấc điện thoại lên, đặt điện thoại xuống bàn khoăn xem có nên gọi lại cho Lăng Tử hay không. Mà thôi, người ta gọi ỉnh tám cuộc, thì mình cũng nên gọi cho họ một cuộc cho lịch sự chứ. Tôi bấm máy gọi Lăng Tử, ngay lập tức đã nghe tiếng Lăng Tử hỏi dồn.

- Phương à ? Em sao thế ? Sao anh gọi cho em mãi không được ?

- Em để điện thoại trong túi nên không biết. Có chuyện gì không anh ?

- Anh phải đi Sài Gòn công tác đột xuất, lúc này gọi để gặp em trước khi đi, mà gọi mãi chẳng được.

- Ô ! Thế là được đi Sài Gòn à ? Sướng thế, đã đi chưa ? (Vô duyên không chịu được)

- Anh vào đến nơi rồi ! Lần sau em đừng để điện thoại trong túi nữa nhé, anh gọi không được nên sốt ruột quá !

- À, thực ra bình thường em hay để ở túi quần, nhưng hôm nay bị ngã...

- Sao, em ngã á ? Có làm sao không ?

- À, khâu có năm mũi ở chân ý mà, hơi đau một tẹo, nhưng chẳng sao.

- Cái gì, tận năm mũi mà bảo là không sao à ? Giờ em đang ở đâu ?

- Em về nhà rồi, chăn ấm nệm êm rồi...

Đấy, cuộc đối thoại của tôi và Lăng Tử sẽ dài dằng dặc nữa nếu như tôi không nhớ ra rằng mình là đứa gọi điện. Tôi hốt hoảng lấy cớ đang buồn ngủ để cúp máy, và vội vàng kiểm tra tài khoản (đúng là đồ kỵ bo) . Phù, may quá, may mà cắt kịp thời không thì con cà con kê mãi thì chết.

Tôi bắt đầu chìm vào giấc ngủ, lòng cảm thấy ấm áp khi nhớ lại những lời hỏi thăm của Lăng Tử. Từ bé đến giờ, chưa có người con trai nào nói với tôi nhẹ nhàng và “tử tế” như thế, tôi cảm thấy như tim mình đang có một cơn dư chấn nhẹ, mặc dù, đến tận lúc này tôi vẫn chưa tìm ra nguyên do nào khiến Lăng Tử lại thay đổi nhanh đến thế. Tóm lại, vẫn rối rắm và chẳng tội gì phải nghĩ thêm nữa, trong lúc chân đang đau, người đang mệt thế này thì đi ngủ là thượng sách.

6. Chương 6

Tôi đang chìm trong giấc ngủ và mơ thấy mình đang chu du tận bên trời Mỹ, lạc vào Hollywood và đi dự tiệc cùng anh Tom Cusie với hàng ngàn ống kính máy ảnh đang chĩa vào mình thì chuông điện thoại réo lên. Tôi lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở vô lấy cái điện thoại, chẳng biết đứa dở người nào gọi điện, đang dọn sẵn mồm để mắng ột trận thì bên kia đã gào rú lên.

- Xuống ngay ! Cô có biết mấy giờ rồi không hả ?

Các bạn biết là ai rồi đấy, thế là tan tành một giấc mơ hoa, tan ba đời liễu. (Tiện mồm thì than thế cho nó vắn, chứ chẳng ý nghĩa gì đâu)

Tôi nhìn đồng hồ và phốc ngay xuống giường, ối mẹ ơi. Sau một đêm ngủ dậy tôi đã quên bém cái chân đau của mình, giờ thì khi nó chạm đất, nó khiến tôi thấm thía thế nào là đau. Định ngoác cái mồm ra khóc, nhưng sức nhớ ra nếu mình không nhanh chân lên thì sẽ phải nhìn cái bản mặt dài như cái bươm của sếp Tam Mao. Vì thế, thôi thì cố gắng lết đi sửa soạn, nếu không muốn nhìn cái mặt bầm như quả nho của sếp Tam Mao và những cái lườm sắc nhọn của các mục mái già.

Tôi lê lết thân tàn xuống nhà, và xỏ chân vào đôi dép xỏ ngón. Trời ạ, chân với chả cẳng, đi dép xỏ ngón còn đau, chẳng lẽ đi chân đất ?. Càng đau, tôi càng tức lão Hoành Tá Tràng, đã thế nhá, bà sẽ hành cho biết mặt. Hoành Tá Tràng đứng chờ tôi trước cổng với khuôn mặt sưng sía không kém. Nhìn thấy cái bản mặt của tôi, anh ta đã vội vàng xĩa xối.

- Biết ngay mà, con gái con lúta, chỉ có ăn với ngủ !

- Thế con trai thì không cần ăn với ngủ chắc ?

- Vớ vẩn, cái cùn ! Lên nhanh cho tôi còn đi làm.

- Nhanh cái con khỉ... đau muốn chết đây.

Lúc này, Hoành Tá Tràng mới nhìn xuống chân tôi, mặt anh ta cũng có đôi phần như đang chia sẻ. (Gớm, lúc đó mà còn ngoác mồm ra cười thì tôi đâm cho vênh mồm ấy chứ.). Hấn le te dựng xe chạy đến dìu tôi, giọng có phần chùng xuống.

- Có đau lắm không ?

- Anh thử bị khâu năm mũi như tôi xem có đau không mà cứ hỏi.

Hoành Tá Tràng cun cút dìu tôi ra xe mà không dám cãi lại. Khả khả, xem chừng hấn cũng có tí chút lương tâm. Khi tôi ngồi yên trên xe, hấn đưa cho tôi gói xôi.

- Đây, ăn đi, tôi biết ngay là cô chưa ăn sáng mà.

- Không, tôi thích ăn phở cơ !

- Diên à ? Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không ? Chờ được cô ăn xong bát phở thì đến giờ nghỉ trưa.

- Ý anh là giờ tôi phải vừa ngồi trên xe, vừa nhồm nhoàm ăn xôi à ?

- Sao nữa, không muốn ăn à ? Hay là muốn rảnh tay để ôm tôi ?

Tôi thề, nếu chân tôi không đau thì kiểu gì tôi cũng song phi cho hấn một cái. Thật đáng hận, vì cái chân đau mà tôi trở nên hiền thực thế này đây. Tuy không song phi được hấn, nhưng tôi vẫn không thể không gằm ghè.

- Tôi không bị thần kinh đâu nhé. Tôi duyên dáng thế này mà vừa đi vừa nhồm nhoàm nhai thì có phải mất mặt không ?

- Ô ! nhìn lại mình đi, như cô mà gọi là duyên à ?

Máu trào lên não, tôi uất đến nỗi muốn ném thẳng nắm xôi vào mặt anh ta. Nhưng, tội gì, xôi nhìn cũng ngon, ném đi lại phí, với lại tôi đã ăn gì đâu.

- Đồ tiểu nhân ! anh ghen với sự duyên dáng của tôi hử ?

Hoành Tá Tràng cười tùm tùm rồ ga vút đi. Tôi cầm nắm xôi và không kiềm chế nổi, tôi bốc ăn ngon lành. Dù sao, việc quái gì phải xấu hổ, có ai biết tôi là ai đâu. Tôi đến được Hoành Tá Tràng đi lên tận phòng làm việc (Nói thật, thiếu chút nữa thì anh ta công tôi, may mà tôi kiên định), anh ta lườm tôi cháy cả mặt rồi nói.

- Bao giờ về thì gọi cho tôi.

Anh ta lao ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của đám mái già công ty tôi. Và, lại thêm một cơn bão dư luận nữa càn quét công ty cả ngày hôm đó. Tôi chẳng thấy phiền, tôi luôn là trung tâm của mọi cơn bão, giờ thêm một cơn nữa thì cũng chỉ là như muối bỏ bể mà thôi, trừ phi nó là lốc xoáy thì may ra nó mới khiến tôi lung lay chút ít. Sếp Tam Mao nhìn đi nhìn lại cái chân đau của tôi và phán.

- Vẫn còn nhẹ chán, thế này chẳng phải nghỉ làm buổi nào đâu nhỉ ?

Sếp ơi là sếp, đã ai dám xin nghỉ ngày nào đâu mà sếp cứ phải rào trước đón sau. Sếp không những xấu người mà còn xấu tính nữa, sếp ạ.

Giờ ăn trưa, tôi ngậm ngùi ngồi gặm bánh quy một mình. Tôi thầm trách mẹ tôi, sao hôm qua không ăn vạ thêm tí nữa, bắt Hoành Tá Tràng buổi trưa phải mang cơm đến cho tôi nhỉ ? . Dù sao, cũng đã mang tiếng là ăn vạ rồi, có thêm một tí mưu hèn vào nữa thì cũng có vậy bần gì đâu. Nói thì nói thế, nhưng thực ra tôi nghĩ, không nên bóc lột người ta như thế, bởi người đời thường có câu “ Con giun xéo lắm cũng quăn”. Nếu anh ta mà “quăn” thật thì lấy ai đưa đón tôi đi làm mỗi ngày ?. Thôi, tốt nhất là cứ hài lòng với những gì mình có, không phải người ta vẫn thường nói thế hay sao ?

Tôi vừa nuốt miếng bánh kia vào cổ, chợt có tiếng gọi.

- Phương !

Tôi ngoái đầu lại, ôi, Lãng Tử, anh ấy ôm hộp bánh Pizza đi vào. Tôi dụi mắt lia lịa, cứ tưởng mình dạo này cận nặng quá. Ô hay, tối qua Lãng Tử mới vào Sài Gòn mà sao giờ lại có mặt ở đây được nhỉ ? . Lãng Tử vẫn giữ nguyên nụ cười quyến rũ tiến đến gần tôi. Anh ấy đặt vội hộp thức ăn lên bàn rồi ngồi thụp xuống nhìn chân tôi, tôi vội vàng co chân lại.

- Làm cái gì đấy ?

Lãng Tử giật mình nhìn lên, tôi thấy mặt anh đỏ như hai quả nhót.

- Ô, anh xin lỗi. Em có đau không ?

- Đau ! Mà sao anh ở đây, tưởng anh ở Sài Gòn mà ?

- Ồ, anh vừa từ sân bay về, em ăn đi, anh mua pizza đây.

Tôi vớ lấy hộp bánh pizza, nói thật, từ bé tới giờ tôi chẳng thích mấy cái đồ ăn Tây rồi Âu kiểu này tí nào cả. Nhưng trong lúc bụng đang réo, mà Lãng Tử đang hết sức chân thành nên tôi chẳng có lý do gì để từ chối cả. Tôi vừa bốc bánh ăn vừa nói.

- Sướng nhỉ ? Đi Sài Gòn như đi chợ !

- Cả đêm qua anh sốt ruột quá không ngủ được nên lúc này tranh thủ ra sân bay bay về đây luôn.

- Cái gì ? Chỉ vì thế mà anh bay từ trong đấy ra hả ?

- Ừ ! ...

Tôi đang sốc ! Ai cho tôi vịn tay đứng dậy với ! Lãng Tử ơi là Lãng Tử, anh đẹp trai mà anh chẳng thông minh tí nào. Tại sao lại phải bỏ một đồng tiền vé máy bay để bay ra đây chỉ vì sốt ruột chứ. Thật không hiểu nổi mấy vị nhà giàu ném tiền qua cửa sổ như thế (Mà đây là cửa sổ máy bay hẳn hoi đấy). Anh ấy thì sốt ruột còn tôi thì tiếc tiền đến đứt cả ruột (Mặc dù, đó chẳng phải là tiền của tôi, ô, nhưng nếu đó là tiền của tôi thật thì tôi đã lăn ra chết vì tiếc từ lâu rồi) . Lãng Tử như nhìn thấy cái sự sốc của tôi, nên chuyển hướng câu chuyện.

- Làm sao mà em bị ngã đến nông nỗi này !

- A... chuyện dài lắm. (Lúc này tôi mới hoàn hồn)

- Kể anh nghe xem nào...

Câu chuyện ly kỳ lại được tái hiện thêm một lần nữa bằng khả năng kể chuyện sinh động của tôi. Vừa kể tôi vừa ăn pizza liên tục (thực ra, tôi cố ý làm như thế để quên đi cái vị đáng ghét của nó). Lãng Tử im lặng ngồi nghe (cả nhìn nữa) tôi hoa chân múa tay, khuôn mặt anh lúc thì cười, lúc lại căng thẳng, lo lắng nhìn tôi. Tôi kết thúc câu chuyện bằng một miếng pizza lớn, nhưng lúc đó, tôi sực nhớ ra, liền hỏi Lãng Tử.

- À, anh đã ăn trưa chưa ?

- ...À, chưa... từ sân bay chạy vội về, chưa kịp ăn gì cả.

- Ôi, thế thì anh ăn cùng với em luôn ! Nhịn làm gì cho khổ, đời được mấy hơi.

Tôi đẩy hộp bánh về phía Lãng Tử, Lãng Tử nhìn xuống và bật cười. Ô hô, được tôi mời ăn nên cười có vẻ sung sướng thế đấy ! Tôi cũng mỉm cười lại, và nhìn xuống... ôi thôi, cả miếng bánh pizza lớn tưởng đó chỉ còn lại mấy mẩu vụn nằm lán lóc. Lúc đó, tôi thật sự không biết có nên úp cái bản mặt của mình vào đâu cho đỡ xấu hổ. Tôi phục tôi quá, tôi xinh đẹp vô đối nhưng cũng vô duyên vô đối. Lãng Tử an ủi tôi.

- Không sao, tí nữa trên đường ra sân bay anh sẽ ăn tạm gì đó.

- Cái gì ? Anh lại bay nữa à ?

- Ủ, phải hơn tuần nữa anh mới xong việc ở trong đó cơ. Anh chỉ tranh thủ ra xem em thế nào thôi.

Tôi sốc tập hai, cứng cả họng không biết nói thêm gì nữa. Thú thực, không thể phủ nhận rằng quả tim trong lồng ngực của tôi đang lúc lắc. Lãng Tử nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói.

- Anh đi bây giờ, chắc tuần nữa anh mới về. Em đừng chạy nhảy nhiều nhé.

Ô, hay thật, cái gì mà chạy nhảy ? Tôi có phải con nít đâu, với lại, anh ấy có quyền gì mà dặn dò tôi thế. Dù thế, tôi không thể ngăn được cái đầu của mình gật gật một cách cực kỳ ngoan ngoãn. (Đoạn này người ta gọi là đại trai đây). Lãng Tử định nắm tay tôi, nhưng tôi vội rút tay lại (đừng hòng, dù gì tôi cũng phải giữ vững sự kiêu hãnh của mình chứ) , anh ấy cười buồn rồi quay lưng bước đi. Tôi vội vàng gọi lại.

- Này, anh !...

- Gì em ?

- Lần sau không phải ra đâu, chỉ cần anh gửi cho em một nửa số tiền vé máy bay ra đây là em khỏe ngay ấy mà.

- Em nói thật đấy hả ?

- Thật chứ sao không ? Thừa tiền thì gửi ra em tiêu hộ cho, việc gì phải ném tiền qua cửa sổ máy bay như thế. Tiếc đứt cả ruột !

- Vậy là... em... tiếc tiền thay anh sao ? Có nghĩa là em coi tiền của anh cũng như tiền của em nhỉ ?

- À... tiền rơi thì ai mà chẳng tiếc, một trăm đồng của bạn em rơi em còn tiếc đứt ruột mấy ngày nữa là.

Tất nhiên đó là sự thật, ai mà tiêu tiền một cách vô bổ thì tôi đều lấy làm tiếc. Tiền chứ có phải vỏ hến đâu. Lãng Tử lại cười buồn và vẫy tay chào tôi. Tôi cũng nở một nụ cười hết sức thân thiện để đáp lại.

Lãng Tử đi rồi, tôi mới ngồi chống cằm nghĩ ngợi, khổ, bình thường nổi tiếng nhanh nhạy và thông minh mà giờ tôi ngồi xoắn hết cả não cũng không hiểu nổi tại sao Lãng Tử lại quay lại thích tôi, tại sao anh ấy là thích tôi đến mức bỏ ra một đồng tiền bay ra chỉ để nhìn tôi rồi bay vào ?. Trời ạ, thà anh ấy cho tôi hết số tiền ấy thì tôi đỡ xót ruột không ??? . Ô, nhưng ngoại trừ việc tiếc tiền ra, tôi cũng có tí chút rung rinh đấy !

Hoành Tá Trảng đứng đợi tôi trước cửa công ty, anh ta đang nói chuyện điện thoại với ai đó, khi thấy tôi tập tễnh xuất hiện, anh ta vội vàng ậm ừ rồi cúp máy như sợ tôi nghe thấy. Ôi giời ! việc gì phải bí bí mật mật như thế, tôi nổi tiếng là đứa thích hóng hớt nhưng tôi chỉ hóng hớt đúng đối tượng thôi, mà Hoành Tá Trảng không bao giờ là đối tượng săn tin của tôi. Mặc dù, nói thật là tôi vẫn rất tò mò xem ai vừa gọi điện

cho Hoàng Tá Trảng mà khiến mặt anh ta biến sắc nhanh thế. Sếp chẳng ? Mẹ chẳng ? Bố chẳng ? Hay là bạn gái chẳng ? . Ôi trời, thật là phức tạp, tôi thề là tôi không hóng hớt đâu, chẳng qua tôi chỉ tò mò tí thôi.

Hoàng Tá Trảng nhìn tôi, mặt lạnh te, cất giọng một cách khô khốc.

- Về thôi !

Về thì về, có gì đâu mà phải xoắn ! Tôi cũng mặt lạnh tanh phốc lên xe hấn. Ô hô, dù chân vẫn đau nhưng tôi không thể bỏ qua thói quen vô cùng dễ thương của mình. (Đó là lý do vì sao tôi không muốn mặc váy thêm một lần nào nữa). Cú nhảy của tôi khiến Hoàng Tá Trảng luống cuống chống chân. Anh ta quay lại nhìn tôi rồi im lặng phóng xe đi. Ôi, đây có phải là Hoàng Tá Trảng tôi từng biết không ? . Sao anh ta không lườm tôi, không nhieéc móc tôi một lời nào ? Chết, hay anh ta vừa trải qua một cú sốc nào đó quá lớn mà bị cấm khẩu ? Hay có kẻ si tình nào đó vừa gọi điện dọa giết anh ta vì anh ta đèo tôi ? (Ô hô, tha thứ cho trí tưởng tượng vô đối của tôi nhé, đó là ưu điểm mà không phải ai cũng có được đâu, đừng ghen tị mà mệt.). Dù tôi có bịa đặt ra thật nhiều lý do thì vẫn không thể tự làm mình thỏa mãn trí tò mò được. Hoàng Tá Trảng vẫn lẳng lặng lái xe. Các bạn biết đấy, tính tôi ghét cay ghét đắng những kẻ hóng hớt, tọc mạch vào chuyện riêng của người khác vì thế, tôi cất giọng hỏi anh ta.

- Ê ! có chuyện gì với anh thế ?

Tôi thề, tôi hỏi câu đấy chỉ là thể hiện sự quan tâm thôi, không phải tôi tọc mạch đâu, nhưng có chút tò mò trong đó. Mà có điên mới không tò mò chuyện động trời như thế, nhỉ ? . Hoàng Tá Trảng vẫn nhìn thẳng, đáp một cách nặng nhọc.

- Trông tôi giống người gặp chuyện lắm à ?

- Không, giống người bị bệnh hơn ?

- Vây à ? bệnh gì ?

- Tự kỷ !

Hoàng Tá Trảng phanh kít xe lại nhìn tôi. Đương nhiên, khi buột mồm nói ra hai từ đấy tôi đã thủ thế sẵn rồi nên chẳng có tí gì ngạc nhiên nếu Hoàng Tá Trảng xổ ra một tràng với tôi. Đúng lúc anh ta há mồm thì chuông điện thoại lại reo. Anh ta rút điện thoại ra, và tôi liếc thấy tên người gọi là “KHÔNG AI CẢ” (Tôi thề, không phải tôi tọc mạch đâu, chỉ tại cái mắt híp của tôi luôn biết cách liếc đúng chỗ mà thôi). Tôi không nghe thấy người bên kia nói gì (Mặc dù, tôi đã cố gắng căng tai hết cỡ, thật là tức chết đi mất) . May sao, tôi vẫn còn được an ủi vì nghe được tiếng nói có phần hốt hoảng của Hoàng Tá Trảng.

- Bình tĩnh lại đi, tôi sẽ đến ngay !

Ô ! tóm lại, Không Ai Cả là ai ? Là ai mà khiến Hoàng Tá Trảng ương ngạnh, ngang bướng phải sợ hãi đến thế ? . Hoàng Tá Trảng không để tôi tưởng tượng gì thêm nữa. Anh ta bắt đầu lao xe như điên. Còn tôi thì cũng hét như điên.

- Cho tôi xuống ! Tôi không muốn đuối cướp nữa đâu !

Hoàng Tá Trảng ơi, xin hãy tha cho tôi. Tôi không muốn lại bị rách chân một lần nữa đâu. Tôi chẳng biết tôi gào to đến mức nào mà khiến Hoàng Tá Trảng đang phóng xe như điên chợt từ từ dừng lại. Anh ta nhìn cái bản mặt xanh như tàu lá chuối của tôi,(Đố đứa nào trong trường hợp đó mà mặt không xanh đấy) Hoàng Tá Trảng chẳng nói chẳng rằng, thò tay ra sau nắm lấy hai tay tôi vòng qua eo của anh ta. Ôi, ý là anh ta bảo tôi ôm ý mà, tôi hoảng hốt định rút tay lại thì anh ta túm lấy, nói rất lạnh lùng.

- Không muốn rơi xuống đường thì để nguyên đấy !

Đương nhiên, chẳng đứa điên nào đang ngồi trên xe mà muốn mình rơi xuống đường cả. Và điều đương nhiên hơn nữa, tôi chẳng dại gì mà từ chối hay nổi khùng với anh ta vào lúc này . Kinh nghiệm giang hồ vật mấy năm trời mách bảo tôi rằng, không nên đụng vào một tổ kiến lửa nếu bạn không có trong tay một xô nước. Mà ở đây, giờ phút này thì kiếm đâu ra xô nước ? Trong khi tổ kiến lửa là Hoàng Tá Trảng lại quá hung hăng. Tốt nhất là ngoan ngoãn làm theo cho nó lành. Dù vậy, tôi vẫn cố phản ứng yếu ớt.

- Này, không phải anh là cảnh sát giao thông sao ? Ai cho anh đi nhanh thế

- Không nói nhiều, bám chắc vào.

Hoành Tá Tràng rồ ga, chạy như điên khiến tôi bay cả tóc trán, gió vào mắt khiến nước mắt tôi rơi lã chã. Ôn trời, Hoành Tá Tràng là một tay lái lụa, anh ta đã đưa tôi về đến nhà, và không thèm chào tôi lấy một câu, anh ta quay xe chạy một mạch. Mẹ tôi tí tởn đi ra nhưng chỉ kịp hít khói xe của anh con rể mà mẹ mơ ước. Mẹ lườm lườm nhìn tôi.

- Mày làm gì mà nó phải chạy té khói thế hả con ? Phải duyên dáng tí chứ.

Trong lúc mẹ tôi hỏi chuyện, tôi không ngừng lau nước mắt. Mẹ tôi hốt hoảng.

- Sao ? Chuyện gì ? Hai đứa cãi nhau à ? Sao lại khóc ?

- Cãi gì mà cãi ! Anh ta chạy nhanh quá, gió vào cay mắt !

- Trời, thế mà tao cứ tưởng mày giận đối gì nhau.

- Mẹ ơi là mẹ, mẹ cứ nói như là bọn con yêu nhau ấy. Anh ta với con ghét nhau như chó với mèo, mẹ mừng hụt rồi.

Mẹ tôi ngẩn mặt nhìn tôi, tôi tập tễnh lên nhanh vào nhà. Điên mà đứng đấy để nghe bà ca cẩm à ? . Tôi chỉ có hai nỗi sợ lớn nhất trong đời, đó là sợ chết (chết thì ai chẳng sợ) và sợ mẹ tôi cần nhân (vì bà có thể kể lể, liệt kê chi tiết những việc làm sai trái của tôi từ thời tôi còn đóng bím đến tận bây giờ). Công nhận, mẹ tôi có trí nhớ thật siêu phàm, đáng lẽ mẹ phải là tiến sĩ gì đó về lịch sử mới phải.

Ăn cơm xong tôi nằm ì trên giường và cảm thấy bồn chồn khủng khiếp. Chủ yếu là tôi không thể giải thích được lý do vì sao Hoành Tá Tràng lại có những biểu hiện bất thường như vậy. Tôi có nên gọi điện hỏi thăm anh ta không ? Không phải vì tò mò hay tọc mạch đâu, tôi muốn quan tâm anh ta tí thôi mà, dù sao chúng tôi cũng là bạn bè, có ghét nhau như chan canh đổ mẻ thì bạn vẫn là bạn đúng không ? . Nghĩ là làm, tôi vớ điện thoại gọi cho Hoành Tá Tràng, một hồi chuông dài Hoành Tá Tràng mới nhấc máy, tôi vừa mới há mồm định hỏi thì anh ta đã nói.

- Tí gọi lại sau !

Anh ta phũ phàng cúp máy. Thật là mất lịch sự, biết thế tôi chẳng gọi cho đỡ tốn ba giấy tiền điện thoại. Ôi, nhưng mà tại sao ? Có chuyện gì với anh ta ? Và Không Ai Cả là đứa chết tiệt nào nhỉ ? . Tôi vẫn không ngừng đặt câu hỏi, và tự trả lời. Nhưng chẳng có đáp án nào khả quan hết, haizzzz, tò mò cũng mệt óc lắm đấy. Thế mới khâm phục những kẻ chuyên ngồi bàn tán, bới móc, tung tin sau lưng người khác, họ chắc cũng phải có cái đầu nhiều sạn lắm thì mới tự chấp nổi và phỏng đoán được đủ thứ chuyện đời tư của người khác chứ. Ôi, chắc ngày mai phải mang xác đến “ tầm sư học đạo” mấy chị mái già ở công ty một chuyện thôi.

Tôi chìm vào giấc ngủ khi đang buồn điện thoại với Lãng Tử, anh ấy gọi điện hỏi thăm đúng lúc tôi đang nhắm hờ đôi mắt, thế là sau vài lần ậm ừ, tôi chẳng nhớ mình có nói thêm gì không nữa. Chỉ biết, sáng mai ngủ dậy, điện thoại vẫn kẹp ở tai và thêm vài tin nhắn chúc ngủ ngon kèm vài lời nhung nhớ của Lãng Tử. Ô, cái anh Lãng Tử này cũng đáng yêu đấy chứ ! Chỉ có điều, gọi thì cứ gọi, đừng nhắn tin nhiều, tôi phải nhắn tin lại trả lời, tốn kém lắm....

Tôi lồm cồm bò dậy khỏi giường sớm hơn thường lệ, không phải vì những tò mò chưa thể giải đáp về một kẻ vớ vẩn tên là Không Ai Cả của Hoành Tá Tràng, càng không phải vì sự nhức buốt từ vết thương ở chân mà là vì tin nhắn chúc ngày mới tốt lành từ Lãng Tử. Trời ơi là trời, từ hồi Lãng Tử trồng cây si tôi, không ngày nào là tôi không bị spam tin nhắn, khổ cái thân tôi, khổ luôn cái điện thoại ghê của mình nữa.

Nhắc đến điện thoại mới nhớ, hồi mới có điện thoại, tôi ôm khư khư em “Nó..kia” ghê của mình suốt ngày, vớ như mình là người quan trọng lắm ấy. Năm phút lại giơ điện thoại lên kiểm tra, kỳ thực, làm gì có ma nào ồ ề đến tôi. Có đợt, cả tuần liền mà con “Nó..kia” của tôi chẳng thêm rung lên lấy một lần, tôi cảm thấy mình tự kỷ quá, tự kỷ đến nỗi tôi phải dùng chính điện thoại của mình rồi nhắn tin ỉn, vừa đọc vừa cười như đứa dở hơi. Đấy, có phải lúc nào tôi cũng vui đâu, có những lúc cuộc đời tôi cũng bị đát lắm chứ. Chưa kể, có những lần chờ dài cổ mới có một tin nhắn, hí hửng lao đến mở ra thì là tin nhắn quảng cáo, bố

khí, lại bị dất tập hai. Ô ! nhưng mà tôi đồ rằng một trăm kẻ mới mua điện thoại thì có đến 90 người giống tôi, mười tên còn lại hoặc là không biết đọc tin nhắn hoặc không dùng điện thoại. Đấy, trong những trường hợp có phần ngu ngốc như thế, tôi luôn tự hào rằng tôi luôn nằm ở phe chiếm con số đông đảo nhất. Bạn ạ, dù bạn có ngớ ngẩn đến mức độ nào, bạn chỉ cần nhìn xung quanh thấy còn đầy người cũng như bạn, thì bạn có quyền tự tin về bản thân mình. Mà nếu bạn cho rằng những lời tôi nói ở phía trên không hề ngớ ngẩn chút nào, thì xin được hoan hô bạn, vì bạn luôn là người hiểu tôi. Ha ha ! đơn giản lắm, những người thông minh như tôi không bao giờ nói những lời ngớ ngẩn. Trời ạ, sao trình tự sướng của tôi ngày một cao thế này, tôi thật phục tôi quá ! .

Tôi đang ngửa cổ cười hô hô vì nhớ lại thời mới dùng điện thoại với cái mồm đầy bọt kem đánh răng thì điện thoại reo lên. Chết tiệt, lại điện thoại. Tôi lau vệt miệng và phi ra nhấc máy. Hoành Tá Tràng hét lên “xuống đi, muộn rồi”. Tôi lại phi như tên bắn vào nhà tắm, vượt qua cái mặt và lao xuống nhà. Những lúc này tôi chẳng nhớ lắm đến cái chân đang lên da non của mình nữa. Hoành Tá Tràng đón tôi với cái mặt tím bầm như quả cà...tím ! . Lại gì đâu, nếu ngày nào đó, anh ta nhìn tôi mặt giãn, nở to như hoa loa kèn thì tôi mới ngạc nhiên. Tôi cũng chẳng thèm để ý đến anh ta, tôi leo lên và ngồi yên vị như thể anh ta là lái xe riêng của tôi vậy. Hoành Tá Tràng lẳng lặng phóng xe, hình như đêm qua anh ta đã trải qua một đêm không ổn lắm. Đấy là tôi phỏng đoán thế, còn như thế nào thì phải hỏi anh ta mới biết được. Đi được một quãng, không thể ngăn nổi sự tò mò, tôi lên tiếng.

- Này, sao hôm qua anh bảo gọi lại cho tôi mà không gọi ?

- À, bận quá.. quên mất !

- Bận gì ?

- Hỏi làm gì ?

- Hỏi để biết !

Hoành Tá Tràng im lặng. Láo thật, mình hỏi mà còn không đáp lời cơ đấy. Nhưng, mồm là của anh ta, mình đâu có quyền bắt anh ta mở mồm khi anh ta không muốn?. Hay là, cuộc đời thật là nan giải, một đẳng là không thể cạy mồm anh ta ra, một đẳng khác là cái sự tò mò của tôi đã vượt lên đến đỉnh đầu. Thôi thì, liệu một ván cho xong, dù không thành công thì cũng coi như đã thành nhân (ý là bị Hoành Tá Tràng đập bẹp thành nhân bánh trung thu ấy, các bạn đừng nghĩ theo nghĩa Hán Việt mà mệ ớc) . Nghĩ là làm, tôi lấy hơi rồi nói nhanh.

- Không Ai Cả là ai ?

- Hả ? Cô rình tôi đấy à ?

- Không, tôi vô tình (thực ra là cố tình) nhìn thấy danh bạ điện thoại của anh.

- À... ừm !

- Này, thế Không Ai Cả là ai ?

- Ờ... thì là không ai cả !

- Anh bị hâm à ?

- Hâm thì đã sao ?

- Ờ... thì... không sao !

Thật là kỳ cục, anh ta cố tình loay hoay quanh quẩn không chịu khai ra sự thật. Phải làm sao đây ? Tôi không thể yên lòng nếu bí mật chưa được bật mí (Mặc dù, cái bí mật chết tiệt đó nó có liên quan quái gì đến tôi đâu). Hoành Tá Tràng không chịu mở miệng, còn tôi thì không ngừng đặt ra các giả thiết về Không Ai Cả. Hoành Tá Tràng vẫn kiên định, còn tôi... đành bỏ cuộc, không phải vì tôi hết tò mò, mà vì tôi quá mệt mồm. Vậy là Không Ai Cả vẫn là một bí ẩn to đùng trong lòng tôi. Thật là chán.

Hoành Tá Tràng vẫn đều đều chở tôi đi về như thế, chỉ có điều anh ta trở nên ít lời hơn, và càng lúc nhận được nhiều cú điện thoại bất thường của Không Ai Cả hơn. Còn sự tò mò của tôi cũng ngày một dâng cao cùng với những biểu hiện đó. Nhưng tôi chẳng moi thêm được gì nữa, thật không hổ danh là cảnh sát, đồ

mặt sắt à không là tai sắt thì có, người ta gọi ý mãi mà chẳng chịu khai. Tôi vẫn mang nỗi ám ức không thể diễn tả bằng lời khi phải ngồi sau lưng cái kẻ quá kín miệng này. Tôi thề, một ngày nào đó tôi sẽ tìm ra chân tướng sự việc, lúc đó Hoàn Tả Tràng sẽ phải đi van xin tôi giữ kín nó, ô thật là một ý nghĩ tuyệt hảo. Nghĩ đến đó, tôi thấy mình nhẹ nhõm hẳn.

Mặc dù, Hoàn Tả Tràng làm tôi cảm thấy quá khó chịu vì bí mật của anh ta, nhưng người làm tôi mất ngủ hàng đêm lại là Lăng Tử cơ. Anh ấy gọi điện cho tôi thường xuyên, sáng sớm, tối muộn, giờ ăn trưa...tóm lại là bất kể khi nào có thể. Nhiều lúc tôi phát bực, nhưng nhiều lúc không thấy í ới gì thì thấy thiếu thiếu. Khổ, ở đời có ai bằng lòng với những gì mình có đâu, nhiều quá thì chán ngán, mà ít hơn một tẹo thì trống vắng, thật chả biết đường nào mà lần. Lòng tôi quả thật rối như tơ vò, nếu nói tôi không thích anh ấy thì không đúng, vì nếu không thích thì mấy năm qua tôi mơ mộng làm cái gì ?. Ô ! Nhưng mà, tại sao tôi vẫn thấy ở Lăng Tử một cái gì đó thật xa... xa lạ nhưđĩa bay vậy ! Nghĩ là nó có thật nhưng trong lòng vẫn không thôi hồ nghi. Một thật ! Nếu tình yêu là một bát bún riêu, tôi thề tôi sẽ tu ực một phát là xong, chả cần phải một não thể này cho nó nhanh già.

Năm ngày sau vụ tai nạn đuối nước, tôi đang chân thấp chân cao đi ra cổng chờ Hoàn Tả Tràng đến đón, thì nghe tiếng gọi.

- Cô Phương ! Cô Phương !

Ai gọi tôi đó, có tôi đây ? . Tôi ngoái lại, thấy Hăng –rô Nguyễn đang ôm một bó hoa Bách Nhật tím lịm đi tới. Tôi ghét tất cả các loại hoa, chỉ thích mỗi Bách Nhật, thứ nhất vì nó có màu tím dịu mắt, thứ hai vì màu hoa đó rất lâu phai, tôi có thể để quên nó trong bình cả tuần trời, cành héo queo quắt nhưng màu hoa thì vẫn tím lịm như thế. Nói chung, Bách Nhật là loài hoa có vẻ đẹp khó phai, cũng như tôi vậy. Tiếc là mẹ tôi đã không đặt tên tôi là Bách Nhật cho nó có ý nghĩa. Ô ! mà luyên thuyên quá, Hăng – rô Nguyễn tiến tới gần tôi, nở một nụ cười đầy răng, còn tôi vì lịch sự cũng nở lại một nụ cười răng môi lẫn lộn. (Nếu anh ta không phải là tay chân của Lăng Tử thì đừng hòng được tôi cười lại). Lăng Tử thật là chu đáo, đi công tác Sài Gòn mà vẫn không quên gửi hoa tặng tôi. Tôi còn chờ đợi gì ở con người này nữa hả trời ??? Hăng – rô Nguyễn chìa bó hoa trước mặt tôi, anh ta lúng búng nói . (Không lúng búng sao được, tôi mà bị sai vật như thế chắc tôi đào mả tổ người ta lên chứ lâu lâu, lúng búng thế đã nhẹ)

- Của cô này !

- Ô, cảm ơn !

Tôi đón lấy bó hoa một cách rất tự nhiên. Tôi nở thêm một nụ cười nữa.

- Nhắc với anh ấy là tôi cảm ơn nhé !

- Anh nào ?

- O... thế không phải...

- À... không... hoa này... tôi mua....

- Cái gì ? Còn anh ấy... ?

- Ý cô nói là sắp tôi á ?

- À... ừm !

Hăng – rô Nguyễn đưa tay lên gãi mũi, nhưng ngón tay anh ta lại vô tình chạm vào mấy cái răng cửa đang chìa ra, trông bộ dạng thật buồn cười.

- Từ nay, tôi và anh ấy sẽ cạnh tranh một cách công “pằng”

Không phải tại tôi viết chữ sai lỗi chính tả đâu, mà tại răng anh ta hô đó thôi. Tôi cứng đờ người.

- Ý anh là sao ?

- À...là...là...thực ra tôi để ý đến cô từ lâu rồi...nhưng...

Stop ! Cái quái gì đang diễn ra ở đây vậy ? Đời tôi thật khổ, ai bảo tôi sinh ra xinh đẹp làm chi ? Ai bảo trời lại còn phú cho tôi sự thông minh tuyệt đỉnh làm gì để bây giờ tôi lại phải băn khoăn đến thế này. Đấy,

may mà chân tôi còn chưa dài đấy ! nếu chân mà dài cỡ người mẫu Thanh Hằng nữa thì không biết trời long đất lở đến đâu đâu. Hằng – rô Nguyễn vẫn cố nói gì đó bằng giọng phều phào vì hô răng của anh ta, nhưng tôi thì chẳng nghe rõ gì nữa. Trời ạ, tôi bị ù tai mà không ù tai sao được khi vừa bị một quả trời giáng như thế chứ. May mà bản lĩnh của tôi kiên cường nên vẫn đứng vững, tôi nhét bó hoa vào tay anh ta rồi nói nhanh như thể nếu tôi ngừng lại anh ta sẽ nhảy vào mồm tôi mất.

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn, nhưng tôi không thích hoa này !

Hằng- rô Nguyễn cũng đẩy bó hoa lại phía tôi, miệng phều phào.

- Không ! cô cứ nhận lấy, đó là tấm lòng của tôi, ngày mai tôi sẽ tặng cô loài hoa mà phụ nữ ai cũng thích.

Hằng – rô Nguyễn quả là cao tay, anh ta miệng thì nói mà chân đã chạy. Anh ta chạy biến ra ngoài để lại tôi ngơ ngác với bó hoa. Nhục không biết để đâu cho hết ! . Ô, nhưng mà anh ta vừa bảo mai anh ta sẽ tặng tôi loài hoa mà phụ nữ ai cũng thích, là hoa gì nhỉ ? Hoa đồng tiền chẳng ? Phụ nữ thì ai cũng thích hoa đồng tiền, đặc biệt là những bông hoa có mệnh giá lớn. Nếu mai anh ta tặng tôi hoa đồng tiền thật thì có nên nhận không nhỉ ? không nhận thì tiếc mà nhận thì mang tiếng tham. Giữa tham và tiếc, cái nào hơn cái nào ? . Hầy dà, thật khổ cho cái đầu thông minh thái quá của tôi, mới mỗi việc cón con mà đã luận ra đủ kiểu rồi. May mà tiếng còi ô tô ré lên khiến tôi choàng tỉnh không thì không biết trí tưởng tượng sẽ bay xa đến tận đâu nữa. Khiếp, đã xinh đẹp, thông minh rồi còn giàu trí tưởng tượng nữa thì ai mà không mê cho được, phải không các bạn ?

Tôi ngoái ra cổng, thấy Lãng Tử đang ngồi trong chiếc Camry quen thuộc vẫy tay với tôi. Tôi tập tễnh đi ra, Lãng Tử lao ra khỏi xe đến cạnh tôi, mặt mày rạng rỡ. Tôi hỏi.

- Ô, anh về rồi à ? Bao giờ thế ?

- Mới thôi !

- Anh đi đâu đấy ? (Tôi thề, đây là câu hỏi ngu nhất trong đời tôi)

- Đón em, nhân tiện mời em đi ăn !

Hơ hơ ! đi ăn à ? Đi ăn thì okie ngay, miễn là đừng ăn đồ Tây, vì tôi chúa ghét đồ Tây, tôi chỉ thích mấy món đậm đà bản sắc dân tộc như bún đậu mắm tôm, bánh cuốn, nem niếc thôi. Mấy món đó vừa rẻ vừa ngon, vừa bổ (bổ gì thì tôi chịu). Lãng Tử nhìn bó hoa tôi đang ôm, rồi nhăn mặt hỏi.

- Hoa ở đâu ra đấy ?

- À... của... người quen.

- Người quen nào ?

- Hằng- rô Nguyễn !

- Hả ? Sao anh ta lại tặng em ?

- Không biết ! Hỏi anh ta ấy !

Tôi ngu gì mà nói lý do thật ra chứ. Dù thế nào tôi cũng không muốn tình hữu nghị sếp và nhân viên của họ bị lục đục. Thê nên, dán băng keo vào miệng lúc này sẽ là một biện pháp hay ho. Lãng Tử nhìn tôi, tôi nhìn lại anh ấy (một trong những nguyên tắc bắt đi bắt dịch của việc nói dối, là bạn phải nhìn thẳng vào mắt đối phương và không được chớp mắt, cứ y như là bạn chỉ biết mỗi sự thật thôi ý) . Lãng Tử kéo lấy túi xách của tôi, dắt tôi đi về phía xe.

- Thôi, chuyện đấy hỏi sau, lên xe đã !

Cái gì đây ? Anh ấy cứ nói y như chúng tôi là gì của nhau rồi ý. Nhưng thú thật, tôi chẳng còn cách nào khác, cứ phải cun cút theo anh ấy, mà không cun cút mới lạ ý, lòng tôi cứ như mở cờ trong bụng. Được mời đi ăn với một người đẹp trai như Lãng Tử tội gì mà không đi, chả mấy khi có trai đẹp mời, chúng ta không nên từ chối, phải không ? . Ô, tôi nhớ ra, mình phải gọi cho lão Hoành Tá Tràng thông báo chứ để hấn đến đây mà không thấy tôi chắc mai hấn vắn xác tôi mất. Tôi vội vàng rút điện thoại ra.

- Alo ! Hoành Tá Tràng hử ! Hôm nay tôi đi chơi với bạn. Khỏi đón nhá !

Hoành Tá Trảng hỏi lại giọng hậm hực.

- Đi với đứa tổ cha nào đấy ?

- Cái mồm ! Cẩn thận cái mồm đấy ! Tóm lại, không phải đón tôi. Không tranh cãi gì nhiều, tốn tiền !

Tôi cúp máy cái rụp trước sự ngỡ ngàng của Lãng Tử. Lãng Tử vừa mở cửa xe cho tôi, vừa hỏi.

- Em gọi cho ai đấy ?

- Cho bạn em !

- Bạn thế nào ?

- À, có thể gọi là kẻ thù không đội trời chung !

- Anh không hiểu !

Anh làm sao mà hiểu được hả Lãng Tử ? Trước anh em dịu dàng, tử tế bao nhiêu thì trước Hoành Tá Trảng em nanh nọc, khó chịu bấy nhiêu. Tốt nhất là anh không nên biết người này, nếu không anh ta mà tỏ ra các thủ đoạn của em thì còn đâu hình ảnh lung linh của Đỗ Tiến Phương trong mắt anh nữa. Tôi nhún vai như không muốn trả lời thêm, Lãng Tử không hỏi thêm gì nữa. Chúng tôi lên xe đi, và chủ đề câu chuyện đã chuyển hướng sang cái chân tội nghiệp của tôi.

Cuộc đời rất nhiều ngang trái, hễ khi nào mát trời là y như rằng tôi có chuyện hoặc gây ra chuyện. Số là tôi và Lãng Tử đang bàn luận sôi nổi về cái chân của mình thì có một thằng ranh tóc xanh, tóc đỏ nào đó chơi trò lạng lách, đạp chân vào hông xe. Lãng Tử mấy lần phải phanh gấp, bố khí. Máu yêng hùng trong tôi trỗi dậy, tôi hét lên với Lãng Tử.

- Anh kéo kính xuống đi !

- Để làm gì ??

- Cứ kéo đi !

Lãng Tử kéo cửa kính xuống, tôi thò đầu ra ngoài và hét vào mặt thằng tóc xanh, tóc đỏ kia.

- Đồ con lợn !

Tôi thụt đầu vào ngay lập tức. Lãng Tử nhìn tôi kinh ngạc, tôi cuống quá nên mỉm cười giải thích.

- Thực ra, em mắng nó là đồ ba trợn đó !

- Thế à, thế mà anh cứ tưởng...

Thật là may, tôi cứ như kẻ ăn trộm lo sợ bị chủ nhà phát hiện ấy, khổ, tôi chỉ anh hùng rơm thể thôi, chứ thực chất có dám ngo ngoe gì đâu. Lãng Tử chưa kịp nói dứt câu thì thằng bé tóc xanh tóc đỏ, tạm gọi nó là gà trống choai lạng lách, tạt đầu xe liên hồi như để chứng tỏ bản chất gà choai của nó. Máu trong người tôi dồn lên, trời ơi, bình sinh mình đã ghét cay ghét đắng ba cái thằng nhãi ranh thích ngông nghênh lắm. Tôi quay sang lắc đầu với Lãng Tử, nhưng thực chất là đang cố làm một việc gì đó để kìm nén cái máu nóng đang bốc lên tận cổ của mình. Lãng Tử cũng lắc đầu ngán ngẩm, có vẻ như anh ấy không hề muốn gây sự thêm với thằng trống choai này.

Thằng trống choai cứ tưởng không ai chấp nó có nghĩa là mọi người đang sợ nó. Đừng hòng ! Một khi vẫn còn có Đỗ Tiến Phương ở đây thì không có lý do gì phải chùn bước trước nó cả, tôi đã định nhao ra mấy lần, nhưng thật may mắn, tôi kiềm chế được. Dù sao, tôi đã trót tỏ ra duyên dáng với Lãng Tử thì cũng phải giữ đến cùng chứ, tôi không muốn Lãng Tử nghĩ sai về tôi. Vì thế, tôi cố kìm cái miệng tôi lại, tự trối luôn cả cặp chân 89 phân của mình để khỏi nhảy xổ ra. Nhưng than ôi, thật là khó chịu, trong khi máu nóng trong tôi không ngừng dồn lên não thì thằng trống choai bên ngoài lại liên tục bõn cợt. Lúc đó, tôi chỉ ước Lãng Tử lao ra ngoài mà tặng cho thằng bé tội nghiệp muốn gây sự chú ý kia một nắm đấm, để tôi còn có cớ mà vứt đi sự cái mặt nạ đoan trang của mình lao ra hỗ trợ. Nếu được thế, tôi đảm bảo là chúng tôi thắng là cái chắc. Tuy nhiên, Lãng Tử mặc dù có phần khó chịu nhưng không hề có ý định đó. Còn tôi, máu nóng đã bốc lên quá đỉnh đầu đúng lúc thằng trống choai giả vờ đụng vào xe chúng tôi ngã xuống đường để ăn vạ. A, dám ăn vạ bà ạ, còn lâu nhé, bà là chuyên gia ăn vạ đây con ạ ! ở đất nước Việt Nam

này nếu trình độ ăn vạ được cấp bằng thì bà mầy đây đã được thăng hàm giáo sư rồi con ạ. Lãng Tử vừa kịp dừng xe tôi đã lao ngay xuống, tôi đến túm cổ thằng trống choai đang giả vờ đau đớn trên đường. Tôi lu loa rằng nó vừa đập vào xe tôi, nó định đuổi theo để trấn lột chúng tôi. Tất nhiên, Lãng Tử ngơ ngác, thằng trống choai cũng ngơ ngác nốt. Nó gân cổ cãi lại, nhưng em ạ, em chọn nhầm đối tượng rồi, từ xưa đến nay chưa có ai qua nổi chị ở màn gào thét ăn vạ nhé. Tội nghiệp thằng trống choai, nó cố hét cố đẩy để át cái giọng lu loa của tôi, nhưng có vẻ không thành công. Hô hô ! Tôi hả hê lắm, liếc sang thấy Lãng Tử đứng khoanh tay nhìn tôi cười, thế là tôi như được đà, càng gào thét, bồi đắp một đồng tội danh cho thằng nhãi ranh để tăng thêm phần hấp dẫn.

Người hiếu kỳ kéo đến mỗi lúc một đông. Lúc này thằng trống choai bắt đầu giở thói côn đồ, nó định lao đến đập tôi, nhưng may tôi né kịp (ô, riêng “ Né quyền ” là môn sở trường của tôi rồi). Ngay lập tức, Lãng Tử xông vào kéo tôi ra, tên trống choai miệng vừa chửi vừa xông đến, Lãng Tử hét lên bảo tôi vào xe ngồi. Nhưng tôi nào chịu, nếu mà chịu như thế thì tôi đâu phải là anh hùng. Lãng Tử ôm tôi như sẵn sàng chịu đòn thay tôi, nhưng mà... ô kìa, thằng trống choai bỗng thả ra một câu rất rõ “ Đền ! tóm lại là ông bà phải đền xe cho tôi, nếu không thì đừng hòng đi khỏi đây, thằng này chẳng sợ bố con thằng nào hết ”. Không sợ bố con thằng nào á ? Nói cho nhóc biết chị cũng chẳng sợ bố con thằng nào nhé. Nhất là mấy thằng giang hồ vật, ra đường giả vờ hổ báo để dọa nạt người khác như trống choai đây thì chị không bao giờ phục nhé. Tôi gân cổ lên nói “ Được, muốn đền chứ gì, muốn ăn vạ hử ? Chờ đấy ! ”. Tôi vừa rút điện thoại vừa nhìn thằng trống choai một cách cảnh giác. Thật tình, tôi cũng run như cây sậy, nhưng đã trót lao vào lửa thì phải dập bằng được mới thôi, chứ giờ mà ngồi sụp xuống thì chắc cả làng cả tổng cười cho thối mũi mắt. Vì sự sĩ diện muôn đời của bản thân, tôi cố làm mặt lạnh bấm điện thoại gọi. Tôi cố tình hét lên trong điện thoại “ Alo ! Hoành à ! Có một thằng nhãi ranh gây sự ăn vạ ở đây, chú điều cho chị năm xe đặc nhiệm và mười cảnh sát đến ngay đường Thái Thịnh nhé ! Ồ... luôn và ngay, chị chờ ! ”. Tôi nói liền một mạch, không để cho Hoành Tá Tràng nói thêm điều gì (ối, hấn mà nói thêm gì chắc tôi lộ mất). Thằng trống choai giang hồ vật bắt đầu đổi sắc mặt. Tôi khoanh tay nhìn nó rồi hất hàm “ Sao, ăn vạ hả ? Chờ tí rồi đồng nghiệp tôi đến ăn vạ luôn thể nhé ”. Thằng trống choai bỗng lúng túng “ Thôi được, tôi thêm vào ăn vạ mấy người, coi như hôm nay các người gặp may ”. Nó vừa nói vừa dựng xe dậy, phui phui quần áo. Tôi định tổng ngay một câu thật ác ý vào mặt nó, nhưng nghĩ , thôi dù sao nó cũng biết sợ rồi, cho nó vớt vát chút sĩ diện cuối cùng. Thằng trống choai lăm bằm gì đó trong miệng rồi phóng xe đi, đám đồng xì xào cũng tản dần. Lãng Tử kéo tôi vào trong xe.

- Em có biết như thế là nguy hiểm không ?

- Không ! Chuyện thường ấy mà !

Thực ra là tôi sợ quần hết cả chân lại, thế mà khi được hỏi vẫn tỏ vẻ ta đây không hề hấn gì. Lãng Tử nắm tay tôi, rồi nói nhỏ.

- Lần sau đừng manh động nữa, anh lo cho em lắm.

Tôi rút tay lại, tim đập như trống đấm ma. Bỏ khỉ, mình có đói đâu mà người cứ lả đi như là bị tụt huyết áp ấy nhỉ ? . Đầu tôi quay quay, tay chân tôi cứ như thừa thãi vậy. Chỉ một cái nắm tay thôi mà đã thế này thì chắc khi được ôm có khi tôi đột tử mà chết mất. Tôi ngoảnh ra ngoài, Lãng Tử nhìn tôi mỉm cười ý nhị. Trời ạ, sao lúc này nhìn anh ấy đẹp trai thế ! Tôi muốn hét lên một từ nào đó bất kỳ nhưng trái tim và các mạch máu trong tôi cứ cuộn cuộn khiến tôi như đưa hụt hơi vậy. Lần đầu tiên, một đứa tự tin như tôi mới biết thế nào là bất lực.... Lãng Tử không nói gì thêm nữa, anh chậm chậm lái xe. Còn tôi thì không dám nhìn anh, chỉ nhìn ra ngoài cửa xe, vờ như đang ngắm dòng người qua lại. Chuông điện thoại đổ, tôi nhìn thấy tên Hoành Tá Tràng, thôi tốt nhất là không nghe, vì bây giờ mà nghe thì tôi biết giải thích thế nào với hấn ? Cứ coi như mình để quên điện thoại ở đâu đó cho nó khỏe. Mà thực ra, mối bận tâm của tôi bây giờ không phải là việc giải thích với Hoành Tá Tràng như thế nào mà là việc làm thế nào để tìm tôi đừng đánh trống và mắt tôi đừng hoa nữa. Ôi, nếu cho tôi chọn lại, tôi sẽ không leo lên cái Camry này, và càng không nổi máu yêng hùng như lúc này. Tất cả chỉ vì thói tham ăn mà thôi, cứ thấy ai mời ăn là nhảy tót lên xe, có để ý đến trời trăng gì nữa đâu. Vì thế, tôi có một lời khuyên chân thành cho các bạn là đừng bao giờ để miếng ăn che mờ lý trí !

Tối hôm đó, quả là một buổi tối ăn no phê phờ của tôi, thôi thì cũng coi như bù lại những vất vả cho cuộc đụng độ với thằng bé trống choai lúc trước. Chỉ có điều, tôi vẫn không cảm thấy hài lòng lắm vì chưa thể

ăn hết mình như bản chất vốn có được. Làm sao bạn có thể ngồi nhai nhồm nhoàm, gấp lấy gấp để cho vào miệng khi thường xuyên có một ánh mắt nhìn mình triu mến được, mà chủ nhân của đôi mắt đó lại rất đẹp trai mới chết chứ. Tôi đã phải mất gần mười phút ngại ngùng trước khi vào bữa ăn kéo dài hai tiếng. Tôi đã phải nhỏ nhẹ, nhai từ từ hết mức có thể để bảo vệ vỏ bọc đoan trang của mình trước Lãng Tử. Đây cũng là một trong những biểu hiện của thói háo sắc, đại trai và tham ăn của tôi. Suốt hai tiếng đồng hồ đó, vỏ bọc đoan trang của tôi cuối cùng cũng được lột bỏ từ từ, từ từ từng con một (tôi tính sự đoan trang bằng đơn vị đo là tôm, cua và hàu) . Kết quả là một mình tôi chiến đấu ngoan cường với ba con cua to đùng, ba con tôm cũng to đùng nốt và khoảng năm hay sáu con hàu gì đó, tất nhiên trong mọi cuộc đấu, tôi luôn là người chiến thắng oanh liệt nhất !! . Không ai có thể bàn cãi về việc đó, tôi chắc hẳn các bạn cũng chẳng ai bàn cãi gì thêm cho tốn nước bọt đâu nhỉ ?

Trên đường về, Lãng Tử vừa lái xe vừa liếc sang tôi. Còn tôi, mặc dù đang mùa thu mát mẻ nhưng vẫn không ngừng kêu than vì ngồi trong ô tô quá nóng. Lãng Tử hạ nhiệt độ điều hòa xuống thấp nhất có thể nhưng vẫn không thể giải tỏa được cơn nóng trong tôi. Hai má như hai lò than nóng rực, cảm giác tay chân thừa thãi và đầu óc như đang lơ lửng bốc phét ở đâu đâu. Con người ngắn tũn của tôi cứ như đang có sự tranh luận ghê gớm lắm, nửa thì muốn nhanh nhanh về đến nhà để thoát khỏi cảm giác ngột ngạt này. Nửa khác thì muốn thời gian dừng trôi, ngừng đọng lại để ...làm gì thì ai cũng biết rồi đấy, kể làm gì rồi lại bị cho là sến. Dường như trong tôi có hai con người khác nhau, một vui mừng vì có được tình cảm của người đàn ông trong mộng, một lại không ngừng băn khoăn, hồ nghi về tính xác thực của thứ tình cảm đó. Cái cảm giác bất an vẫn thường dội vào tôi một cách thật khó hiểu. Bản thân tôi cũng không thể xác định được thực sự mình đang muốn gì. Hay dè, thật là phức tạp quá đi, một lần nữa, phải xin nhắc lại rằng giá như tình yêu là bát bún riêu để tôi tu đánh ực một phát là xong, chả cần quan tâm nó ngon hay dở, sẽ ngộ độc hay không.

Đêm đó tôi không ngủ được. Lần đầu tiên trong mấy chục năm có mặt trên đời, tôi bị mất ngủ. Những cảm xúc vui mừng, lo lắng, băn khoăn và hoan hỉ cứ trộn đều vào nhau như một mớ mứt thập cẩm (lúc này mà vẫn nghĩ đến món ăn cơ đấy, tôi phục tôi quá) . Tôi thực sự chưa biết phải làm thế nào. Trong lúc đó, Hoành Tá Tràng gọi điện liên tục cho đến khi nhắc máy, anh ta hỏi tôi “ Chuyện năm xe đặc nhiệm và mười cảnh sát là gì đấy ?”. Tôi tỉnh bơ, “ Không có gì, đùa tí cho vui mà...”, Hoành Tá Tràng gất gổng “ Đùa thế mà đùa à, đùa thế có người đau tim mà chết đấy”. Ô hơ, đừng ăn vạ ở đây nhé, tôi đây được mệnh danh là “ Đệ nhất ăn vạ” đấy, khỏi chơi trò văn vở nhé. Tôi chả nói chả rằng, cúp máy luôn, đấy, phải trả thù cái vụ hôm trước mình hỏi mà hấn không thèm trả lời chứ. Tôi hả hê lắm. Tôi nhắm mắt lại, và hình ảnh Lãng Tử nắm tay tôi trên ô tô, rồi hình ảnh Lãng Tử ôm tôi định đỡ đòn hộ khi thằng trổng choai xông tới lại hiện ra rõ nét hơn bao giờ hết. Thế là tôi lại dằn vặt, lại băn khoăn, lại suy nghĩ.... Mệt óc, mệt xác quá đi ! Tôi quyết định không nghĩ ngợi gì nữa, thấy kệ đời!!!!. Đến lúc đời kêu ai thì nấy dạ thôi, nghĩ gì nhiều làm ảnh hưởng đến nhan sắc mỹ miều của tôi.

7. Chương 7

Tôi đem một cục tơ lòng rối như mớ tóc rụng đến chia sẻ cùng Bi Ve và Cây Sậy ở trà chanh Chém gió. Thằng Cây Sậy sau một hồi cần đến sứt môi đỏ ửng hường dương, nó lim dim mắt tỏ vẻ bí hiểm. (Chắc nó thừa biết sẽ không phải chi tiền trong vụ này, đúng là đồ khôn lỏi). Nó tuyên bố, “ Mà phải thử thách ! Mà phải check xem cái lão Lãng Tử kia yêu mày đến mức độ nào, yêu thật hay giả”. Thằng Bi Ve vỗ đùi tán thưởng “ Chuẩn ! chuẩn !”. Mặt tôi ngắn tũn. Bớ khỉ, ai chẳng biết là phải check, nhưng mà check như thế nào cho nó hiệu quả chứ ? Không chừng lại mất oan một đồng tiền trà chanh với đám quân sư vườn này chứ chẳng chơi đâu.

Để xóa tan sự lo lắng của tôi, Bi Ve đưa ra một sáng kiến, nó bảo tôi “ hay là mày giả vờ bị bệnh ung thư, sắp chết xem thằng đó nó thế nào”. Sặc ! Tôi suýt phun cả cốc nước vào mặt nó. Cái thằng tròn ve này chắc nghiện phim Hàn quá nặng rồi ! Chắc phải đưa nó vào trại tâm thần mất. Đương nhiên là phương án ấy bị tôi bỏ qua, tôi không sến đến nỗi giả vờ sắp chết, khóc sưng cả mắt rồi viết đủ các loại di chúc (mặc dù tôi chẳng có cái khỉ gì để lại cho đời cả) và hơn nữa, chuyện này nó Hàn xẻng quá, ai cũng đoán được.

Thằng Cây Sậy đưa ra kế hoạch để tôi biến mất không sủi tăm một thời gian, xem Lãng Tử có đi tìm tôi hay không?. Ô ! Phương án này có vẻ khả thi, nhưng tôi không thể bỏ việc, càng không thể trốn khỏi tầm mắt của mẹ tôi được. Đây, dù biến mất không sủi tăm thì cũng phải có tiền mà sống chứ, nếu bạn không cần đến tiền nữa thì chẳng khác nào bạn đã chết. Tóm lại, tốn mấy chục nghìn tiền trà nước mà các phương án đều bỏ ngõ, tôi quyết định khỏi cần quân sự, đến đâu hay đến đó, không việc gì phải xoắn hết.

Mẹ tôi càng ngày càng có dấu hiệu trở thành một fan cuồng của Hoành Tá Tràng. Bà luôn nhắc đến anh ta mọi nơi, mọi lúc. Đỉnh điểm của fan cuồng đó là đã tin tưởng giao cho Hoành Tá Tràng hơn ba mươi triệu để đi mua xe cho tôi. Ôi, mẹ ơi ! Con đánh giá cao sự hào phóng của mẹ đã đầu tư tiền mua xe mới cho con, sau khi đã bắt con lạch cạch cái con bọ ghê đến cả gần chục năm có lẽ. Nhưng, mẹ ơi, con tha thiết đề nghị mẹ hãy tin tưởng giao tiền cho con chứ không thể giao tiền cho cái lão mặt sắt kia, vì con là con của mẹ chứ có phải anh ta đâu. Thật đáng tiếc, mọi lời đề nghị của tôi bị mẹ gạt phăng, mẹ nói với Hoành Tá Tràng, “ dẫn nó ra mua xe giúp cô, ngay và luôn, cháu mà để thêm vài giờ nữa là nó cướp tiền chạy đấy”. Ô ! thật, trần đời chưa ai hiểu tôi bằng mẹ tôi. Tôi thà đi xe xấu mà có một đồng tiền rủng rỉnh trong túi để tiêu pha theo ý thích còn hơn là đi xe đẹp mà không một xu dính túi. Đương nhiên, Hoành Tá Tràng nghe lời mẹ tôi. Anh ta dẫn tôi ra đại lý bán xe, sau một hồi quần nát đại lý đó, tôi cũng chọn được cái xe Classico của mình. Xe này thấp, nhỏ phù hợp với cặp chân ngắn của tôi. Hơn nữa, nhìn nó rất nữ tính và xinh đẹp giống chủ nhân của nó, nói chung là tôi hài lòng. Hoành Tá Tràng nhìn ngược nhìn xuôi cái xe rồi nhìn sang tôi. Anh ta hỏi một cách rất nghiêm túc.

- Này, chắc cô phải cửa giảm xóc của cái xe này đấy !

- O, phải cửa á ! Cửa để làm gì ?

- Cửa bốt cho đỡ cao, chân cô ngắn thế sao với được.

Tôi thề, nếu không có anh bán hàng đẹp trai ở đó thì chắc chắn Hoành Tá Tràng đã không còn lấy một sợi tóc trong tay tôi rồi. Điên đến thế là cùng, tại sao anh ta lại thích sỉ nhục tôi vào những lúc tôi đang vui nhỉ ?.

Tôi nghiêng rằng treo treo với anh ta và thề rằng sẽ trả thù, tất nhiên không phải là lúc này, vì tôi cần phải giữ vẻ đẹp đoan trang của tôi với anh bán hàng đẹp trai đã. Hoành Tá Tràng hạ nhục được tôi nên phẫn chí lắm, cười suốt. Nhưng anh ta chẳng cười được bao lâu, lại có điện thoại gọi đến, tôi nhanh mắt liếc thấy là “Không Ai Cả”, ôi trời, lại là cái đứa dở người nào đó ư ? . Hoành Tá Tràng tắt hẳn nụ cười, không biết bên kia nói gì đó, tôi chỉ thấy Hoành Tá Tràng nói như mắng “ Đừng có yếu đuối thế được không ? Chuyện gì cũng phải có giới hạn chứ !.... Được rồi, tôi sẽ đến... đừng có làm gì đại dột đấy !”. Hoành Tá Tràng cúp máy, còn tôi đang nhàu mày, nhăn trán nghĩ ngợi xem thực ra Không Ai Cả là ai ? Con gái hay con trai ? Già hay trẻ ? Béo hay gầy? thông minh hay ngu dốt ?.... Tóm lại, dù đó là ai đi chăng nữa thì cái tên đó đã tiêu tốn không biết bao nhiêu nơ ron thần kinh của tôi. Ô trời, thật là hại não.

Hoành Tá Tràng tỏ ra khá bức bối, anh ta giao cho tôi cái xe mới, không quên dặn dò tôi đi về cẩn thận và chạy biển. Khốn nạn cái thân tôi, cả đời đã biết đi cái xe ga nào đâu, chẳng lẽ lại vứt nó ở đây ? Mấy chục triệu chứ có ít ỏi gì đâu. Thằng cha Hoành Tá Tràng thật đáng chết, nếu gặp anh ta lần thứ hai, chắc chắn tôi không để anh ta sống thêm một ngày nào nữa. À quên, còn cả cái đứa Không Ai Cả rách việc nào đó nữa chứ. Nếu tôi mà biết nhà nó ở đâu, tôi sẽ đến làm một mẻ ra trò. Miệng thì chửi nhưng tay thì dắt xe, khổ quá là quá khổ. Kêu thế cho nó có phần thâm cảnh để nâng tội của Hoành Tá Tràng lên thôi, chứ Phương 89 phân như tôi thì sợ cái cóc gì trên đời ! Ngó trước, liếc sau một tí, tôi liền leo lên xe, nổ máy, một khi đã khổ thì phải liều. Tôi liều nhiều rồi, tôi biết, chẳng việc gì bạn phải xoắn hết.

Tôi leo lên xe và phóng vèo đi ! Cái xe nó hơi khựng khựng một tí nhưng dễ đi gấp mấy lần con xe số ghê của tôi. Thật tuyệt, dù sao cũng phải cảm ơn mẹ vì đã đầu tư cho tôi một khoản lớn đến thế. Lần đầu tiên mẹ tôi rút tiền ra mà không hé lấy nửa lời cản nhần đấy. Tôi vừa đi vừa ứng tác thành một bài thơ rất đỉnh :

Xe mới bon bon trên đường

Em xinh khiến cả phố phường nhìn theo.

Xe phi như ngựa lên đèo.

Có thằng xe rác phòng vèo qua vai !!!

Bài thơ tạm thời bị gián đoạn vì chủ nhân của nó bận loạng choạng chống xe vì thắng xe rác. Mặc dù đã cẩn thận đi sát bên lề đường nhưng tôi không tránh khỏi lúng túng. Tôi chơi với chống chân và thật tai họa thay, tôi chống chân vào đúng cái rãnh nước bẩn bên đường, chân hụt và xe ngã ! Thơ với chả thần ! Tôi ngồi luôn tại chỗ vừa hoảng sợ vừa tức giận. Bình thường tôi hay mạnh mẽ thôi chứ gan tôi chỉ bằng gan con chuột nhắt ! Ngã xe xong tôi chẳng thể nào đứng dậy nổi, không phải vì đau mà vì run.

Tôi ngồi một lúc lâu, vẫn không thể lấy được bình tĩnh. Cuối cùng, phương án an toàn nhất là nhắc điện thoại và gọi cho Lãng Tử.

8. Chương 7 .2

Chưa đầy 10 phút sau, Lãng Tử có mặt, anh ấy vội vàng kéo tôi đứng dậy. Ôi trời!thú thật với các bạn rằng tôi đã cố tình để mình trông tội nghiệp và khổ sở hơn thực tế (một trong những mảnh để các bạn thử tình cảm của đối phương là giả vờ tội nghiệp hơn mức cho phép, thử đi, rồi bạn sẽ biết). Lãng Tử dựng xe và sẵn sàng người tôi xem có bị đau ở đâu không. Tất nhiên là không đau, tôi hết đau từ đời tám hoánh nào rồi. Lãng Tử nhìn xuống chân tôi và thốt lên: “Ôi! Chân kia”. Lạy trời, đừng nói là nó chảy máu nhé! Đừng để thảm họa Hoàn Tá Tràng lặp lại lần nữa nhé. Tôi nhìn xuống chân mình và thấy hai bàn chân đen ngòm bẩn thỉu. Khổ quá! Vì diễn quá nhập vai mà tôi đã trượt thò cả hai chân vào rãnh nước thải ấy. Thật tệ. Tôi đã trả một cái giá quá đắt! Ôi trời ơi! Tôi muốn hét lên một tiếng rạch trời rằng “Bà thù cái đứa chết tiệt nào đào cái rãnh nước chết tiệt dưới chân bà!”

Trong lúc tôi đang loay hoay cần lưới để không phun ra câu chửi rạch trời đó thì Lãng Tử chạy ù đi. Ôi trời, đã bỏ chạy rồi sao? Mới nhìn thấy đôi chân bẩn của mình đã chạy tóe khói rồi thì còn nước non, yêu đương cái gì nữa. Tôi buồn quá, tôi thấy vọng quá!!! Biết thế không thử nữa, để thế còn có cái mà lung linh mà mơ mộng. Tôi ngu đại quá!!! (Lần đầu tiên tự nhận mình ngu đại cơ đấy). Mà không, cái đứa ngu đại và đáng chết nhất là cái đứa đào rãnh nước thải ở đây cơ!!!

Chưa kịp hoàn hồn, Lãng Tử lại xuất hiện. (anh ấy quên gì chẳng). Ồ không, anh ấy ôm nguyên một thùng nước Lavie ra. Đừng nói với tôi rằng, anh định dứt tình tôi bằng một thùng nước nhé, tôi đáng giá hơn thế gấp trăm lần. Lãng Tử chẳng thèm nhìn tôi, anh ấy bảo tôi ngồi lên yên xe và từ từ...mở chai Lavie ra dội nước...rửa chân cho tôi. Ôi cha mẹ ơi! Từ bé tới giờ tôi chưa nhìn thấy cảnh này!!! Tôi như đứa hụt hơi, cố bám vào yên xe cho khỏi ngã. Có gì đó thật ấm áp len lỏi trong từng tế bào cơ thể tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi muốn khóc! Ngay lúc này, nhìn người đàn ông đang cúi húi rửa chân cho tôi, tôi chỉ muốn gào lên rằng “Mình yêu nhau đi!”. Quả thật, Lãng Tử khiến tôi chết lịm từ giây phút ấy. Mặc dù, tôi vẫn nghĩ thầm, giá như anh ấy chỉ cần xin bà bán hàng một gáo nước thì đỡ tốn kém biết bao. Nhưng nói đi thì phải nói lại, chẳng lẽ để chiếm được tình cảm của tôi, anh ấy không cần mất một xu sao? Ít ra thì một thùng Lavie cũng hơi rẻ mạt, nhưng đó lại là khoản đầu tư không tồi. Tôi chẳng biết là trong lúc ngu xuẩn nhất tôi có gào lên cái câu chết người như ở trên không, nhưng tôi thấy Lãng Tử ngẩng đầu lên cười đầy vui sướng. Ôi, mặc xác tình yêu này có thật hay không! Mặc xác ai yêu ai nhiều hơn, mặc xác lí do tại sao Lãng Tử lại yêu tôi, mặc xác tất cả...tôi chỉ cần cảm thấy mình được nâng niu, thế là đủ. Bạn thân mến! một khi đã yêu thương thì không cần lí do, đừng phân tích lí do trong khi con tim của bạn không ngừng thổn thức. Trái tim tự thân nó sẽ dẫn đường cho bạn. Không cần bạn đúng hay sai, chỉ cần bạn thấy vui là được. Tôi cũng chỉ cần có thể, hãy liệu một chuyến xem sao...

Lãng Tử gửi ô tô và đi xe máy của tôi, chở tôi về nhà. Đương nhiên, tôi vẫn không thể tin rằng sau tất cả những gì đã xảy ra, tôi lại có được tình yêu mà mình theo đuổi suốt mấy năm trời. Tôi không cho Lãng Tử đến gần nhà, vì tôi sợ không biết giải thích thế nào với bà mẹ lắm chuyện và đầy mơ mộng hão huyền của tôi. Tôi rất xe vào nhà và vẫn không thôi run rẩy, một cảm giác kì lạ tôi chưa bao giờ trải qua trong đời. Tôi phi lên phòng với vận tốc của tên lửa và ôm điện thoại chờ đợi. Lãng Tử ngay lập tức nhắn tin “Này! Mình yêu nhau thật nhé”. Ồ hay, thật chứ giả vờ à? Anh ấy đẹp trai thế nhưng vẫn không thể thông minh bằng tôi. Tôi nhắn lại “Thật”. Thôi, thế là xong! Tình yêu theo đuổi mấy năm trời của tôi đã được xác nhận bằng một tin nhắn trị giá 200 đồng lẻ. Thật rẻ mạt! nhưng dù sao cũng không nên tính toán, nếu

cộng cả giá tiền của một thùng Lavie để rửa chân thì cũng không đến nổi rẻ lắm. Tôi vui mừng rúc vào chăn và nằm cười một mình như một con điên. Điên hơn nữa là tôi đã lao tới trước gương, tự ngắm nghía mình trong đó, rồi nhảy cà tưng cà tưng như một đứa dở người dẫm phải gai. Mỗi người có một cách biểu lộ niềm vui khác nhau và tôi cũng có quyền của tôi chứ. Chưa bao giờ tôi thấy mình đẹp và quyến rũ như hôm nay, mặc dù ngày thường tôi vẫn coi mình là hơn tất cả những đứa con gái khác.

Hoành Tá Tràng gọi điện cho tôi thật đúng lúc, tôi nhắc máy với giọng quá nhiệt tình và giọng hồ hởi. Hoành Tá Tràng hơi sững lại rồi hỏi, “Có mỗi cái xe mới mà vui đến thế sao. Tôi nói “haha! Không phải mỗi xe mới đâu thôi”. “Còn gì nữa?”

Đến nước này tôi chẳng cần phải giấu, niềm vui đã lấn át lí trí của tôi, tôi hét toáng lên trong điện thoại bằng giọng phấn khích nhất có thể.

“Này, tôi có người yêu rồi! Tôi nhận lời rồi.”

Bên kia im bặt, tôi chỉ nghe thấy tiếng thở. Phải mất một lúc khá lâu sau điệu cười hết sức vô duyên của tôi, Hoành Tá Tràng mới cất giọng khàn khàn

“Tôi biết rồi!”

Anh ta cúp máy. Người đâu mà nhỏ nhen dã man, mình đang vui như thế mà cũng không thêm chúc mừng lấy một câu, thảo nào chỉ đi làm cảnh sát chứ chẳng làm giám đốc!!? (Hai cái này thì liên quan quái gì đến nhau).

9. Chương 7 .3

Tôi và Lăng Tử đã bắt đầu hẹn hò chính thức. Các mái già trong công ty tôi lại được phen nháo nhác. Mặc kệ! Một khi đã quyết định dẫn thân thì đừng nên để ý đến dư luận, các bạn thân mến của tôi ơi. Hãy sống theo phong cách của các “xi-ta” mới nổi, dư luận chỉ là cái đinh gỉ, nhưng các bạn nên nhớ đừng giẫm lên nó nhé, chỉ nên né thôi, vì nếu giẫm bạn sẽ có nguy cơ nhiễm trùng rất cao. Chắc chẳng cần phải nói nhiều, các bạn cũng hiểu rằng xưa nay dư luận là thứ có khả năng sát thương cao nhất, nó có thể đưa một người bình thường lên tận mây xanh nhưng cũng có thể đẩy một thiên tài đến đường cùng của địa ngục. Thế đấy! Vì thế mà tôi vẫn nghe ngóng tình hình nhưng lại giả vờ lơ lửng đi cho nó có vẻ bất cần.

Từ ngày nhận lời yêu Lăng Tử, trưa nào anh ấy cũng lên xách cổ tôi đi ăn cùng. Mà khổ, anh ấy chỉ thích ăn đồ Tây, còn tôi lại mê đồ Việt. Anh ấy cho rằng mấy cái món tôi thích ăn rất mất vệ sinh, còn tôi thì cho rằng mấy món Tây quá nhiều bơ sữa dễ ngấy và nhanh béo. Nói chung, mỗi ngày chúng tôi đều phải tìm cách phân giải bằng oản tù tì kín trong thang máy xem ai thắng. Tất nhiên, tôi luôn là người thắng, vì sao? Vì tôi có mảnh lối của mình. Thứ nhất, tôi luôn giả vờ chậm tay để ra đòn, thứ hai, nếu tôi thua tôi sẽ dùng vũ khí lợi hại hơn, tức là vị mặt xuống và giả vờ đòi nhịn ăn. Lăng Tử không còn cách nào khác đành phải chiều theo ý tôi. Ô hô! Tôi đã nói rồi mà, với bất kỳ ai và ở bất kỳ đâu, tôi vẫn luôn là người chiếm thế thượng phong. Và tôi luôn vui vì điều đó!

Đến lúc này, tôi mới mạnh dạn hỏi Lăng Tử tại sao từ chỗ thờ ơ, lãnh đạm với tôi mà nhanh như gió đã chuyển sang tán tỉnh tôi ngay được? Tôi hỏi thế thôi, nhưng tôi thừa biết, một trăm ông đàn ông được hỏi thì chín mươi chín người trả lời theo kiểu vì anh bị em thu hút, vì em rất duyên! Còn một phần trăm còn lại sẽ lờ đi vì không dám nói ra sự thật. Tôi nghĩ, Lăng Tử của tôi chắc thuộc vào thành phần chín mươi chín phần trăm đó. Lăng Tử nhìn tôi tùm tùm cười và nói.

“Thực ra, lúc đầu anh thấy em hâm hâm kiểu gì ấy”

Choáng! Vậy ra, nhận định trên của tôi là sai chẳng? Lăng Tử thật không biết nhìn người, thảo nào phải đeo cái kính cận to tổ chẳng trên mặt. Tôi phùng mang trợn má định ăn vạ thì Lăng Tử vội giải thích.

“Tại hồi học cùng em, anh thấy em vừa đen đen, lùn lùn, bần bần nhưng học hành thì tanh tuổi nên anh nghĩ em chỉ biết mỗi học và học.”

Hô hô! Lãng Tử à, anh lại nhầm rồi, em vốn thông minh từ bé, nên chỉ chơi thôi vẫn luôn đạt Top, em đen đen và chân em có một mẫu thôi, nhưng em tự thấy mình không đến nỗi nào, thậm chí là xinh đẹp. Tôi đã ngoác mồm ra cười, vừa cười vừa nhướn mình lên để soi mặt lên chiếc gương trên ô tô. Lãng Tử búng tay cái “tách”. Anh ấy hồ hởi.

“Chính xác! Vì em tự tin và lạc quan! Và anh thích điều đó.”

Đấy, thấy chưa? Dù bạn xấu nhưng bạn biết phấn đấu thì bạn sẽ thành công, dù bạn không bằng người khác về mọi mặt, nhưng bạn hãy tự tin với những gì mình có và bạn cũng sẽ thành công. Tóm lại, một bài học nữa cho những cô nàng chân ngắn là phụ nữ thu hút và đẹp nhất là khi tự tin và vui tươi (Tất nhiên, đừng tự tin thái quá, bạn sẽ bị đánh giá là không biết mình đang đứng ở đâu).

Lãng Tử nói rằng, anh ấy đã bắt đầu nghĩ đến tôi từ khi tôi định tự tử, lúc đầu anh ấy tò mò không hiểu vì sao tôi muốn chết, anh ấy để ý đến tôi nhiều hơn (Tuyệt thật, đôi khi tình yêu cũng được sinh ra từ sự tọc mạch đấy). Và càng ngày, càng bị vẻ tự tin, thông minh, vui vẻ và xinh đẹp của tôi thuyết phục (Xin nói thêm, từ xinh đẹp là do tự tôi thêm vào, nhưng tôi thấy nó hợp lý mà). Sau khi ly dị vợ, Lãng Tử đã dẫn đi rất nhiều mới quyết định nhờ Hằng-rô Nguyễn chuyển quà với tôi. Và tiếp theo như thế nào thì các bạn biết rồi đấy!

Lại nói về Hằng-rô Nguyễn, dù Lãng Tử và tôi đã công khai yêu nhau, nhưng anh chàng vẫn không chịu lùi bước, vẫn nhất nhất làm theo đúng phương châm “Cạnh tranh công bằng” mà anh ta đã đặt ra. Tôi khổ quá, giả như ngày xưa mẹ tôi sinh ra tôi xấu hơn một tí thì có tốt hơn không?... Một lần, khi tôi định phi đến thang máy theo phong cách thường thấy thì nhìn thấy Hằng-rô Nguyễn ôm một túi bim bim to đùng, bên trên có thất nơ hồng đứng cạnh đó. Linh tính mách bảo tôi là hắn đang chờ mình. Thế là tôi giả vờ như người đi nhầm đường, quay ngược lại hướng về phía cầu thang bộ. Nhưng tôi không thể thoát khỏi cặp mắt ốc nhồi của Hằng-rô được (Khiếp, đã hô rằng rồi lại còn hô mắt nữa). Anh ta háo hức gọi tên tôi. Bỏ khi, không còn cách nào khác, tôi đành ngoái lại mỉm cười với anh và giơ tay lên ra hiệu như tôi đang bận. Anh ta cười với tôi, mà thực ra phải gọi là nhe răng mới phải. Tôi chạy biến! Hằng-rô đuổi theo, tay vẫn chìa bim bim to đùng ra phía trước, miệng không ngừng gọi.

“Cô Phương! Cô Phương!”

Tôi giả vờ không nghe thấy, trời à, anh ta nghĩ gì mà định tặng tôi cả một đồng bim bim thế cơ chứ. Dù tôi là một đứa tham ăn, nhưng tôi tham có chọn lọc chứ không phải bạ gì ăn nấy, cho gì nhận lấy đâu. Nói thế thôi, chứ tôi thực sự không muốn làm tổn thương Hằng-rô Nguyễn, vì thế tôi cố tình tránh mặt để anh ta tự nhận thức được vấn đề, nhưng càng tránh thì anh ta tìm mọi cách tiếp cận. Tôi thề, nếu có kiếp sau, tôi sẽ không làm gái đẹp nữa. Tôi và Hằng-rô Nguyễn cứ chạy đuổi nhau trên cầu thang và vô tình gây ra một vụ náo loạn không đáng có, mọi người nhìn thấy cứ tưởng tôi vừa gây ra tội lỗi gì với Hằng-rô ấy. Cuối cùng thì tôi cũng chui tọt được vào công ty, phi thẳng vào phòng sếp Tam Mao và lánh nạn ở đó. Hằng-rô chờ không được đành phải bỏ cuộc, ôm bim bim về.

Trưa đó, tôi kể chuyện này cho Lãng Tử nghe, anh ấy cười sằng sặc. Anh ấy nói, thực ra Hằng-rô là một người rất thông minh trong công việc nhưng lại lơ ngơ trong đời sống. Chắc tôi là mối tình đầu của Hằng-rô nên cậu ấy mới thế. Tôi hỏi Lãng Tử xem anh ấy có ghen không. Lãng Tử nói.

“Sao phải ghen? Cậu ta có gì bằng anh mà phải ghen?”

Ô, thật là kênh kiệu, nhưng ngẫm ra cũng đúng, Hằng-rô Nguyễn chẳng có gì bằng Lãng Tử của tôi cả. Công nhận, chúng tôi quả là một cặp trời sinh, đứa nào cũng có sự tự tin ngất trời. Chỉ có điều Lãng Tử tự tin với những gì anh ấy có, còn tôi tự tin về bất cứ thứ gì, kể cả tôi có hay không.

Tôi nghĩ, tôi và Lãng Tử là một cặp xứng đôi vừa lứa, xét về cả đầu óc và hình thức (Nói trắng ra là đều thông minh và có nhan sắc). Chỉ duy nhất một điều, nhỏ thôi, đó là chân tôi... hơi ngắn (Nói trắng ra là quá ngắn), vì thế, tôi đã cố gắng để che lấp khuyết điểm của mình bằng cách đi giày cao gót và Lãng Tử cực kỳ hài lòng về điều đó. Còn tôi, dù không thích điệu đà cho lắm (Lý do lớn nhất là nó quá tốn kém) tôi vẫn cứ vui vì người yêu tôi vui.

Tôi chìm vào tình yêu với Lãng Tử, khoảng thời gian này tôi sống cứ như trên mây, đi về thất thường, nói cười thất thường và cũng điệu đà một cách bất thường. Đương nhiên, mọi sự bất bình thường đó không thể

thoát khỏi con mắt của mẹ tôi. Bà gắng hỏi, nhưng còn lâu tôi mới nói, vì hơn ai hết tôi hiểu, nếu một khi tung tích của Lăng Tử lộ ra thì tôi sẽ không thể yên ổn sống với mẹ tôi được. Mẹ tôi lại hỏi thăm về Hoành Tá Tràng, ờ nhỉ? Tôi đã quên anh ta rồi sao? Tại sao khi mẹ tôi nhắc đến tôi lại giật mình? Thực ra tôi chưa bao giờ quên, thi thoảng trong những lần đi chơi với Lăng Tử, tôi vẫn cố tình nhìn ra đường chỉ để nhìn xem biết đâu Hoành Tá Tràng đang đứng ở đó. Mặc dù, tôi chẳng biết để làm gì, chưa nói đến việc lỡ xó lại bị hấn tuyết còi phạt chứ chẳng chơi đâu.

Tôi không trả lời mẹ và lên phòng bán số Hoành Tá Tràng. Vẫn bài nhạc chờ nhạt toẹt hồi nào. Hoành Tá Tràng nhắc máy với giọng lạnh lùng vốn có. Chúng tôi không nói gì nhiều (Vì sự thật, chẳng biết nói gì). Ngược đời là thế, khi gặp nhau thì cãi nhau cháy cả cổ, nhưng lâu lâu không thấy thì không nói gì???

Chỉ có điều, giọng của Hoành Tá Tràng có gì đó hơi khang khác ngày thường, anh ta vừa giận dữ, vừa như lạnh lùng, lại như thân thiết. Thật là kỳ cục, điều đó khiến tôi có cảm giác như mình đang làm gì đó có lỗi với Hoành Tá Tràng lắm ý. Mà lỗi gì mới được chứ, xưa nay tôi chỉ thấy người khác luôn có lỗi với mình, còn mình chẳng bao giờ có lỗi với ai cả. Dù vậy, lòng tôi vẫn nặng trĩu như đeo hàng chục ký lô... vàng (Giá mà có nhiều vàng như thế thì nặng mấy tôi cũng chịu được)

10. Chương 8.1 : Bí Mật Được Bật Mí

Mẹ tôi đã bắt đầu nghi ngờ về những động thái bất thường của tôi. Mà không nghi ngờ sao được, tôi có triệu chứng đầy đủ của một kẻ cực kỳ mờ ám. Hành tung bí ẩn, đi sớm về khuya, cười một mình, hát một mình và nhiều khi cầm điện thoại lên lẩm bầm một mình. Các bạn thử yêu đi thì biết, nếu bạn để quên điện thoại trong vòng năm phút bạn sẽ cảm giác như bạn vừa mất nó cả thế kỷ ấy. Tôi thừa khôn ngoan để biết mẹ tôi nghi ngờ, nhưng tôi cũng có đầy trí thông minh để né tránh những câu hỏi hóc búa của mẹ. Vì vậy, mẹ tôi dù có nghi ngờ đến đâu cũng chẳng tìm ra được manh mối nào hết. Khả khả, quả này tôi không tự lấy làm khâm phục bản thân mình thì hơi phí, nhỉ?

Mà thôi, việc đáng tự hào nhất phải kể đến là từ nay, Lăng Tử và tôi trở thành một cặp đôi đẹp trong tòa nhà nơi chúng tôi làm việc, mặc dù đôi lúc tôi vẫn nghe thấy người ta bàn tán sau lưng rằng, “Ô, sao anh ấy lại yêu cô ta nhỉ?” Thật là lảm chuyện, có thể thôi mà các người cũng phải hỏi đi hỏi lại. Vì tôi xinh đẹp, vì tôi duyên dáng, vì tôi thông minh chứ còn gì nữa, nhiều lúc tôi muốn hét vào mặt họ như vậy. Nhưng nhờ sự kiêu hãnh thiên bẩm của mình, tôi kiềm chế được. Về đẹp của tôi không cần nói ra bằng lời, nó đã toát hẳn ra bên ngoài rồi, nếu ai mà không nhận ra thì chắc chắn họ ghen tị với nhan sắc trời phú của tôi mà thôi.

Lăng Tử chiều chuộng tôi, thường mua cho tôi những món quà đẹp nhất, tôi muốn đi bất cứ đâu Lăng Tử đều sẵn lòng đưa tôi đi. Chỉ có điều, Lăng Tử cũng khắt khe với tôi, anh ấy luôn bắt tôi mặc váy điệu đà, đi giày cao gót và tô son. Những thứ đó, tôi đều ghét, nhưng vì tình yêu, tôi vẫn vui lòng thực hiện. Tôi nghĩ, khi yêu, mỗi người nên bớt đi một chút cái tôi của riêng mình để có thể hòa hợp và xích lại gần nhau hơn (Ồi cứ nói như triết gia ấy, dù điều này tôi chỉ học lỏm ở đâu thôi).

Một buổi chiều trời mưa như trút nước, tôi và Lăng Tử ngồi trong xe ô tô ngắm mưa qua cửa kính. Lăng Tử vừa nhìn mưa, vừa nghe ngao hát vài bài tiếng Anh. Càng ngắm, tôi càng thấy Lăng Tử đẹp trai hơn bất kỳ người đàn ông nào tôi từng gặp. Tôi nghĩ, anh ấy thật may mắn vì đã yêu được một người biết nhìn nhận đúng vẻ đẹp của mình (Điều này phải nói ngược lại chứ nhỉ). Đúng lúc tôi đang say sưa ngắm nhìn nhan sắc của Lăng Tử thì đột ngột anh ấy quay lại nhìn tôi. Bốn con mắt chạm nhau, à không, nếu tính đúng thì phải là tám vì tôi và anh ấy đều cận. Lăng Tử ghé sát vào mặt tôi, tôi thậm chí còn nghe thấy được tiếng thở gấp và mùi thơm từ một loại nước hoa dành cho đàn ông nào đó. Tôi nghiêng đầu ra xa để che dấu sự bối rối, nhưng Lăng Tử thật lì lợm, anh ấy vẫn không ngừng thu hẹp khoảng cách giữa hai đứa. Cứ thế, tôi càng né, anh càng tiến đến. Cuối cùng, đành nhắm mắt để chờ đợi một nụ hôn như trong phim vậy (Ô, thực ra thích lắm còn sĩ). Đúng lúc, môi sắp chạm môi, kính chạm kính thì chuông điện thoại của tôi reo lên. Chúng tôi giật mình rời nhau ra, tôi cuống cuống tìm điện thoại, bỏ khỉ, đứa chết tiệt nào gọi điện vào đúng lúc này nhỉ? Tôi nhắc điện thoại, là thằng Cây Sậy gọi, mưa to quá nên tôi nghe được câu

được câu mắt. Loáng thoáng nghe nó nói, “Đến bệnh viện ngay, thằng Bi Ve....sắp....sắp...rồi, nó đang ăn thì...gục...”. Ồi trời ơi! Tôi bủn rủn cả chân tay, hét lạc cả giọng để ra lệnh cho Lãng Tử lái xe đến bệnh viện. Trên đường đi, tôi vừa lo lắng vừa bồn chồn. Thế quái nào mà thằng Bi Ve lại... phải cấp cứu được nhỉ? Hôm qua nó vừa gặp tôi và cười hô hố cả buổi cơ mà. Nghe giọng của thằng Cây Sậy có vẻ bệnh tình cũng nghiêm trọng lắm đấy, trời! Mà thằng Cây Sậy chẳng bảo là nó sắp...sắp...gì đó mà. Lạy trời đừng nói là nó sắp....chết nhé. Tôi chỉ có mỗi thằng bạn, à không, tính cả Cây Sậy nữa là hai, lạy trời. Tôi vừa ngồi trên xe, vừa cầu nguyện và lần đầu tiên nước mắt tôi cứ thế chảy. Lãng Tử liếc nhìn tôi và nắm tay tôi thật chặt.

Chúng tôi hốt hoảng lao như điên trong hành lang bệnh viện. Ngó nghiêng mãi mới nhìn thấy Cây Sậy và Chuối Hột đang đứng cuối hành lang. Tôi lao đến, tóc tai ướt rũ, nước mắt lã chã (Trời ơi, đoạn này mà ai bảo tôi xấu như quỷ tôi cũng cam lòng). Thằng Cây Sậy thẳng thốt nhìn tôi rồi hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

Ồi, thằng dở người, chính tao mới là người hỏi mày câu đó chứ. Tôi nhìn quanh quất rồi nói trong tiếng nấc.

“Bi Ve đâu? Nó đâu rồi? Nó chết rồi à?”

Cây Sậy và Chuối Hột trở mắt nhìn tôi. Cây Sậy hét lên.

“Mày điên à, chết đâu mà chết, nó đang mổ.”

Ồi trời, mổ à, mổ gì? Đã bị đến nước phải mổ thì chắc là nặng lắm. Tôi nắm tay Chuối Hột như cần sự chia sẻ, Chuối Hột nhẹ nhàng nói với tôi.

“Chị đừng lo, anh ấy chỉ mổ mấy cái mụn bọc to đùng ở...lưng...thôi mà!”

Hả? Cái quái gì thế này? Bó tay với thằng Cây Sậy, mổ mụn mà nó nói cứ như là thằng kia sắp mổ não ấy. Làm tôi rụng cả tim. Tôi vừa lau nước mắt vừa mắng nhiếc Cây Sậy, nó cũng mắng lại tôi vì tội chưa nghe xong đã nghĩ xong, nghe được câu được câu mắt mà cứ suy diễn lung tung. Ồ, công nhận nó nói cũng đúng, nhưng tính tôi vốn dễ thương như thế quen rồi, làm sao mà thay đổi được cơ chứ.

Bi Ve lếch thếch đi ra khỏi phòng mổ, nhìn bộ dạng của nó không đến nỗi tồi, chỉ có điều nó không được mặc áo và lưng bị quấn một dải băng trắng muốt bắt chéo qua ngực. Nó nhìn tôi bộ dạng ướt sũng nước của tôi một cách cảm kích. Thôi thì, nó trót tưởng tượng là tôi thương nó đến mức đầu bù tóc rối thế này thì cứ để cho nó nghĩ thế đi, mất gì của bọn! Thế là tôi giả vờ xông vào hỏi han, lo lắng cho Bi Ve, mặt nó cứ hớn lên như bắt được của ấy. Khổ, bình thường tôi toàn đánh, chửi, mắng mổ nó, gườm quan tâm thế này mà nó không cảm động mới lạ ấy.

Tôi quay sang bảo Lãng Tử về trước, anh ấy có vẻ không bằng lòng. Nhưng tôi lấy lý do là đi taxi về cùng Bi Ve cho an tâm thì anh ấy miễn cưỡng gật đầu (Thực ra tôi muốn đẩy anh ấy về để tôi xử lý hai thằng bạn nổi khố). Lãng Tử vừa khuất bóng, tôi đã lao tới xĩa xối không ngừng vào mặt Bi Ve và Cây Sậy khiến “mưa” văng tung tóe vào mặt chúng nó. Khổ thân hai thằng bạn, cứ phải giơ tay lên vuốt mặt, lau “mưa” liên tục nên có cái lại tôi được lời nào đâu. Cuối cùng, thằng Bi Ve vừa nhăn mặt vì đau vừa nói, “Vừa phải thôi, tao mới mổ xong đấy, đừng để tao mà sốc...phản vệ là chết đấy”. Ừ, nó nhắc mới nhớ, thôi dù sao nó cũng vừa chịu đau đớn xong, không cần phải hành hạ nó nữa, nhờ may sốc...phản vệ thật thì lấy gì mà đền (Mặc dù, sốc phản vệ là cái quái quỷ gì tôi đâu có biết, mà tôi cá là cái thằng ranh vừa mới mổ mồm nói ở trên cũng chẳng biết luôn). Nhưng thôi, tôi sinh ra vốn có tấm lòng nhân hậu vị tha, bao la thẳng cánh nên tôi tạm thời cho qua.

Đương lúc cả bọn nhốn nháo bàn bạc xem nên đi taxi hay xe ôm về, thì tôi nhìn thấy bóng áo vàng quen thuộc ngồi ở hành lang phía đối diện. Tôi dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa, ô hay, thật là duyên kỳ ngộ. Tôi hét lên:

“Hoành Tá Tràng!!!”

Cả bệnh viện nhìn tôi, còn tôi đang bận nhìn Hoành Tá Tràng nên không qua tâm lắm đến những người đó, Hoành Tá Tràng đứng bật dậy đầy ngạc nhiên. Tôi nghe loáng thoáng tiếng Cây Sậy nói sau lưng mình “Hết gì mà to thế, đồ vô duyên”. Im nhé, tôi đang bận nhé, đừng có động vào tao. Tôi ra bảo với hai thằng

về trước, còn tôi tí sẽ có người chở về (Tự tin thái quá không nhỉ.). Tôi lao về phía Hoàng Tá Tràng như kiểu bạn thân lâu ngày không gặp mặt ấy.

Hoàng Tá Tràng mỉm cười nhìn tôi, mặt có vẻ mệt mỏi. Tôi nhiệt tình hỏi thăm liên tục, chả hiểu hôm đó uống phải thuốc gì mà lả lợm thế. Hoàng Tá Tràng trả lời qua loa và yếu ớt. Lúc này tôi mới sực nhớ ra không hiểu anh ta đến đây làm gì. Ô hô, mình thật là có duyên quá!!!. Hoàng Tá Tràng chỉ tay vào phòng trước mặt, tôi ngẩn cổ nhìn qua cửa sổ khép hờ, thấy một cô gái tóc dài đang nằm quay mặt vào bên trong. Tôi lùi lại hỏi nhỏ Hoàng Tá Tràng (Cho nó có vẻ tẻ nhị).

11. Chương 8 .2 : Bí Mật Được Bật Mí

Tôi lùi lại hỏi nhỏ Hoàng Tá Tràng (Cho nó có vẻ tẻ nhị).

“Này...anh đưa người yêu đi...giải quyết à?”

“Diên à!”

Hoàng Tá Tràng trợn mắt nhìn tôi, ơ hay, tôi nói nhầm thì thôi, việc gì phải cáu thế. Đây mà, bản chất con người nhỏ nhen thì muốn đời không thay đổi mà. Rõ ràng, tôi đã nghĩ cho thể diện của anh ta nên mới nói nhỏ nhẹ, đây tẻ nhị mà anh còn không tỏ ra tử tế được chút nào. Ôi, nhưng nhân vật bí ẩn đang nằm trong kia cũng khiến tôi không thể không tò mò, thôi, cố nín nhịn một tí mà biết được thêm chuyện gì đó hay ho thì có chết ai đâu. Tôi xuống giọng hỏi Hoàng Tá Tràng.

“Thế cô ta là ai?”

“Không Ai Cả”

Diên à, không ai cả mà có người nằm lù lù ra đây à, muốn tiết lộ cũng nên tiết lộ cho người ta một cái tên đằng hoàng chứ, đằng này cứ không ai cả, không ai cả...À! Ha! Ra rồi, chính là cái đứa phiền phức hay gọi điện đó hả? Tôi sung sướng hét lên, Hoàng Tá Tràng bịt mồm tôi lại, ra hiệu giữ im lặng. Tôi quá phấn khích nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Rồi nhé, cuối cùng cũng biết được Không Ai Cả là ai nhé. Hóa ra là một cô gái cơ đấy, Hoàng Tá Tràng góm thật. Chuyện này có vẻ hay và li kì phết, mình phải “moi” thêm mới được.

Nghĩ là làm (Xưa nay tôi có bao giờ nghĩ trước khi làm đâu, toàn làm xong mới hối hận), tôi ngồi xuống cạnh Hoàng Tá Tràng, ra vẻ đầy cảm thông và chia sẻ, tôi đặt tay lên vai anh ta như một người bạn thân thiết.

“Dù sao, cô ấy cũng còn quá trẻ...chắc anh buồn lắm!”

“Cái gì cơ?!”

Hoàng Tá Tràng hỏi lại tôi.

“Thì đây, người yêu anh mắc bệnh nan y, chẳng lẽ anh không buồn.”

“Đồ dở hơi, cô ta không phải là người yêu của tôi.”

“Ồ, thế à, thế là em gái anh à?”

“Không...là...cục nợ...của tôi...”

“Ôi, anh nợ tiền cô ta? Anh không có tiền trả nên đã oánh cô ta đến mức phải nhập viện thế này à?”

“Đồ Tiến Phương!!!Đừng có suy diễn vớ vẩn. Cô ấy vừa tự tử

“Cái gì?”

Ôi trời ơi, sao lại tự tử? Sao có người lại nghĩ đến việc tự tử trong khi cuộc sống quá dễ thương và tươi đẹp thế này nhỉ? Trên đời này tôi ghét nhất là những người hể một tí là nghĩ đến cái chết. Xã hội bây giờ đây

những cái chết lãng xẹt và vô ích như thế. Các bạn thử tìm hiểu mà xem, mỗi ngày mở báo ra, bạn sẽ đọc không biết bao nhiêu tin, nào là tự tử vì không được yêu, tự tử vì thi trượt, tự tử vì bố mẹ mắng, thậm chí tự tử vì chán đời...Thật kì quặc, sống dễ hơn chết nhiều chứ, chết thì còn giải quyết được việc gì nữa. Tóm lại, tôi ghét cay ghét đắng thể loại hề tí là đòi chết, còn đầy người ngoài kia khao khát được sống mà họ còn chẳng có cơ hội kia kìa. Tôi đã thuyết giảng cho Hoàng Tá Tràng một bài dài về sự sống. Hoàng Tá Tràng nhăn mặt nhìn tôi, “Thưa cô, cô thuyết giảng không đúng người rồi, cô ấy muốn chết chứ có phải tôi đâu”. Ờ nhỉ, sao mình cứ ba hoa chích chòe với gã hâm dở này nhỉ?

Tôi nhìn khuôn mặt không dấu nổi sự chán nản và mệt mỏi của Hoàng Tá Tràng, cảm thấy thương xót cho anh ta quá. Thực ra, tình trạng của cô gái đó tạm thời ổn định, chẳng có gì đáng lo, nhưng sao Hoàng Tá Tràng vẫn không cảm thấy thoải mái? Tôi cố gắng hỏi, thì ra cô gái này tự tử lần này là lần thứ năm rồi. Cứ mỗi lần không hài lòng là cô ta tìm đến cái chết, bố mẹ ly hôn – tự tử lần một, trượt học bổng – tự tử lần hai, buồn chán – tự tử lần ba, thất tình – tự tử lần bốn và bị từ chối tình cảm – tự tử lần năm. Ôi, tại sao thế giới này lại có loại người thích đưa cái chết ra làm áp lực, đe dọa người khác thế nhỉ? Đúng là đối tượng tôi ghét, máu tôi sôi lên trong khi Hoàng Tá Tràng đang kể. Ô, hóa ra cô ta có quan hệ gì với Hoàng Tá Tràng đâu, chẳng qua lúc cô ta tự tử lần thứ hai thì Hoàng Tá Tràng vô tình cứu được. Từ đó trở đi cô ấy cứ bám riết lấy anh chàng, hơi một tí là lại gọi điện dọa tự tử, hơi một tí là đi tìm gặp để khóc lóc, kể lể. Trời! Sao lại có đứa con gái làm mất hình tượng của phụ nữ Việt Nam kiên cường như mình đây chứ. Thật là không thể chấp nhận được. Lại còn có kiểu, ngỏ lời với Hoàng Tá Tràng không được, thế là làm một vốc thuốc ngủ vào mồm. Diên thế là cùng, tưởng cô mà to à? Tưởng chết mà dễ à? Chẳng qua cô chưa chết bao giờ nên cô không biết sợ thôi, thử chết một lần rồi sẽ thấy (Gớm, chết rồi thì biết gì nữa mà sợ). Sao lại tự hủy hoại bản thân vì những lí do ngớ ngẩn như thế được chứ. Máu tôi sôi lên sùng sục, không được, mình phải dạy cho cô ta một bài học, mình sẽ nói cho cô ta hiểu, sống là thế nào, chết là ra sao. Tôi đứng phắt dậy, phi vào bên trong, Hoàng Tá Tràng cố gắng ngăn tôi lại nhưng vô ích...

Hú hú ! ” Tâm thư” của nàng Chân Ngắn !

Gửi các bạn thân “iêu” của nàng Chân Ngắn !

Trước hết, Chân Ngắn vô cùng cảm ơn các bạn đã yêu mến và đón đọc “ Chân ngắn, sao phải xoắn” trong thời gian qua. Mặc dù, nàng Chân ngắn có vẻ hơi bị ảm IC chút xíu nhưng vẫn... rất dễ thương, nhỉ ? (Có tí xíu hổ).

Vì sự sĩ diện vô đối của nàng Chân Ngắn, mình xin trân trọng thông báo, tạm thời mình sẽ ngừng post truyện trong thời gian tới nhằm chuẩn bị cho việc xuất bản “ Chân ngắn, sao phải xoắn” vào tháng 12 tới. Các bạn vẫn còn.. . yêu mến và chờ đợi Chân Ngắn thì hãy đón chờ sách của mình nhé. Dự kiến Noel này cuốn “ Chân ngắn, sao phải xoắn” sẽ ra lò ạ.

Rất mong được các bạn đón đọc và ủng hộ !

Hí hí.

Ký tên,(đóng dấu cộp cộp)

Huyền le le.

12. Chương 9 : Liều Xiêu Vì Tình Yêu.

Niềm vui vì được Cục Kẹo tin tưởng “trao than gửi phận” đã khiến tôi hân hoan đến độ thường xuyên nhắn tin cho Hoàng Tá Tràng để thêm mắm, dặm muối cho tình cảm của họ thêm phần thấm thiết. Dương nhiên, Hoàng Tá Tràng nhăn lại bằng giọng lạnh lùng vốn có “Đừng có lảm chuyện”. Ô này nhé, không phải tự nhiên thò cẳng khuấy đảo tình yêu của đó đâu nhé, đây được gửi gắm nhờ cậy hẳn hoi đấy, dù đây có hơi lảm mồm tý thôi chứ không ai có quyền liệt Đỗ Tiến Phong này vào hạng lảm chuyện đâu nhé. Tóm lại, nhân danh sự nhờ vả của Cục Kẹo xinh đẹp, tôi sẵn sàng lao vào “dầu sôi lửa bỏng” để họ được đến với nhau. Nói thật, chẳng phải tốt đẹp gì đâu, chẳng qua tôi sinh ra vốn có lòng nhiệt tình bẩm sinh nên ai nhờ

là tôi giúp, giúp hết sức có thể mặc kệ kết quả sau này có thể nào đi chăng nữa (Thường thì những gì tôi nhúng tay vào đều có hậu quả).

Chính vì sự nhiệt tình thái quá đó mà tôi được Cục Kẹo khá yêu quý. Cô bé (cô ta kém tôi hai tuổi) thường gọi điện kể đủ chuyện với tôi, than phiền với tôi, cười với tôi, rồi khóc cũng với tôi nốt. Đôi khi, tôi chợt dạ, nhớ đâu cô bé lại chuyển sang yêu tôi, thay vì yêu Hoành Tá Tràng thì chắc là tôi chết mất. Tóm lại, từ khi kết bạn với Cục Kẹo, tôi trở thành một cái hũ đựng đủ các thứ tả phỉ lù của cô nàng yếu đuối. Ôi trời, thảo nào mà Hoành Tá Tràng sợ Cục Kẹo đến thế, đến cái đứa có đầy sức chịu đựng như tôi cũng phát hoảng nữa là. Tôi nhận ra điều đó và khuyên nhủ Cục Kẹo là phải trở nên bản lĩnh hơn, phải biết cách tiết chế tình cảm và tinh thần của mình, như thế Hoành Tá Tràng mới thích. Cục Kẹo vui lắm, mời tôi đi ăn một bữa no nê. Đấy, làm bà mối kể ra cũng ầm bụng lắm chứ, thà một lời khuyên vô thường vô phạt mà cũng được mời ăn còn gì...

Tình bạn của tôi và Cục Kẹo ngày càng thân thiết, điều đó đồng nghĩa với việc sự căm thù của Hoành Tá Tràng dành cho tôi ngày một lớn. Khổ, thế này người ta gọi là làm ơn mắc oán đây, vì tôi vốn cao thượng nên sẵn sàng bỏ qua cho anh ta, mặc dù nhiều đêm tôi vẫn nghiền răng ken két vì thái độ xác xược, bất cần của lão mặt sắt đó.

Vào một ngày mùa thu gió nhẹ, chết tiệt, cứ lúc nào trời đẹp là lại có chuyện, có lẽ ông trời vẫn luôn ghen tị với nhan sắc của tôi. Các bạn thấy đấy, đẹp lắm cũng chẳng sung sướng gì đâu. Hôm đó, Lãng Tử và tôi ngồi trong ô tô nói chuyện, Lãng Tử nhìn tôi cười tủm tỉm. Tôi hồi hộp không biết có chuyện gì mà tự nhiên anh ấy lại cho xe tấp vào bên lề đường bất ngờ như vậy. Anh ấy nói, muốn cho tôi xem một thứ. Ô, nhائن cầu hôn chẳng? Mấy cái kiểu lãng mạn bất ngờ thế này người ta chiếu trên phim đầy mà, tôi lạ gì. Nói thế thôi, nhưng quả thật tim tôi cứ đập thình thịch trong lồng ngực ấy, tôi có giả vờ như mình ngây thơ lắm rồi tròn mắt nhìn Lãng Tử. Lãng Tử rút ra một sợi dây chuyền lấp lánh. Ôi, tôi lóa cả mắt, hóa ra không phải nhẫn à? Thế chắc không phải quả cầu hôn đâu, ai lại đi cầu hôn bằng dây chuyền chứ. Nghĩ thế, nên mặt tôi ngẩn cùn lại, Lãng Tử ngạc nhiên pha chút buồn rầu.

“Sao, em không thích món quà này à?”

“Thực ra em không thích những đồ lấp lánh, điệu đà như thế này.” Chả hiểu lúc đó tôi nghĩ cái quái gì mà lại phun ra một câu như vậy nữa. Lãng Tử hơi nhíu mày nhìn tôi, mặt anh ấy lộ vẻ thất vọng. Tôi thấy tình thế hết sức nguy ngập nên vội sà vào lòng anh, dụi đầu lên cách tay anh và thả giọng thổn thức nhất mà tôi từng có.

“Em đùa đấy! Sao anh tặng mà em không thích được chứ, bất kể cái gì được nhận từ anh, em đều thấy nó đẹp và long lanh lắm ý.”

Xong câu nói đó, tôi thấy lưỡi mình như xoắn lại, trong lòng tôi tự sỉ vả mình rằng, đồ nói dối trơ tráo. Tôi thấy tôi khốn nạn quá các bạn ạ. Tuy nhiên, câu nói dối trá của tôi ngay lập tức phát huy tác dụng, mặt Lãng Tử giãn ra, anh giang ôm tôi rồi cười rất tươi.

“Thật chứ”

“Thật!”

“Thế để anh đeo vào cho!”

Tôi e lệ gật đầu (Quả này cũng có hơi xấu hổ tí chút). Lãng Tử cầm lấy sợi dây chuyền vòng tay đeo vào cổ tôi. Đúng lúc cả hai nhìn nhau âu yếm thì tiếng còi vang lên. Cả hai giật bắn người nhìn ra ngoài, có một chú cảnh sát giao thông đang gõ cửa xe, cả hai ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì xảy ra. Và các bạn khỏi đoán làm gì ắt công, trước mặt chúng tôi bây giờ là viên cảnh sát oan gia Hoành Tá Tràng! Trời ơi là trời! Không biết có phải vì trả thù vụ tôi giúp Cục Kẹo không mà đi theo phá đám chúng tôi như thế.

Hoành Tá Tràng hơi sững lại khi nhìn thấy tôi và Lãng Tử. Anh ta đưa mắt nhìn tôi có vẻ hơi bối rối và chỉ trong phút chốc đã lấy lại vẻ mặt sắt vốn có của mình. Lãng Tử nhả nhận hỏi có chuyện gì không, tôi chỉ nghe bập bõm Hoành Tá Tràng nói là đồ xe ở đường cấm đỗ. Tôi điên tiết lao đến đẩy Lãng Tử về phía sau và nói bằng giọng nhỏ nhẹ nhất có thể.

“Này, anh làm cái quái gì thế?”

“Làm nhiệm vụ!”

“Thôi đi, anh định trả thù tôi à? Bỏ qua đi...”

“Tôi không mang chuyện cá nhân vào công việc.”

Hoành Tá Tràng điềm nhiên rút biên lai ram anh ta không thèm nhìn tôi lấy một lần.

“Bảo anh ta mang giấy tờ đến đây! Anh ta tên là gì?”

“Tên á? Là Lãng Tử... À không!”

Ôi trời, trong phút chốc tôi bỗng nhiên quên mất tên thật của Lãng Tử. Thì từ trước đến nay cứ luôn mồm gọi Lãng Tử chứ có nhớ tên là gì đâu. Tôi hồn nhiên quay lại hỏi.

“Anh, tên thật của anh là gì ý nhỉ?”

Lãng Tử như chết đứng. Phải mất một lúc Lãng Tử mới lấy lại bình tĩnh và trình giấy tờ cho Hoành Tá Tràng mà không nói một lời nào với tôi. Hai người đàn ông giải quyết nhanh gọn, Hoành Tá Tràng đưa giấy phạt cho Lãng Tử và cầm bằng lái của anh ấy đi thẳng. Anh ta cũng không thèm nhếch mép chào tôi lấy một lần. Thật kỳ cục, có nhất thiết phải cần hồ báo thế không nhỉ?

Hai người đàn ông này thật là kỳ cục, Hoành Tá Tràng thì nguỷ mông đi như không quen biết, còn Lãng Tử thì lên xe và mặt như dâm lên. Anh ấy không nói với tôi lời nào, ô hay, chỉ phạt có mỗi mấy trăm ngàn chứ có làm sao đâu mà phải giận đến thế nhỉ? Đến như tôi còn bị giữ xe rồi mà chỉ tức có một lúc thôi chứ có đến nỗi này đâu. Nói thế thôi, chứ tôi thừa biết Lãng Tử giận tôi vì điều gì, nhưng... tôi chỉ quên có mỗi tên của anh ấy thôi mà!!! Dù tôi có cố gắng làm lành cỡ nào, Lãng Tử vẫn giữ nguyên cái mặt sừng sĩa ấy. Thật là khó chịu, tất cả chỉ tại lão Hoành Tá Tràng khôn khiếp!!! Hoành Tá Tràng! Tôi sẽ trả thù!!! Chẳng hiểu lúc đó tôi nghĩ cái quái gì mà lại phun ra một câu như vậy nữa. Lãng Tử hơi nhíu mày nhìn tôi, mặt anh ấy lộ vẻ thất vọng. Tôi thấy tình thế hết sức nguy ngập nên vội sà vào lòng anh, dụi đầu lên cách tay anh và thả giọng thổ thổ nhất mà tôi từng có.

“Em đùa đấy! Sao anh tặng mà em không thích được chứ, bất kể cái gì được nhận từ anh, em đều thấy nó đẹp và long lanh lắm ý.”

Xong câu nói đó, tôi thấy lưỡi mình như xoắn lại, trong lòng tôi tự sỉ vả mình rằng, đồ nói dối trơ tráo. Tôi thấy tôi khôn nạn quá các bạn ạ. Tuy nhiên, câu nói dối trá của tôi ngay lập tức phát huy tác dụng, mặt Lãng Tử giãn ra, anh giang ôm tôi rồi cười rất tươi.

“Thật chứ”

“Thật!”

“Thế để anh đeo vào cho!”

Tôi e lệ gật đầu (Quả này cũng có hơi xấu hổ tí chút). Lãng Tử cầm lấy sợi dây chuyền vòng tay đeo vào cổ tôi. Đúng lúc cả hai nhìn nhau âu yếm thì tiếng còi vang lên. Cả hai giật bắn người nhìn ra ngoài, có một chú cảnh sát giao thông đang gõ cửa xe, cả hai ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì xảy ra. Và các bạn khỏi đoán làm gì ắt công, trước mặt chúng tôi bây giờ là viên cảnh sát oan gia Hoành Tá Tràng! Trời ơi là trời! Không biết có phải vì trả thù vụ tôi giúp Cục Kẹo không mà đi theo phá đám chúng tôi như thế.

Hoành Tá Tràng hơi sững lại khi nhìn thấy tôi và Lãng Tử. Anh ta đưa mắt nhìn tôi có vẻ hơi bối rối và chỉ trong phút chốc đã lấy lại vẻ mặt sắt vắn có của mình. Lãng Tử nhả nhận hỏi có chuyện gì không, tôi chỉ nghe bập bõm Hoành Tá Tràng nói là đỗ xe ở đường cấm đỗ. Tôi điên tiết lao đến đẩy Lãng Tử về phía sau và nói bằng giọng nhỏ nhẹ nhất có thể.

“Này, anh làm cái quái gì thế?”

“Làm nhiệm vụ!”

“Thôi đi, anh định trả thù tôi à? Bỏ qua đi...”

“Tôi không mang chuyện cá nhân vào công việc.”

Hoành Tá Tràng điềm nhiên rút biên lai ram anh ta không thèm nhìn tôi lấy một lần.

“Bảo anh ta mang giấy tờ đến đây! Anh ta tên là gì?”

“Tên á? Là Lãng Tử... À không!”

Ôi trời, trong phút chốc tôi bỗng nhiên quên mất tên thật của Lãng Tử. Thì từ trước đến nay cứ luôn mồm gọi Lãng Tử chứ có nhớ tên là gì đâu. Tôi hồn nhiên quay lại hỏi.

“Anh, tên thật của anh là gì ý nhỉ?”

Lãng Tử như chết đứng. Phải mất một lúc Lãng Tử mới lấy lại bình tĩnh và trình giấy tờ cho Hoành Tá Tràng mà không nói một lời nào với tôi. Hai người đàn ông giải quyết nhanh gọn, Hoành Tá Tràng đưa giấy phạt cho Lãng Tử và cầm bằng lái của anh ấy đi thẳng. Anh ta cũng không thèm nhếch mép chào tôi lấy một lần. Thật kỳ cục, có nhất thiết phải cần hồ báo thế không nhỉ?

Hai người đàn ông này thật là kỳ cục, Hoành Tá Tràng thì nguẩy mông đi như không quen biết, còn Lãng Tử thì lên xe và mặt như đấm lên. Anh ấy không nói với tôi lời nào, ô hay, chỉ phạt có mỗi mấy trăm ngàn chứ có làm sao đâu mà phải giận đến thế nhỉ? Đến như tôi còn bị giữ xe rồi mà chỉ tức có một lúc thôi chứ có đến nỗi này đâu. Nói thế thôi, chứ tôi thừa biết Lãng Tử giận tôi vì điều gì, nhưng... tôi chỉ quên có mỗi tên của anh ấy thôi mà!!! Dù tôi có cố gắng làm lành cỡ nào, Lãng Tử vẫn giữ nguyên cái mặt sừng sĩa ấy. Thật là khó chịu, tất cả chỉ tại lão Hoành Tá Tràng khôn khiếp!!! Hoành Tá Tràng! Tôi thề sẽ trả thù!!!

13. Chương 9.2

Mấy ngày sau, Lãng Tử vẫn giận, tôi đứng ngồi không yên, cứ vài giây lại mở điện thoại ra và chờ đợi. Công nhận, Lãng Tử lì thật, chả thèm ngó ngang gì đến tôi. Tôi đã lì lắm rồi sao còn gặp người lì hơn thế nhỉ? Hay là xuống nước làm lành? Nhưng làm lành thế nào nhỉ?... Tóm lại là tôi xoắn hết cả não vì vụ này mất mấy ngày mà không biết giải quyết thế nào, lần đầu tiên tôi mới hiểu vì sao con người ta nói yêu là phải liều xiêu, khổ quá là khổ.

Trong lúc tôi đang vật vờ vì cái vụ giận dỗi bé như cái kim đó thì mẹ tôi lại truy ra được lý do về sự bất thường của tôi bấy nay. Tất nhiên, bà còn biết tường tận chân tơ kẽ tóc cơ và kể hé lộ thông tin này không ai khác là hai thằng mồm cá ngáo Bi Ve và Cây Sậy rồi. Mẹ tôi gọi tôi xuống, bà nói không đồng ý việc tôi yêu Lãng Tử, tại sao con gái mẹ xinh đẹp, giỏi giang như vậy lại đi yêu một thằng đã một đời vợ chứ. Ôi, công nhận, tôi sướng rơn vì lần đầu tiên được mẹ tôi thừa nhận là xinh đẹp và giỏi giang. Nhưng, tôi vẫn phải cố gắng chống chế yếu ớt cái luận điệu của mẹ rằng, anh ấy đẹp trai, anh ấy tài giỏi...Mẹ tôi nói, làm sao đẹp trai bằng anh chàng cảnh sát kia được, mẹ lục điện thoại của mày rồi, thấy ảnh nó xấu lắm. Ôi giới ơi! Mẹ ơi là mẹ, mẹ theo dõi con à? Mẹ không tôn trọng sự riêng tư của con! Blah... Blah... Blah... Tôi nói liến thoắng kết tội mẹ tôi, chủ yếu là tôi muốn phân tán sự chú ý của bà sang việc khác. Nhưng tôi nhầm, mẹ tôi kiên định hơn tôi tưởng, bà vẫn lạnh lùng cắt ngang, “Tóm lại, mẹ muốn con chấm dứt ngay với nó, đừng để lâu rồi sinh lằng nhằng”. Mẹ ơi, mẹ đúng là cao thủ, không có gì làm mẹ lung lạc được chính kiến của mình, ngay cả những mưu mô của con cũng bị mẹ tóm chặt. Tôi đành im lặng lên phòng đóng cửa lại. Tôi nghĩ, mẹ chỉ nhất thời mà nói thế thôi chứ nếu mẹ gặp anh ấy thì sẽ khác ngay ấy mà. Con là con hiểu mẹ lắm, mẹ cũng thích cái đẹp giống con, vì thế mà mẹ từ chối sếp Tam Mao xấu xí của con cả chục lần còn gì. Nói chung, sau rất nhiều lần liều xiêu, tôi và Lãng Tử cũng làm lành được với nhau. Lãng Tử chủ động nhắn tin trước, tất nhiên rồi, xét về độ lì mà nói thì tôi lì nhất quả đất này. Nhưng bù lại, tôi lại phải ngồi nghe mười mấy điều răn dạy của Lãng Tử, nào nào là không được quên tên anh ấy, không được la cà mấy quán xá mất vệ sinh ngoài đường, không được tụ tập với mấy đám bạn trai linh tinh và không được nói dối. Tôi gật hết, cứ gật đi đã, làm được hay không thì tính sau. Nói vậy thôi, chứ từ khi yêu Lãng Tử, tôi đã trở nên nhẹ nhàng hơn, ăn mặc đẹp đẽ hơn và đang cố gắng trở nên thanh lịch và học ăn những món Tây mà anh ấy yêu thích. Nói thật, đôi khi tôi cũng chột dạ lại vì không biết mình đang làm cái quái gì nữa! Nhưng, biết làm sao được, yêu là phải liều xiêu. Tôi chấp nhận và nghĩ rằng mình nên chấp nhận.

Tôi nói với Lăng Tử về sự lo lắng của mẹ tôi. Anh ấy có vẻ hơi buồn, nhưng anh ấy hứa là sẽ cùng tôi thuyết phục mẹ. Đương nhiên rồi, tình yêu là phải vượt qua chông gai, không vượt qua chông gai thì làm sao mà... chai mặt được. Tôi chột chột dạ hỏi Lăng Tử về mẹ anh, không biết phản ứng của bố mẹ anh thế nào nếu biết anh yêu tôi. Anh ấy không trả lời tôi và dường như anh ấy không muốn trả lời điều đó.

Sau đó, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về thái độ của Lăng Tử, chẳng lẽ anh không yêu tôi thật lòng? Chẳng lẽ anh sợ bố mẹ anh không thích tôi? Ồ, không, một người như tôi ai mà chẳng thích cơ chứ. Tại sao anh ấy lại lo huyền lo hoặc như thế nhỉ? Nhưng có lẽ, điều tôi băn khoăn và sợ nhất là ý nghĩ anh ấy không hề xác định gì với mình cả. Nói tóm lại một câu là tôi sợ ế! Cứ yêu mãi thế này mà không cưới xin thì coi như ế còn gì?

Tôi trở nên hoang mang trong chính tình yêu của mình. Đôi khi, tôi tự hỏi, không biết tôi yêu Lăng Tử đến mức nào, không biết tôi kỳ vọng ở Lăng Tử điều gì mà tôi hy sinh rất nhiều thứ mình thích (như đi ăn nem chua, tụ tập trà chanh...) để anh ấy vui lòng? Còn tôi, tôi có thực sự thấy vui vì những điều đó không? Tôi chẳng biết. Trời ạ, quả thật mọi thứ thật là khó nắm bắt, tôi vẫn như một đứa mất mát kém đang dò dẫm tìm đường ra khỏi một khu rừng trong ánh sáng mờ mờ của bóng trăng (Trời ơi, sến cả nải).

Nói thì nói vậy, nhưng tôi và Lăng Tử vẫn không có gì thay đổi. Dù đôi lúc, tôi hơi thấy chạnh lòng. Lăng Tử dường như cũng trầm tư hơn, tôi cảm giác như anh ấy phải đấu tranh tư tưởng ghê lắm. Và vì thế, tôi không dám nói những điều mình nghĩ, sợ gây áp lực cho anh ấy. Ồi, tôi là thế, dù thế nào đi nữa, tôi vẫn nghĩ cho người khác, tôi thấy mình thật là cao cả (Nói ra được câu này kể cũng hơi lợm giọng, nhưng kệ, cứ nói cho sướng mồm đã). Trong lúc tôi đang bối rối với tình yêu của mình, thì Cục Kẹo liên tục gọi điện, tôi đến chết mất, tôi không nghe điện thoại, nhắn tin kêu khóc tôi cũng không nhắn lại. Giờ tôi mới thấy mình quá dại dột khi nhận lời làm bà mối, à không, làm cầu nối cho cô ta và Hoành Tá Tràng. Cô ta truy đuổi tôi hằng ngày, hằng giờ và thậm chí hằng phút. Tôi nào tránh được cô ta lâu, hôm nay cô ấy đến tận công ty tôi với đôi mắt ướt nhè nước mắt. Và vẫn câu nói quen thuộc “Anh ấy lạnh nhạt với em, anh ấy mắng em...”. Trời ơi, sao số tôi lại khổ thế này! Đã suốt ngày gặp họa với lão Hoành Tá Tràng, giờ lại phải đeo bông thêm “cục nợ” của lão ta nữa. Cứ thế này không biết tôi có thọ được đến năm chín mươi tám tuổi như mục tiêu tôi tự đề ra không nữa. Chắc mỗi lần gặp cô ta tôi sẽ bị tổn thọ thêm một năm mấy, đây, cô ta có hại với cơ thể tôi hơn cả thuốc lá ấy chứ. Mà cô ta có dễ đối phó như Hoành Tá Tràng đâu, với lão mặt sắt đó, muốn mắng chửi, muốn gào rú kiểu gì cũng được. Nhưng với Cục Kẹo thì phải nhẹ nhàng, mềm mỏng (Mặc dù đôi lúc máu điên của tôi bốc lên ngàn ngút), không mềm mỏng sao được, cứ to tiếng một tý là em ý lại đòi tự tử thì có phải tôi mang họa không??? Tôi đành khuyên Cục Kẹo muốn lấy lòng Hoành Tá Tràng thì cứ mang ghế ra ngồi chốt trực của anh ta ấy, chờ anh ta hết ca trực rồi đi về cùng nhau, rồi mời đi ăn uống... Cục Kẹo mặt sáng ngời, cảm ơn tôi rồi rút. Tôi vừa tước đoạt sự tự do của một người khác để đổi lấy sự thanh thản cho riêng mình. Ồi! Thế mới chứng minh được sự thông minh siêu phàm của tôi chứ!

Sau khi đã phá được quả bóng Cục Kẹo mảnh mai, yếu ớt ấy sang phía Hoành Tá Tràng, tôi thấy lòng nhẹ nhõm, mặc dù, thi thoảng cảm giác tội lỗi vẫn dâng lên, nhưng tôi quyết tâm đè bẹp nó xuống. Tôi tung tăng đi lên sân thượng của tòa nhà, mỗi lúc vừa làm một việc gì xong, dù vui hay buồn thì tôi đều phi lên sân thượng để hít khí trời và lấy thêm khí thế trước khi ra về. Lần này là việc vui, nên tôi chẳng ngại ngần gì không vừa đi vừa hát. Đang hát đến đoạn cao trào thì tôi nhìn thấy một bóng đen lướt qua (Khổ, cái đoạn cầu thang lên phía tầng thượng mấy hôm nay bị cháy bóng nên tối thui). Tôi nháo nhác nhìn xung quanh, rồi rút đôi giày dưới chân làm vũ khí. Nếu là một lão yêu râu xanh thì coi chừng với tôi đấy. Tôi liếc xung quanh thêm một lần nữa, vẫn tối om. Lúc này tôi mới nhớ ra rằng gần hết giờ làm việc rồi. Trời ạ, cứ vui là quên hết thời gian mới khổ chứ. Tôi lò mò ôm giày quay trở lại. Bỗng, tôi có cảm giác ai đó sau lưng mình, tôi nhìn lại. Và chỉ loáng thoáng thấy cái gì đó trắng trắng trước mặt. Không ngần ngại, tôi vừa lấy giày đập liên tiếp vào bóng đen, vừa gào toáng lên.

Sau khi “tung chưởng” kha khá với bóng đen, tôi mới để ý tiếng kêu khe khẽ “tôi đây mà, tôi đây mà”. Ồi! Cái giọng nghe quen quen quá. Tôi dừng lại, chớp mắt suy nghĩ rồi dơ một chiếc giày lên, “Tôi nào! Nói mau!”. Cái giọng yếu ớt vang lên, “Tôi... tôi đây”. Lúc này tôi mới sực nhớ ra mình có mang theo điện thoại, tôi móc nó ra và bật lên, soi vào bóng đen. Ồi giờ ơi! Tí ngất, hàm răng trắng đang chìa ra nhìn tôi, thì ra Hằng – rô Nguyễn, anh ta làm cái quái gì ở đây nhỉ? Hằng-rô Nguyễn ôm cái mặt đã có mấy vết thâm lên rên rĩ, “Cô đánh... mạnh... quá”. Ai bảo anh đứng đó làm gì, phải kêu to lên tôi mới biết chứ, tự nhiên lại lò dò lên đây, thật là mờ ám. Tôi định cúi gắt, nhưng nhìn mặt Hằng-rô Nguyễn tội quá, tôi đành xin lỗi rồi

điều anh ta xuống dưới. Công ty đã vắng người, tôi giặt khăn đưa cho anh ta lau mặt và không ngừng xin lỗi. Ôi, phải xin lỗi chứ, nhờ anh ta tức lên mà đi báo công an rằng rồi đã hành hung anh ta thì biết làm thế nào. Hăng-rô cười cười nói.

“Không sao, thực ra tôi định lên thay mấy cái bóng đèn trên đó cho sáng, vì tôi thấy cô hay lên sân thượng vào lúc cuối giờ nên sợ cô ngã...”

Ôi trời! Lại suýt ngã tập hai, tôi choáng váng vì sự nhiệt tình và quan tâm đó của Hăng-rô! Hăng-rô à, anh cầu thật đấy nhưng anh thật tốt bụng. Tôi nhìn anh ta cảm kích, Hăng-rô ngượng ngùng nói.

“Tôi chỉ làm theo trái tim mách bảo thôi, cô yên tâm, tôi và anh ta vẫn sẽ cạnh tranh công”păng” mà”.

Ôi! Sao lại thế? Tôi làm gì mà cứ bắt nhiều người phải yêu tôi thế? Tôi nhìn Hăng-rô và cảm thấy mình nên làm điều gì đó, mình đừng để anh chàng tội nghiệp này hi vọng thêm nữa. Thế là tôi quyết định nói với Hăng-rô rằng, tôi không yêu anh ta, chúng tôi không hợp nhau... Hăng-rô đón nhận sự thật đó rất điềm tĩnh. Cuối cùng, trước khi đứng dậy, anh ta phán một câu xanh rờn.

“Đáp lại hay không là quyền của cô, còn theo đuổi hay không là quyền của tôi.”

Suýt ngã tập ba!!! Anh ta bỏ lại tôi đứng như trời trồng. Ôi! Tình yêu, thật lắm liêu xiêu!

Tối đó, trong đầu tôi ngổn ngang đủ các thứ, làm thế nào để đối phó với Cục Kẹo nếu cô ta tìm đến, nói thế nào cho Hăng-rô Nguyễn phải bỏ cuộc, nào là làm thế nào cho tôi và Lăng Tử không bị mẹ tôi ngăn cấm nữa? Và còn một việc nữa làm thế nào cho tôi có thể trả thù Hoành Tá Tràng cho hả giận đây?

Ôi chao, bấy nhiêu đó cũng khiến tôi nhũn não rồi. Tôi nằm gục xuống như con cá chết ước rằng, có ai đó đứng dậy thay tôi giải quyết mớ hỗn độn này, tôi thề, tôi sẽ trả công hậu hĩnh. Ôi, đúng là cầu được ước thấy, ngay lập tức chuông điện thoại đổ. Chẳng lẽ ông Bụt gửi vị cứu tinh đến cho tôi qua đường viễn thông chăng? Tôi vớ lấy điện thoại, là Hoành Tá Tràng! Khổ, đây không phải là vị cứu tinh, mà là Thiên Lôi thì đúng hơn, chắc ông Bụt gửi nhầm rồi. Tôi nhấc điện thoại bằng giọng uể oải nhất có thể. Hoành Tá Tràng cáu loạn cào cào lên.

“Cô làm cái quái gì thế hả? Cô bảo cô ta đến phá đám tôi đấy à?”

Tôi vẫn rất bình tĩnh hỏi lại.

“Cái gì? Cô nào hả?”

Hoành Tá Tràng lại rú lên.

“Còn ai vào đây nữa, Cục Kẹo của cô chứ ai.”

Ồ, giờ tôi mới nhớ ra, mình đã bảo Cục Kẹo đến tán tỉnh Hoành Tá Tràng, ô hô, vui quá, lão này càng tức thì tôi thấy càng vui.

“Đi làm có người yêu đi theo chăm sóc rồi lại còn cáu ầm lên nữa.”

Hoành Tá Tràng càng lồng lộn.

“Cô ta không phải là người yêu tôi và lần sau đừng có tốt bụng kiểu củ chuối đó nữa, nghe chưa?”

Tôi cười ha ha và cúp máy, thật đáng đời, vui quá. Thay bằng việc suy nghĩ các chiêu trò, tôi nằm cười một mình vì thái độ của Hoành Tá Tràng. Nói thật, tôi làm thế vì một phần muốn chọc tức anh ta, một phần tôi cảm thấy thương cho tình yêu của Cục Kẹo. Cục Kẹo bây giờ có khác gì tình yêu tôi dành cho Lăng Tử ngày xưa đâu. Chỉ khác một điều, hồi đó tôi không theo đuổi điên cuồng như Cục Kẹo, nhưng chung quy lại vẫn là thứ tình yêu một phía. Mà đã trót yêu một phía thì buồn và đau khổ lắm, tự đáy lòng mình, tôi vẫn muốn giúp đỡ Cục Kẹo. Vì biết đâu, sau này nhờ đâu Cục Kẹo và Hoành Tá Tràng cũng thành một đôi như tôi và Lăng Tử bây giờ thì sao?

Mấy ngày sau đó, mẹ tôi không ngừng trách móc tôi vì việc tôi thông minh thế này mà yêu người đã có vợ. Mẹ ơi, từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ con chỉ yêu mỗi anh ấy, thế mà mẹ nỡ lòng nào ngăn cấm chứ? Nói cho có phần bi đát thôi, chứ thật tình tôi nghĩ chẳng có vấn đề gì cả, cứ im lặng rồi mẹ sẽ hiểu ấy mà. Con gái mẹ dù có nhan sắc khuyên thành đến đâu thì vẫn có một chữ ế to đừng treo lủng lẳng trên đầu mẹ à,

giờ có người định rước đi cho, mẹ lại không mừng mà lại cấm cản là sao? Nhưng có vẻ mẹ tôi vẫn không hề lung lay trước bất cứ lời ngon ngọt dụ dỗ của tôi. Thế là tôi không còn cách nào khác, đành nhờ sếp Tam Mao “làm công tác tư tưởng ẹ”. Tôi nghĩ, dù mẹ tôi không yêu ông ấy nhưng họ vẫn là bạn tốt của nhau thì tiếng nói của sếp Tam Mao ít ra còn có trọng lượng hơn tôi gấp mấy lần ấy chứ. Tôi phải năn nỉ gây lười sếp Tam Mao mới chịu gọi điện ẹ tôi. Tôi đi ra ngoài cho hai người chuyện được tự nhiên. Nói thể thôi, chứ vừa bước chân ra đến cửa, ngay lập tức tôi đã áp tai vào cánh cửa gỗ để nghe ngóng rồi. Tôi nghe câu được câu mất, nhưng sếp Tam Mao có nói một câu khiến tôi cay mũi mũi. Chẳng biết mẹ tôi đã nói gì nhưng tôi nghe thấy sếp nói.

“Em vừa kén chọn gì nữa, con gái em vừa lùn vừa đen, vừa xấu lại còn tuổi Dần nữa, có người rước là may rồi.” Sếp ơi là sếp! Có hàng trăm cách thuyết phục, sao sếp lại nghĩ ra cách dìm hàng người khác không thương tiếc như thế chứ. Dù người nghe câu đó là mẹ tôi, thì tôi vẫn có sĩ diện của tôi chứ, thật là đau lòng chết đi được. Thảo nào ông ta tán mãi mẹ tôi chẳng chịu đổ là phải. Nhưng, dù thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn sếp Tam Mao, vì ông luôn là người ủng hộ tôi trong cả công việc lẫn cuộc sống. Tôi cảm thấy quá may mắn khi có một ông sếp như vậy, đương nhiên không thể phủ nhận rằng, tôi khá được việc nên sếp mới quý như thế chứ.

Tôi quyết định không nghe trộm nữa kéo ai mà nhìn thấy thì còn xem tôi ra cái gì nữa. Tôi gọi điện rủ Lăng Tử trốn việc xuống căng tin uống nước, Lăng Tử okie, nhưng đợi dài cổ mới thấy xuất hiện. Thế là lại thêm một trường đoạn giận dỗi, xin lỗi, rồi mới vui vẻ nói chuyện được, haizzz, tình yêu rắc rối thế đấy. Tôi nói với Lăng Tử rằng tối nay tôi sẽ đi chém gió với Bi Ve và Cây Sậy, nhân tiện sẽ vật cổ hai đứa đó vì cái tội ton hót với mẹ tôi. Lăng Tử cau mày, anh ấy không thích tôi đi gặp con trai, không thích tôi ôm vai, bá cổ hai thằng bạn của mình, không thích tôi ngồi lê la vệ đường và không thích...nhiều thứ nữa. Tôi hơi chạnh lòng. Mà nói thật là rất chạnh lòng. Tại sao tôi đã cố gắng thay đổi để phù hợp với anh, còn anh thì không chịu xích lại gần hơn thế giới của tôi? Dù sự băn khoăn đó, khiến buổi trốn việc của tôi hơi chùng xuống, nhưng đến chiều, khi Lăng Tử tặng một con gấu bông biết nói, thế là nỗi buồn tạm thời tan biến trong hư vô.

Bất kỳ ai khi yêu cũng có những băn khoăn của riêng mình. Tôi cũng vậy, cũng có những băn khoăn, cũng có những rạn nứt, cũng có những thất vọng. Nhưng, tính tôi vốn buồn đấy và vui đấy, chỉ cách nhau trong một khoảng khắc rất nhỏ. Thực ra, nói thế cho có vẻ văn vẻ, chứ tôi là một đứa đại lười, thường thì tôi mặc kệ dòng đời xô đẩy, đẩy tôi đến đâu thì tôi đến đó. Trừ phi, chỗ đó quá “thối” khiến tôi không thể ngồi được thì tôi sẽ chủ động đứng lên và tìm đến chỗ khác ... nằm tiếp... Cuộc sống như thế thật là nhàn thân, chỉ có điều càng nhàn thì trọng lượng cơ thể của tôi càng phình ra. Hầy dà! Đời nói cấm có sai, cái gì cũng có cái giá của nó. Bạn đừng học theo tôi mà hao tổn nhan sắc nhé, trừ khi, bạn đã có sẵn nhan sắc “hoa nhường, nguyệt thẹn” giống tôi.

14. Chương 10 : Rạn Vỡ

Tình yêu của tôi với Lăng Tử diễn ra nhẹ nhàng và lịch sự như chính tính cách của anh ấy. Đôi khi, tôi muốn làm một cái gì đó thật nổi loạn nhưng sự mực thước của anh ấy đã ngăn tôi lại. Vì thế, tôi thường tự hỏi, tại sao chúng tôi lại yêu nhau? Bởi, giữa hai chúng tôi dường như là hai con người với hai tính cách hoàn toàn khác xa nhau. Nhưng rồi, tôi lại nghĩ, duyên là do ông trời se, và ông trời buộc ai vào ai thì người đó phải chịu. Thế thôi.

Dù tình yêu của chúng tôi vẫn tiến triển đều đặn, nhưng mẹ tôi lại tiếp tục khăng khăng phản đối. Tôi không hiểu tại sao mẹ lại “dai” đến thế! Tôi quá hiểu tính mẹ, nếu chỉ vì chút sĩ diện ban đầu thì mẹ đã không quyết liệt đến như vậy. Nhưng mà, tại sao? Tôi đánh liều hỏi mẹ, mẹ tôi chỉ nói một câu “Con không hợp với nó”. Ô, thế thì ai? Ai mới là người hợp với tôi theo cách nghĩ của mẹ? Hoành Tá Tràng chăng? Mẹ nhầm rồi, Hoành Tá Tràng với con, có thể giống nhau thật đấy nhưng chúng con không phải một nửa dành cho nhau. Vì sao ư? Vì chẳng có đôi nào yêu nhau mà cứ gặp nhau là muốn chém chết nhau cả. Mẹ tôi không nói gì nhiều, nhưng tôi biết, tôi thật sự khó lòng thuyết phục mẹ nghĩ khác về Lăng Tử.

Tôi nói chuyện đó với Lăng Tử và cả hai chúng tôi quyết định sẽ gặp mẹ tôi để thuyết phục xem sao. Mẹ giữ khuôn mặt nghiêm nghị như cách bà vẫn thường làm khi đứng trên bục giảng. Sau khi đã truy vấn đủ tôn ti họ hàng hàng hốc nhà Lăng Tử, mẹ tôi thở dài. Ôi, sao lại thở dài? Con gái mẹ đã có một người yêu thương, người đó lại là con của một gia đình gia thế, có tiền, có của, có địa vị nữa, sao mẹ lại thở dài? Mẹ tôi, sau một hồi suy nghĩ, có vẻ tạm hài lòng nên hỏi.

“Thế bao giờ cậu đưa con gái tôi về giới thiệu với nhà cậu?”

Lăng Tử bối rối, còn tôi thì bối rối hơn gấp vạn lần. Thú thật, đây là điều tôi đã nghĩ từ lâu, đây cũng là câu hỏi mà tôi đã định hỏi Lăng Tử nhiều lần, nhưng tôi vẫn nghĩ rằng chưa đến lúc đó. Vậy mà, mẹ tôi lại hỏi thẳng như vậy khiến tôi và Lăng Tử lung túng nhìn nhau... Lăng Tử vịn hai tay vào nhau và trả lời lí nhí.

“Sẽ sớm thôi ạ.”

Tôi hơi bất ngờ về thái độ thiếu tự tin của Lăng Tử, nhưng chẳng sao, đứng trước mẹ tôi có cả ông trời còn phải chùn đôi bước chứ anh ấy đã là cái thá gì. Mẹ tôi vẫn lạnh lùng.

“Sớm là bao giờ?”

Lăng Tử nói, lần này có vẻ mạnh dạn hơn.

“Nếu Phương đồng ý thì trong tuần này con sẽ hẹn với bố mẹ con ạ.”

“Tốt, tôi cần phải chắc chắn rằng, cậu không cư xử với nó như với người yêu trước đây của cậu.”

Lăng Tử tái mặt nhìn tôi, tôi không nghĩ mẹ lại nói ra một câu phũ phàng như thế, nó khiến cái cảm giác bất an đang lẫn quẩn đâu đó trong tôi ủa về. Ồ, cũng có thể lắm chứ, anh ấy đã từng bỏ người yêu đầu tiên để lấy một người khác theo sự chỉ đạo của bố mẹ mà. Làm sao dám chắc được rằng, anh ấy sẽ không như thế với tôi? Vì xét một cách công bằng, tôi có gì hơn cô ấy đâu. Lăng Tử quờ tay tìm tay tôi, anh nắm chặt lấy nó và trong giây phút tôi cảm nhận thấy người anh như run lên “Cháu sẽ không từ bỏ”. Mẹ tôi không nói gì, bà đứng dậy đi vào phòng trong sự ngơ ngác tột cùng của tôi. Tôi tiễn Lăng Tử về, chúng tôi đi bộ cùng nhau một quãng dài ra chỗ để xe. Bất chợt, Lăng Tử quay lại nhìn tôi. “Em nghĩ sao?”

Tôi hơi bối rối.

“Là sao?”

“Về việc đến gặp bố mẹ anh.”

Tôi mỉm cười như để xóa tan không khí căng thẳng đeo bám chúng tôi từ lúc ra khỏi nhà.

“Nếu được, em nghĩ chúng ta nên đối diện với việc đó sớm.”

Lăng Tử gật gù rồi im lặng bước tiếp.

Rồi cũng sắp đến ngày Lăng Tử dẫn tôi đến gặp mẹ anh ấy. Vì bố anh bận đi công tác ở nước ngoài, nên mẹ anh ấy hẹn chúng tôi đến một quán ăn để gặp mặt. Khởi phải nói, dù được báo trước cả tuần nhưng tôi vẫn cảm giác thời gian chuẩn bị tinh thần của mình quá ít, tôi đứng ngồi không yên, vừa lo lắng, vừa bồn chồn, vừa vui mừng, vừa băn khoăn. Loay hoay mãi, cuối cùng tôi phải viện bên Bi Ve và Cây Sậy để ổn định lại tinh thần. Thăng Bi Ve, sau khi đã nuốt trọn nải chuối của tôi, đã nói rằng hãy bình tĩnh và tự tin. Còn thằng Cây Sậy tỏ vẻ nguy hiểm hơn, nó đưa cho tôi cuốn cẩm nang Một nghìn linh một cách đối phó với mẹ chồng mà tôi chắc chắn rằng nó vừa “chôm chìa” từ tủ sách của Chuối Hột. Ôi trời, lần đầu tiên trong đời, tôi ước mình có một đứa bạn gái quá!!! Như thế chúng tôi có thể bàn bạc xem nên ăn mặc thế nào, trang điểm ra sao... tí tí thứ tửn mỗn nhưng rất quan trọng khác chứ không có cái kiểu ngu mà tỏ vẻ nguy hiểm như hai thằng kia!!!

Đùng một cái, cái ngày “định mệnh” ấy cũng đến, tôi lục tung tủ quần áo mà không tìm thấy một bộ nào khả dĩ, giày dép cũng thế. Bộ thì tôi thấy quá già, bộ thì quá trẻ, bộ lại quá nghịch ngợm, bộ lại rất quê mùa. Tóm lại, lần này tôi quyết dốc hầu bao đầu tư một chiếc váy ngon lành và một đôi giày thật đẹp. Mặc dù, có hơi xót ruột một tí nhưng tôi nghĩ đầu tư cho tương lai thì cũng không có gì hối tiếc. Tôi chuẩn bị từ ba giờ chiều đến sáu giờ tối mà vẫn không cảm thấy an tâm. Cuối cùng, không kiếm chế được, tôi đành

gọi điện nhờ Cục Kẹo đến ngắm nghía và soi dung nhan của tôi trước khi đi. Cục Kẹo phi vù đến, em ấy dốc ngược tóc tôi lên, cuốn cuốn, buộc buộc, rồi tóm lấy cái mặt tôi, bôi bôi trát trát... Cuối cùng, em ấy cười hỉ hả bảo tôi soi gương. Trời ạ, tôi còn không nhận ra mình trong gương ấy chứ, xinh đẹp, sang trọng và sành điệu hơn hẳn. Tôi hân hoan bước ra khỏi nhà trong lời chúc may mắn của Cục Kẹo. Lãng Tử đón tôi bằng một nụ cười ngỡ ngàng. Anh ấy không thể nào tin tôi có thể đẹp lên nhanh chóng như vậy. Chuyện, đi gặp mẹ chồng cơ mà, phải nổi bật may ra mới lọt vào mắt xanh mẹ anh được. Suốt dọc đường đi, tôi không ngừng lo lắng, thi thoảng lại quay qua hỏi Lãng Tử, “Em có đẹp không?”, “Em mặc thế này được chưa?”; “Trông em thế nào?”. Còn Lãng Tử thì luôn mồm nói: “Em đẹp rồi”; “Em khỏi lo”... Tôi cảm thấy yên tâm hơn một chút. Thi thoảng, tôi nhìn Lãng Tử trên gương và cảm giác anh ấy cũng căng thẳng không kém gì mình.

Mẹ Lãng Tử trẻ và đẹp hơn hình dung của tôi nhiều. Bà có một khuôn mặt với đường nét hài hòa, cách trang điểm tinh tế, nhìn bà toát lên vẻ sang trọng trong cả hình thức lẫn phong thái. Vừa nhìn thấy bà, tôi như bị ai đó đốn ngã hai chân vậy, hai đầu gối như va vào nhau, run run... Bà nhìn tôi một lượt rồi mỉm cười, nụ cười rất duyên dáng nhưng có gì đó thật lạnh lùng. Bà vẫn ngồi để mặc tôi luống cuống tìm cách ngồi xuống (Vì tôi trượt đi đôi giày quá cao). Bà không để tôi yên vị, đã vội hỏi.

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Dạ, cháu hai mươi sáu ạ!”

“Bố mẹ cô làm nghề gì?”

“Cháu... không có bố, còn mẹ cháu làm giảng viên ạ!”

“À, ra thế!”

Bà kéo dài chữ cuối cùng ra, khiến tôi cảm giác như đó là một câu mỉa mai hơn cảm thán. Có gì đó ghen ghen dâng lên trong tôi. Mặc dù, từ trước đến nay, chưa bao giờ tôi cảm thấy mình thiệt thòi vì không có bố. Nhưng, cái cảm giác bị mỉa mai đó khiến tôi bị hẫng như người vừa bị đá xuống vực sâu và không có gì bầu vịu. Dù vậy, tôi vẫn cố gắng để mỉm cười thân thiện với bà. Bởi tôi nghĩ, ngay cả một người như mẹ tôi mà cũng có lúc nói như tạt một gáo nước lạnh vào Lãng Tử thì mẹ anh ấy cũng có quyền đó chứ.

Bà ấy không nói gì, chỉ liếc con mắt sắc lẹm của mình sang phía Lãng Tử. Lãng Tử im lặng cúi đầu để tránh cái nhìn đó. Đột nhiên, tôi có cảm giác ớn lạnh, trong khoảnh khắc đó, tôi không còn nhận ra người đàn ông lịch lãm, hào hoa mà tôi từng yêu nữa... Anh khiến tôi có cảm giác như anh là một đứa trẻ vừa trốn nhà đi chơi bị mẹ bắt gặp ấy. Mẹ Lãng Tử lại đưa mắt nhìn tôi, bà uống một ngụm nước rồi thả cái giọng lạnh như băng về phía tôi.

“Mẹ cô là giảng viên à?”

“Dạ! Vâng ạ!”

“Vậy mẹ cô có dạy cho cô cách đào mỏ, cách bẫy đàn ông như bà ấy không?”

Những lời đó vừa được thốt ra từ một mệnh phu nhân sang trọng và có vẻ có học thức ư? Tôi chết cứng, không phải vì sợ, mà vì tôi quá sốc! Tôi quay qua nhìn Lãng Tử, chỉ thấy anh ấy lấp bắp hai từ “Mẹ...Mẹ...” rồi im bật. Tôi cố gắng trấn tĩnh, nhưng cục tức cuộn từ bụng lên đến cổ, tôi cố gắng thêm lần nữa, nhưng nó lại dội lên đầu. Không! Không thể nào kiềm chế nổi, dù bà ta là ai đi nữa, bà không có quyền động đến mẹ tôi, không có quyền nhục mạ mẹ tôi. Bà nói tôi thế nào cũng được, nhưng đừng đụng đến một sợi tóc của mẹ tôi. Tôi đứng bật dậy trong sự ngỡ ngàng của hai mẹ con họ, tôi vớ lấy cốc nước trên bàn, định bụng hắt thẳng vào mặt người phụ nữ ấy. Nhưng, tôi kiềm chế được, và dù thế nào đi nữa, tôi cũng không thể để người khác coi mình là một kẻ vô học được. Vì thế, thay vì tạt nước vào mặt bà ta, tôi đưa lên uống ực một phát. Xong đâu đấy, tôi mỉm cười một cách cực kỳ nhẹ nhàng. Tôi nói: “Thưa bác, thật tội nghiệp cho những người hễ cứ thấy ai đến gần mình là sợ họ thích tiền của mình hơn. Cũng thật tội nghiệp cho những người vì sợ mất tiền mà rũ bỏ đi vẻ đạo mạo vốn có, cháu không có nhiều tiền nhưng cháu không cần tiền đến mức ấy. Cháu không có nhiều người theo đuổi nhưng cháu cũng không đến nỗi phải đi bẫy đàn ông bằng mọi giá. Mẹ cháu dạy cháu phải sống thanh cao, vì thế, xin bác nhớ cho, trên đời này không phải ai cũng thèm tiền của nhà bác.”

Tôi nói một hơi trước sự ngỡ ngàng của mẹ Lãng Tử và Lãng Tử. Lãng Tử kéo tay tôi xuống nhưng cố để tôi dừng lại, nhưng không, tôi không thể dừng... Vì tôi không chịu được nếu ai đó xúc phạm đến mẹ tôi. Tôi lớn tiếng hơn lúc này.

“Bác không có quyền nhục mạ mẹ cháu, cũng như mẹ cháu không có quyền nhục mạ bác. Tiền ư? Nhà cháu chẳng thiếu tiền cho cháu sống sung sướng đến già (Đoạn này, máy bốc lên não rồi nên cứ bốc phét thôi), vì thế, cháu mong, với một người có tuổi như bác hãy nhìn nhận và nói năng đúng mực.”

Bà ta đập mạnh tay xuống bàn và gào lên trong tức giận tột độ.

“Cô dám dạy khôn tôi hả?”

“Không! Cháu không có quyền dạy khôn ai cả, vì bác thừa khôn khéo để hiểu ý cháu rồi, dù sao cháu cũng cảm ơn bác vì đã dành thời gian gặp cháu.”

Tôi khoác chiếc túi lên vai và bước đi trong sự tức giận lẫn thất vọng không lời nào tả xiết. Lãng Tử chồm dậy, anh ấy dường như định chạy theo tôi “Phương! Phương!”, tôi nghe tiếng mẹ anh ấy quát lên:

“Phúc! Dừng yên đó! Nó không xứng với con.”

Có gì đó vừa rơi vỡ trong tôi, Lãng Tử ngồi lại, im lặng và ngoan hiền như một con rùa rút đầu. Tôi mạnh mẽ bước đi, nhưng những mảnh vỡ trong lòng không ngừng nhiều thêm, nước mắt cũng trào lên từ lúc nào chẳng rõ. Tôi cố gắng bước đi trong kiêu hãnh, nhưng sự thực niềm tin đã đổ sụp từ khi tôi bắt đầu đứng dậy rồi.

15. Chương 10 .2

Tôi loạng choạng bước ra khỏi quán và đi trên đường vật vờ như một cái xác. Biết rằng, phía sau mình không còn ai chạy theo nữa, không còn ai để đỡ nếu mình ngã nữa. Giờ phút đó, tôi cay đắng nhận ra rằng, dù Lãng Tử yêu tôi, nhưng anh ấy không vượt qua được nỗi sợ hãi của một đứa con vâng lời. Càng đau đớn hơn khi biết rằng, trong lúc tôi như bị ngàn mũi kim đâm chọc thì anh ấy vẫn ngồi trơ ở đó. Không đỡ hộ tôi, không bảo vệ tôi và không xót thương tôi. Ôi, tình yêu, biết bầu vịu vào đâu bây giờ? Dù đã thất tình rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cảm giác vỡ vụn rõ ràng và mạnh mẽ nhất trong tôi. Sự thất vọng quá lớn khiến người tôi như căng cứng. Tôi ngồi sụp xuống một đoạn vỉa hè và nhấc máy lên gọi điện, lần đầu tiên trong đời, người tôi gọi cầu cứu không phải Bi Ve hay Cây Sậy mà là Hoàng Tá Tràng.

Hoàng Tá Tràng lao đến, anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt xót xa kỳ lạ. Đáng lẽ, người cho tôi ánh mắt ấy phải là Lãng Tử chứ! Mắt tôi nhòa đi, Hoàng Tá Tràng dìu tôi dậy, lau nước mắt và đẩy tôi lên một chiếc taxi. Tôi ngồi đó, cảm lạnh. Hoàng Tá Tràng nói nhỏ vào tai tôi.

“Về nhà nhé.”

Tôi lắc đầu, làm sao tôi về nhà trong bộ dạng này được? Làm sao tôi để mẹ tôi thấy sự thất vọng nào nề này của tôi? Tôi không muốn mẹ biết rằng, tôi đã thất bại và mẹ đã đúng, tôi càng không muốn để mẹ biết rằng, người ta đã xúc phạm mẹ, tôi muốn mẹ tránh xa những tổn thương không đáng có. Hoàng Tá Tràng dường như hiểu ý, anh ta lắc đầu nhìn tôi. Tôi nhìn thấy trong ánh mắt của anh ấy chứa một nỗi buồn rất riêng. Tôi xoa xoa hai má, mỉm cười như cô lấy lại thăng bằng. Tôi đặt tay lên vai Hoàng Tá Tràng rồi nói rất rành rọt.

“Đi nhà nghỉ với tôi nhé.”

Hoàng Tá Tràng há hốc mồm nhìn, anh tài xế cũng liếc tôi qua gương. Hoàng Tá Tràng gạt tay tôi xuống.

“Diên à, tỉnh lại đi.”

Tôi lại đặt tay lên vai anh ta một lần nữa và nụ cười của tôi dường như đã tươi lên một chút ít.

“Đi nhà nghỉ với tôi đi mà.”

Hoành Tá Tràng thở dài nhìn tôi.

“Thôi được, dù sao cô cũng không thể về nhà với bộ dạng này.”

“Có thể chứ!”

Tôi đập vai anh ta và nở một nụ cười cứng đờ, buốt giá.

Xe taxi dừng lại ở một nhà nghỉ trông có vẻ bề thế và sạch sẽ. Tôi đi thẳng vào bên trong và đó là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi đặt chân đến nơi như thế này. Cậu nhân viên không biết vô tình hay cố ý mà cứ khăng khăng nói rằng chỉ có một phòng trống duy nhất. Hoành Tá Tràng bối rối nhìn tôi, tôi không nói không rằng, giật ngay chìa khóa trên tay cậu nhân viên rồi phi vút lên trên phòng, Hoành Tá Tràng hốt hoảng đuổi theo.

Vừa bước vào, tôi đã lao ngay vào nhà tắm, tôi xả nước và để mặc những tia nước ấm nóng xối thẳng vào mặt mình. Không biết vì sao mà nước trên mặt tôi lại có vị mặn chát đến vậy. Tôi khóc, khóc to và khóc thỏa thuê trong nhà tắm. Tôi nghĩ, tiếng nước chảy đã át được tiếng khóc của mình, nước sẽ cuốn trôi luôn cả những thất vọng, những tan vỡ, những cú sốc mà tôi đã trải qua. Lần đầu tiên trong đời mới biết mùi vị thực sự của cay đắng. Tôi đã ngồi trong phòng tắm rất lâu, khóc rất nhiều, khóc đến lúc tôi tưởng như mắt mình nặng trĩu lại, nếu không nhờ tiếng đập cửa và tiếng gọi hoảng hốt của Hoành Tá Tràng. Chắc tôi không thể dừng lại mất. Tôi gắng gượng đứng dậy, lau sạch người và mặc nguyên bộ quần áo cũ. Tôi mở cửa bước ra một cách thờ ơ trước sự lo lắng điên cuồng của Hoành Tá Tràng. Anh ta kéo tôi ra ngoài, dắt tôi xuống ghế và vớ lấy cái khăn lau tóc cho tôi. Kỳ lạ! Sao anh ta không hỏi tôi lý do của sự rệu rã này? Sao không cần nhằn, không móc mĩa, cũng không hề dạy dỗ tôi? Bình thường anh ra có để tôi yên đâu? Tôi nhìn Hoành Tá Tràng đầy cảm kích và băn khoăn. Anh ta nhìn đi nơi khác để tránh ánh nhìn của tôi, nhưng tay vẫn không ngừng lau tóc cho tôi. Chúng tôi chẳng ai nói với ai câu gì nữa. Tôi để mặc Hoành Tá Tràng vừa sấy vừa lau tóc ỉn, mặc dù, sự vụng về của anh ta đã khiến tôi không ít lần đau điếng, nhưng kệ, cái sự đau đớn ở trên đầu làm sao bằng được nỗi đau trong tim...

Không bằng cách nào tôi đã ngủ mê mết. Khi tỉnh dậy, tôi cảm giác như đầu mình vừa bị ai đó bổ làm đôi, đau và nặng nề khủng khiếp. Tôi nhìn quanh, không thấy Hoành Tá Tràng đâu, chỉ thấy một bộ đồ ở nhà rất màu mè được gấp gọn cuối đuôi giường. Trời ơi, không lẽ đêm qua, tôi và anh ấy đã... Trời ơi, không thể nào! Tôi cố vắt óc để nhớ lại tất cả, nhưng chỉ nhớ đến đoạn chải tóc rồi quên tiệt. Tôi nhồm người dậy, nhưng một cơn choáng khiến tôi nằm rệp xuống. Ôm rồi, bổ khi!

Có tiếng ket cửa, Hoành Tá Tràng đi vào. Anh ta nhìn tôi, không nói không rằng. Chết rồi, có vẻ nghiêm trọng đây, trời ơi, chẳng lẽ... Hoành Tá Tràng đến gần tôi, tôi vội vã chồm chắn kín mít, vừa sợ hãi, vừa xấu hổ. Hoành Tá Tràng ngồi xuống, cố gắng gỡ chăn ra.

“Trùm làm gì, tối qua tôi thấy hết rồi!”

“Hả? Trời ơi, anh... anh thấy hết rồi à?”

“Ừm, thấy hết rồi!”

Ôi, trời cao đất rộng ơi! Tôi đã làm gì thế này? Tôi đã mắc sai lầm quái quỷ gì thế này cơ chứ. Tôi chồm dậy.

“Anh nói đi, tối qua... chúng ta... đã làm... gì?”

“À, tối qua cô đi tắm... Rồi tôi sấy đầu, lau tóc cho cô! Rồi cô đi ngủ!”

“Thế anh ngủ ở đâu?”

“Tôi mà ngủ được à? Tối qua một mình cô nằm dang tay dang chân hết cả cái giường, tôi đành ngủ ngồi ở ghế, mà này... tôi thấy hết rồi.”

“A... đồ biến thái... anh dám...”

“À, tối qua tôi thấy... cô nằm ngủ mà nước dãi cứ nhỏ tong tong hai bên mép, rồi còn nghiêng răng trèo trẹo nữa chứ!”

Hả? Hoành Tá Tràng đã thấy tôi trong bộ dạng xấu xí và bẩn thỉu thế ư? Thế thì còn đâu niềm kiêu hãnh của tôi nữa? Tại sao không ai khác mà là Hoành Tá Tràng nhìn thấy chứ, chắc chắn anh ta sẽ rêu rao khắp thế giới à xem. Hoành Tá Tràng nhìn tôi cười tủm. “Trông cô lúc đó giống hết một con cóc đang ngồi cầu mưa ấy!”

Cái gì? Bắn cô nường đây mà giống cóc ư? Tôi co hai chân, lấy hết sức bình sinh đập mạnh một phát khiến Hoành Tá Tràng mất đà lăn cu chiêng xuống nền nhà, đập đầu vào ghế. Anh ta ôm đầu nằm lăn ra, tôi hốt hoảng nhảy xuống, lay anh ta lia lại. Trời ơi, Hoành Tá Tràng, tỉnh lại đi, tôi chỉ... chỉ song phi có một cú thôi mà, sao anh lại... chết được!!! Hoành Tá Tràng, tôi thề... Tôi không cố ý, tôi biết là đập đầu vào bất cứ thứ gì cũng dễ gây ra cái chết người, nhưng... tôi... tôi chỉ là... ngộ sát thôi? Đúng không? Tội không to lắm đâu nhỉ? Tôi vừa lay vừa nói nhảm. Hoành Tá Tràng bật dậy cười ngặt nghẽo.

“Cô điên à, tôi đã chết đâu mà đòi ngộ sát với chả ngộ siếc.”

Ồ hơ! Chưa chết hả? Biết thế đập cho phát nữa chết luôn. Tôi cũng cười, lòng cảm thấy nhẹ nhõm biết bao. Thật ra, trong giờ phút này tôi cảm kích Hoành Tá Tràng lắm, anh ta đã vực tôi dậy mà không cần biết vì sao tôi lại ngã. Anh ta lặng lẽ ở bên, bảo vệ bao giờ tò mò về bất cứ chuyện gì của tôi. Như thế lại hóa hay, tôi sẽ không phải nhắc lại thêm một lần nào những thất vọng mà tôi đã trải qua. Tôi chỉ giữ nó cho riêng tôi, riêng tôi mà thôi. Hoành Tá Tràng đứng dậy xoa xoa đầu, anh ta định nói điều gì đó với tôi nhưng lại thôi. Tôi vẫn ngồi yên dưới nền nhà, một cảm giác hụt hẫng mệnh mông cuộn lên và nước mắt bắt đầu rơi.

Hoành Tá Tràng lại ngồi xuống, anh ta đưa cho tôi chiếc điện thoại của tôi. Và nói bằng giọng nhẹ nhàng.

“Gọi cho anh ta đi, anh ta đã gọi cho cô cả đêm qua.”

Tôi nhếch mép và lắc đầu. Hoành Tá Tràng ngồi dựa hẳn vào thành giường và nói như nói cho ai đó nghe chứ không phải tôi.

“Tối qua tôi đã nghe điện thoại và nói cô đã an toàn. Anh ta có vẻ rất lo lắng...”

Tôi không nói gì, mà thực ra chẳng còn gì để nói. Nếu anh ấy thật sự lo lắng đến thế thì đã chạy theo tôi ngay từ lúc tôi bước ra khỏi quán. Nếu anh ấy yêu tôi đến độ có thể vượt qua tất cả thì đã phải lên tiếng bảo vệ tôi khi mẹ anh ấy nói những lời như xát muối vào tôi chứ. Tôi sẽ đủ mạnh mẽ, đủ sự kiềm chế, đủ cả sự cư xử thanh lịch nếu như lúc đó Lăng Tử nắm lấy tay tôi để tôi kim nén, để tôi tin tưởng và dựa dẫm thì đã không đến nỗi... Đến bây giờ, tôi mới nhìn lại mình. Là tôi đây sao? Là Đỗ Tiến Phương yêu đời, giải dị đây sao? Tôi đã trát phấn lên mặt mình, mặc những bộ quần áo không hợp với mình, tôi đã nuôi tóc dài, đã cố hiền lành, đã từ bỏ những thói quen vốn có, thậm chí... hạn chế luôn cả việc gặp gỡ hai thằng bạn thân của tôi. Để làm gì? Rốt cuộc chẳng để làm gì cả. Tôi hoang mang khi nhận ra rằng đã từ lâu, mình không còn là mình nữa. Tôi đã sống với một hình hài đi mượn ở đâu đó, yêu bằng suy nghĩ giản đơn và có phần... tự tin thái quá của mình. Tôi đã làm gì mình thế này?

Tôi ngồi bất động dưới sàn nhà, Hoành Tá Tràng ngồi bên cạnh cũng như một bức tượng. Đôi khi, chẳng cần an ủi bằng lời mới thể hiện sự quan tâm, Hoành Tá Tràng đã kiên nhẫn ngồi hàng giờ cùng tôi trong im lặng. Tôi đã thầm cảm ơn anh ta vì đã không nói một lời an ủi nào. Tôi thầm cảm ơn sự kiên nhẫn của anh ta khi ngồi nhìn một đứa rữ rượi như tôi mà không hề than vãn, mặc dù, thường ngày anh ta có bao giờ tha cho tôi đâu.

Tôi ngồi mãi, ngồi mãi cho đến khi Hoành Tá Tràng cất lời phá tan không khí u ám trong phòng.

“Quần áo của cô bẩn hết rồi, tôi mua tạm một bộ cho cô mặc đấy.”

Anh ta đưa tôi bộ quần áo hoa hòe hoa sói đang gấp gọn trên giường. Tôi cầm lấy bộ quần áo mà lòng cảm thấy ảm lạnh. “Đi thay đồ đi, để tôi mang xuống nhờ người ta giặt, cô ngủ thêm một giấc nữa rồi về nhà, chắc mẹ cô lo lắm đấy.”

Tôi ngoan ngoãn gạt đầu rồi ôm quần áo đi thẳng vào nhà tắm. Tôi soi mình trong gương và nhận ra mình thật thê thảm. Tóc rối bù, mắt thâm, mặt xám, chẳng còn vẻ tự tin ngày thường nữa. Không sao, tôi vẫn sẽ là tôi, tôi sẽ trở về là tôi của trước đây. Tôi chải tóc, rửa mặt và bắt đầu thay bộ quần áo Hoành Tá Tràng mua cho. Ôi! Cái khỉ gì thế này? Nó không phải hoa hòe hoa sói, mà là hình chuột Mickey màu xanh, màu tím lẫn lộn. Anh ta định cho tôi mặc cái thứ quái quỷ này sao? Định chìm hàng tôi chắc? Hoành Tá Tràng

oi, anh vẫn không bỏ được cái thói trêu chọc người khác sao? Tôi nhìn bộ quần áo vừa buồn cười, vừa tức giận. À, nhưng mà chắc anh ta không cố ý đâu, anh ta đã mất công đi mua, mất công canh tôi ngủ, mất công ngồi nhìn tôi khóc thì làm sao có ác ý gì nữa. Dù sao, tôi cũng nên cảm ơn anh ta bằng cách mặc bộ quần áo bảnh chọe này vào.

Tôi vừa trông xong bộ quần áo vào người và soi gương. Ôi cha mẹ ơi, tôi cười sằng sặc, tôi cười đến nỗi phải vịn lấy bồn rửa mặt để đứng cho vững. Hoành Tá Tràng ở bên ngoài đập cửa ầm ầm.

“Cô điên à! Cô làm sao thế?”

Tôi cố gắng nhin cười, mở cửa bước ra. Vừa nhìn thấy bộ dạng của tôi, Hoành Tá Tràng đã cười lăn lộn. Tôi cũng không nhịn được cười lại cười theo. Chúng tôi cứ thi nhau cười chảy cả nước mắt. Tôi ném một chiếc dép về phía Hoành Tá Tràng.

“Anh nghĩ tôi ngắn đến mức nào mà mua đồ như thế hả?”

Hoành Tá Tràng đùa lại.

“Tôi nghĩ là nó quá dài so với cô ấy chứ!”

Chúng tôi lại cười, ôi, Hoành Tá Tràng ơi là Hoành Tá Tràng! Anh ta đã mua cho tôi một bộ đồ ngắn tũn, quần ngắn đến gần đầu gối, áo hở rốn, và chi chít hình chuột Mickey màu xanh và tím. Trông tôi như một đứa bé to xác ấy.

Sau trận cười nghiêng ngả, tôi quyết định mặc lại quần áo bản và gập bộ quần áo Mickey vào túi. Hoành Tá Tràng đưa tôi đi ăn rồi chở tôi về. Chúng tôi không ngừng “buôn” về bộ dạng của tôi trong bộ quần áo đó. Tôi cảm thấy mình dường như có thêm sinh lực để chiến đấu với những gì vừa xảy ra đêm qua.

16. Chương 10 .3

Lăng Tử gọi điện liên tục và tôi nghĩ không có lý do gì để mình nghe máy. Thực sự, đây không phải là sự giận dữ thông thường, tôi biết chứ. Tôi cần dừng lại, tôi cần phải nhìn nhận và sắp xếp lại mọi thứ quanh mình. Hồi trước, mỗi lần bế tắc tôi thường lao ra đường để giải tỏa, nhưng giờ đây, mỗi con đường ở thành phố này, đều gợi nhớ đến Lăng Tử, khiến tôi không khỏi xót lòng. Tôi quyết định sẽ nghỉ phép và xách ba lô rời khỏi cái thành phố này ít hôm.

Điểm đến của tôi là Đà Nẵng, tôi để mặc mình tự do hò hét, bơi lội trên biển. Tôi mặc kệ những kẻ có đôi, có cặp nhìn tôi với con mắt kỳ lạ. Vị mặn của nước biển đã khiến tinh thần tôi phấn chấn lên rất nhiều. Tôi say sưa khám phá (Nói khám phá thực ra thì hơi to tát, tôi chủ yếu khám phá các món ăn mới thì đúng hơn). Cảm giác mấy ngày không điện thoại, ở một nơi hoàn toàn xa lạ cho tôi cảm giác tự do, bay nhảy và không hề vướng bận. Nói thể thôi, chứ tôi vẫn cập nhật tình hình với mẹ tôi bằng một cái sim điện thoại mới, mẹ nói rằng Lăng Tử đã đi tìm tôi khắp nơi, đến nhà cầu xin mẹ cho gặp tôi. Tôi nghe và nước mắt lại trào ra. Tôi biết, anh ấy vẫn còn yêu tôi, nhưng... dường như trong tôi có một khoảng trống ghê gớm. Khoảng trống đó, Lăng Tử không bao giờ lấp đầy nổi...

Tôi trở về sau một tuần “tìm lại chính mình”. Hà Nội đón tôi bằng một cơn mưa nhỏ với nồng nàn mùi hoa sữa. Tôi hít thật căng cái mùi hương quen thuộc đó và cảm thấy lòng nhẹ như gió. Tôi nói lời chia tay Lăng Tử cũng vào đúng ngày đầy gió và trên con đường ngập tràn mùi hoa sữa đó. Mặc Lăng Tử giải thích hay níu kéo, tôi vẫn cương quyết từ bỏ. Tôi cố gắng để không rơi một giọt nước mắt nào trước anh ấy, nhưng khi vừa quay lưng, nước mắt đã rơi ướt mờ đôi mắt... Và hàng tháng trời sau đó, tôi vẫn không thôi quặn thắt khi bất chợt nhớ về giây phút ấy.

Tôi bắt đầu lại từ đầu. Tôi lại cắt tóc ngắn, đi giày bệt, mặc quần jean và đi xe máy. Tôi vẫn yêu đời, vẫn nanh nọc với Hoành Tá Tràng, vẫn ương bướng với mẹ tôi, vẫn ghê gớm với cả Bi Ve và Cây Sậy. Kết thúc một tình yêu thì đã sao? Bao giờ cũng thế, kết thúc một cái này sẽ mở ra cái khác, thế giới chưa bao giờ

đóng sập cửa trước bất kỳ ai. Điều quan trọng là bạn có đủ can đảm bước tiếp để tìm kiếm những cánh cửa tiếp theo hay không thôi. Đương nhiên, tôi không can đảm nhưng tôi có đủ tự tin và lì lợm. Vì thế, tôi sẽ thử.

17. Chương 11: Tôi Đã Trở Lại!!!

Chương 11: Tôi đã trở lại!!!

Chương 11.1

Tôi thất tình, nhưng thay vì nhốt mình trong căn phòng trống để gặm nhấm nỗi buồn thì tôi chạy tung tung ngoài đường như một đứa quá rảnh việc. Không ai, kể cả mẹ tôi nghĩ rằng tôi có thể trở lại một cách đầy sinh khí như thế. Mọi người nghĩ rằng tôi có đã quăng tình yêu tan vỡ vào trong sọt rác rồi. Chỉ riêng tôi biết rằng tim mình vẫn nhói đau khi thoáng nhìn thấy bóng dáng lủi thủi đi về của Lăng Tử sau mỗi giờ tan làm.

Vì thế, tôi tránh gặp mặt Lăng Tử một cách tối đa, tôi đi làm sớm hơn rồi ra về muộn hơn tất cả mọi người. Tôi vẫn thâm đứng trên ban công nhìn theo Lăng Tử cho đến khi anh ấy khuất dần giữa dòng xe cộ hỗn loạn. Tôi biết, Lăng Tử rất buồn vì thái độ kiên quyết và lạnh lùng của tôi. Nhưng, còn cách nào khác đâu? Tôi nghĩ, mọi chuyện rồi sẽ qua, thời gian rồi cũng dần làm phai mờ đi những rạn nứt trong lòng người, rồi Lăng Tử sẽ tìm thấy một người hợp với anh ấy hơn tôi, người không cảm thấy ngột ngạt trong thế giới đầy sự chèn chụ và hào nhoáng của anh ấy. Tôi tin là thế, ông bà ta chẳng nói rằng “Nồi nào úp vung nấy” còn gì, chúng tôi quá vênh nhau, dù cố gắng đến mấy cũng chẳng lấp đầy những kẽ hở cho cả hai phía được. Nghĩ như thế, tôi thấy lòng mình nhẹ nhàng biết bao nhiêu.

Một buổi chiều, vào giờ tan tầm. Tôi lững thững lên sân thượng, từ tầng chín nhìn xuống, thấy lòng người chảy trôi như những con sông uốn lượn trên đường. Lần đầu tiên, tôi không còn tìm kiếm Lăng Tử trong dòng người đó nữa, tôi nghĩ, nên để mọi thứ đi qua để mình còn bước tiếp. Tôi hít một hơi thật dài cái không khí trong lành trên cao tít, nơi những ồn ào xe cộ dưới kia không thể nào với tới được. Đã có lúc, tôi nghĩ mình sẽ rời bỏ công ty này, rời bỏ tòa nhà này và rời bỏ cái sân thượng đã giúp tôi có những giây phút tĩnh tâm hiếm hoi này để đi đến một nơi khác. Nơi đó không có Lăng Tử, không có những kỷ niệm của chúng tôi và càng không có những cơn nhói lòng khi nhìn thấy nhau như bây giờ. Nhưng rồi tôi nghĩ, chạy trốn không phải là tính cách của Đỗ Tiến Phương, tôi chọn cách đối diện, bởi một khi bạn có đủ dũng cảm để đối diện với nỗi đau là khi bạn đã sẵn sàng để vượt qua nó.

Bất chợt, tôi có cảm giác như có ai đó sau lưng mình, tôi ngoái lại. Lăng Tử đứng im nhìn tôi. Tôi cố gắng mỉm cười một cách tự nhiên nhất nhưng mắt lại cay sè. Lăng Tử đến đứng cạnh tôi, đặt tay lên lan can, anh ấy không nhìn tôi, mà nhìn ra xa tít tắp. Lăng Tử hỏi.

“Em chờ anh à?”

“Không, em chỉ chờ cho hết tắc đường rồi về thôi.”

“Em ổn chứ?”

“Em ổn! Anh ổn không?”

“Anh không ổn chút nào.”

Tôi run run bấu chặt lan can, Lăng tử vẫn nói mà không nhìn tôi.

“Chúng ta... chia tay thật sao em?”

Tôi im lặng, vì chẳng biết nói gì vào lúc đó. Tôi sợ, sợ sẽ lại thêm một lần nữa gây ra sự tổn thương ỉn và cả cho anh.

“Anh xin lỗi vì đã làm cho em buồn, nhưng... anh thật sự...thật sự...không muốn mất em.”

Tôi lại cố gắng để mỉm cười. “Anh không phải xin lỗi, vì cả hai chúng ta chẳng ai có lỗi, đơn giản vì chúng ta quá khác xa nhau, anh có thấy thế không?”

Lăng Tử gật đầu một cách nặng nề, tôi như người hụt hơi.

“Anh và em... chúng ta dừng lại tại đây thôi, em mong anh sẽ tìm được một người phù hợp với anh hơn, nếu tìm được một người như thế, anh hãy bảo vệ đến cùng tình yêu đó nhé....Đừng như...”

Tôi bỏ lửng câu nói, chẳng lên nhắc lại làm gì, sự tổn thương không bao giờ dễ dàng với bất kỳ ai. Tôi cố gắng giữ sự bình thản bằng giọng nói, nhưng kỳ thực bão giông đang cuộn cuộn trong lòng.

“Em về trước đây! Hết tắc đường rồi.”

Tôi quay người bước đi thật nhanh, tôi có dự cảm rằng đây là lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện thẳng thắn với nhau như thế. Lăng Tử vẫn không nhìn về phía tôi, anh quay lưng lại và nhìn lên bầu trời đã bắt đầu lốm đốm những vì sao. Tôi sai bước, trái tim như dội lại, tôi cảm thấy thanh thản vô cùng khi nói được những lời từ tận đáy lòng với anh. Đột nhiên, Lăng Tử quay người lại và gọi to “Phương!” Tôi đứng khựng lại, tiếng gọi thân thương ấy giờ tôi cảm thấy xa xôi biết chừng nào, Lăng Tử thốt lên “Anh yêu em!”. Tôi vỡ ào nước mắt, giá như, giá như tôi có thể phá tung mọi thứ để lao đến bên người đàn ông đã khiến tôi mê dại một thời. Giá như, tôi có thể gạt phẳng mọi sự khác biệt, gạt phẳng sự tổn thương và thất vọng trước đó để đến bên người đó. Nhưng không, tôi không muốn phải tổn thương thêm một lần nữa, anh ấy yêu tôi, nhưng anh ấy còn yêu nhiều thứ khác nữa... Những thứ đó, tôi thừa biết suốt đời anh không dám đánh đổi chúng để có tôi, tôi cay đắng nhận ra mình không khác gì người yêu đầu tiên của anh. Đột nhiên tôi nghĩ, biết đâu chính cô ấy cũng lựa chọn sự từ bỏ giống tôi. Tôi ngoái đầu lại, mỉm cười một cách chua chát “em biết!”. Và không để Lăng Tử nói thêm điều gì, tôi chạy vụt đi. Nước mắt từ đâu đó lăn xuống môi, vừa ấm nóng vừa mặn chát... Tôi đã trở về nhà cùng vị mặn chát đó, nhưng trái tim thì dường như nhẹ bẫng...

Kể từ cuộc nói chuyện với Lăng Tử, tôi đã không còn buồn nhiều như trước nữa. Tôi cảm thấy mình đủ tự tin để bắt đầu cuộc sống mới, nói đúng hơn là tiếp tục cuộc sống trước đây mà tôi đã từng sống. Mẹ tôi mặc dù không nói, nhưng qua ánh mắt, tôi hiểu bà vẫn luôn lo lắng cho tôi. Sau bao nhiêu chuyện, mẹ vẫn là người ở cạnh tôi âm thầm và tận tụy một cách điển hình của tất cả các bà mẹ trên thế giới này. Tôi thầm cảm ơn mẹ, như đã từng cảm ơn Hoàn Tá Tràng và bà đã không hỏi lý do vì sao tình yêu của chúng tôi tan vỡ. Đó mãi mãi là bí mật của riêng tôi, tôi không muốn mọi người có cái nhìn khác về Lăng Tử, và quan trọng hơn, tôi muốn giữ ẹ tôi khỏi tổn thương khi biết sự thật. Tôi muốn mẹ mãi bình yên, muốn mẹ mãi kiêu hãnh, mãi tự hào về những năm tháng bà vất vả một mình giữa biết bao đàm tiếu dị nghị để nuôi tôi.

Tôi không còn gặp lại Lăng Tử kể từ đó, Lăng Tử cũng không còn tìm cách liên lạc với tôi nữa. Chúng tôi đã đi qua nhau một cách lặng lẽ và không ít đớn đau dằn vặt, nhưng mọi thứ dường như đã đi đúng quỹ đạo của nó. Tôi trở về đúng nghĩa là tôi. Tôi bằng phẳng, tôi tự tin, tôi bị Êm IC, ai nói gì cũng được, nhưng đó là tôi, là con người thật của tôi. Và tôi vui vì điều đó! Các bạn thân mến, hãy làm những gì khiến bạn thấy vui, vì cuộc đời rất ngắn ngủi, đừng tiếc gì cả.

18. Chương 11 .2

Trong những ngày tiếp theo, ngoài công việc ra, tôi thấy mình thật là thừa thãi. Tôi chẳng còn gì để làm nữa, Cây Sậy thì bận chăm Chuối Hột đang có bầu, Bi Ve thì có tí hơi gái vào là lặn không sủi tăm. Lần nào chẳng thế, cứ lừa được một cô là dong đi đâu mất, một thời gian sau lại lù lù xuất hiện và buông một câu “Lại tuột xích bố nó rồi”. Trời ạ vô duyên như nó có ma nào thèm! Nhưng vừa nguyên rửa nó, tôi lại nghĩ đến tôi, bố khỉ! Biết đâu sau này cả hai đứa đều ế chồng ế chơ lại đi cưới nhau thì toi.

Mà nếu thế thật, thì tôi với nó chẳng đánh nhau ngày đêm ba bữa chứ chẳng ít đâu, nó chẳng khác gì tôi với Hoàn Tá Tràng, cứ gặp nhau là khắc khẩu, nhưng không gặp lại thấy thiếu thiếu.

Ngay khi nhắc đến Hoàng Tá Trảng, tôi chợt nhớ ra lâu lắm rồi tôi chưa làm được gì có ích cho anh ta. Có lẽ, bây giờ nhân lúc rảnh rỗi, tôi sẽ cố gắng tác thành cho đôi trẻ Hoàng Tá Trảng và Cục Kẹo coi như cảm ơn anh ta đã ở bên tôi trong giai đoạn khó khăn. Vừa nghĩ đến đó thì điện thoại rung lên bần bật, người gọi là Cục Kẹo. Trời! Người đâu mà thiêng thế, chưa kịp thấp hương muỗi đã vo ve xuất hiện rồi. Tôi đang định há mồm ra nói ý định của mình thì Cục Kẹo bù lu bù loa rằng, Hoàng không thích em, anh ấy tặng lơ em, mặc cho em đi theo anh ấy, mang cơm đến cho anh ấy... Blah... Blah... Cô ấy vừa nói vừa sụt sịt khiến tôi có cảm giác như cả tấn nước mắt vừa đổ vào điện thoại của tôi. Khó khăn lắm, tôi mới khuyên được Cục Kẹo im lặng. Tôi nói, chúng ta cần phải gặp mặt nhau, em đến nhà chị đi.

Chưa đầy mười phút sau, Cục Kẹo xuất hiện với chiếc váy hồng xinh xắn. Quả thật, tôi thấy phục nàng ấy quá, bất kể lúc nào nàng cũng điệu được. cô nàng nức nở xà vào lòng tôi. Chết cha! Tôi có phải là mẹ hay bảo mẫu của cô Cục Kẹo này đâu. Cục Kẹo cứ ôm lấy tôi, đung đưa, nức nở khiến tôi nổi cả da gà. Tôi đẩy Cục Kẹo ra, nhìn cô nàng giàn giụa nước mắt mà cục tức trong tôi trỗi dậy. Mới có tí thế thôi mà đã khóc méo cả mồm rồi, thật là xấu mặt cánh đàn bà con gái quá. Đã thế nhá, tôi cho biết tay. Tôi gào lên bắt Cục Kẹo lau nước mắt và dừng khóc. Cục Kẹo chớp chớp đôi mắt to tròn ngạc nhiên nhìn tôi, chắc lúc đó thấy mặt tôi quá nghiêm túc nên cô bé không dám ăn vạ nữa mà ngoan ngoãn ngồi im. Tôi bắt đầu thuyết giáo, rằng không phải lúc nào khóc cũng giải quyết được mọi chuyện. Đàn ông không thích con gái yếu đuối (Nói thế thôi, tôi thì hiểu cái khỉ gì về đàn ông cơ chứ). Ở ngoài kia, còn đầy người khổ sở hơn, đau đớn hơn nhưng người ta vẫn sống tốt đấy thôi. Rồi không biết lấy ai làm ví dụ, tôi đành lấy cái thân mình ra vậy, đấy như chị đây này, vừa bỏ người yêu, đau khổ lắm, dằn vặt lắm nhưng có rơi nước mắt đâu (Quả này thì điều có sừng, có mỏ). Cục Kẹo lại há hốc mồm nhìn tôi, được dà, tôi tiếp tục thuyết giảng mặc dù sau đó chả còn nhớ tôi vừa bô lô ba la những cái khỉ gì nữa. Cuối cùng, Cục Kẹo thốt lên một câu khiến tôi nở mày nở mặt “Chị, chị thật mạnh mẽ, so với những gì chị phải chịu đựng thì em ch¹/₄ng đáng gì”. Chuyện! Tôi mà lại! Vì câu nói đó, tôi quyết định sẽ bày mưu tính kế cho Cục Kẹo và Hoàng Tá Trảng một buổi hẹn hò thật là lãng mạn. Cục Kẹo sung sướng vỗ tay đôm đốp.

Tôi hẹn Hoàng Tá Trảng đến quán café cạnh hồ. Sau vài giây ngạc nhiên, Hoàng Tá Trảng vui vẻ nhận lời. Thế là tôi gọi điện ngay cho Cục Kẹo bàn bạc kế hoạch tác chiến. Tôi phi đến đó với khuôn mặt phơi phới như chính mình đi hẹn hò ấy. Hoàng Tá Trảng cũng xuất hiện không lâu sau đó, mặt anh ta còn nở to như hoa đào dịp Tết. Công nhận, dù anh ta có mang vẻ mặt gì đi nữa vẫn toát lên vẻ điển trai và hào hoa kỳ lạ. Khổ, một mỹ nam như anh ta mà ế vợ thì quả là đáng tiếc thật. Hoàng Tá Trảng ngồi xuống nhìn tôi một lượt, anh ta chép miệng.

“Không ổn, nhìn cô không giống con cóc, cũng chả giống con khỉ.”

Ô, khỏi phải xỉa xối, bản lĩnh tôi đây có thừa, tôi cười khẩy.

“Đương nhiên rồi, vì tôi là một kiều nữ xinh đẹp mà.”

Hoàng Tá Trảng ngửa cổ cười sảng sặc.

“Thế à, từ khi nào người ta gọi châu chấu là kiều nữ vậy?”

Đồ chết tiệt! Hoàng Tá Trảng, anh không thể nhẫn nhịn trước tôi dù chỉ một giây hay sao? Tôi chỉ muốn đáp cho anh một cái để anh ta văng khỏi tầm nhìn của tôi mà thôi, đồ chết giẫm. Anh ta nhìn mặt tôi đặng đặng sát khí nên có phần dịu giọng xuống. “Đừng có phùng má trợn mắt lên thế, trông cô càng tiều tụy hơn đấy.”

Tôi sờ lên má mình, đúng là dạo này má tôi hóp đi nhiều thật, Hoàng Tá Trảng đúng là mắt tinh như cú vọ, nhưng dù sao, tôi cũng cảm thấy ấm lòng khi nghĩ rằng mình cũng được quan tâm. Hoàng Tá Trảng nhìn tôi chòng chọc.

“Này, cô sống lại rồi chứ!”

“Anh điên à? Tôi chết bao giờ mà bảo sống lại?”

Hoàng Tá Trảng nhếch mép cười.

“Thế mà tôi cứ tưởng cô chết rồi, vì có thấy mời tôi đi ăn bữa nào để cảm ơn đâu.”

Ồi giờ, anh ta đúng là cái đồ tham ăn, tham uống, tham công nữa, cứ gặp không đòi ăn thì đòi trả công, không đòi trả công thì đòi cảm ơn, thế này mà Cục Kẹo cũng mê mới lạ. Tôi nhếch mép lên định nói gì đó thì Cục Kẹo làm như vô tình lướt đến, nhìn thấy Cục Kẹo, tôi cũng giả vờ làm như ngạc nhiên lắm (Ồi, trình độ diễn kịch của tôi và Cục Kẹo thật siêu phàm). Hoành Tá Tràng ngẩn người nhìn Cục Kẹo rồi anh ta đánh mắt sang tôi như thể thăm dò xem có phải tôi giả vờ gì không. Tôi đương nhiên là tỉnh bơ rồi, tôi giả vờ đơn giản.

“Ồi, em đi đâu thế này? Hẹn hò ai hả?”

Cục Kẹo cũng đáp lại trơn tru.

“Em có ai đâu mà hẹn hò, đi chơi một mình thấy cái quán này hay hay nên ghé vào thôi, hai anh chị ngồi lâu chưa?”

Hoành Tá Tràng mỉm cười một cách lịch sự, nhưng tôi thấy trán anh ta vã mồ hôi. Ha ha, thật là vui quá, tôi lại tiếp tục mà kịch của mình bằng cách nằng nặc mời Cục Kẹo ngồi cùng bàn, Hoành Tá Tràng cũng gật đầu một cách gượng gạo. Cục Kẹo hớn hờ ngồi xuống, cả ba chúng tôi ngồi một bàn trong không khí hết sức vui vẻ (Chỉ có tôi và Cục Kẹo vui thôi, chứ Hoành Tá Tràng thì thoảng vẫn lườm tôi cháy mặt).

Ngồi được một lúc, Cục Kẹo trở chứng đau bụng quằn quại, tôi và Hoành Tá Tràng hốt hoảng dìu cô ấy ra ngoài. Hoành Tá Tràng nhất định đòi đưa Cục Kẹo đến bệnh viện, còn Cục Kẹo liên tục xua tay nói muốn về nhà cô ấy, sẽ có thuốc. Loằng ngoằng một lúc, tôi tổng cả Cục Kẹo và Hoành Tá Tràng lên taxi và không quên dặn dò.

“Chăm sóc cho cô ấy nhé, tôi phải về, mẹ tôi gọi có việc gấp”.

Hoành Tá Tràng luống cuống.

“Còn xe...xe của tôi?”

“Gửi lại đây đi, mai anh tự qua mà lấy.” Trong lúc đó, Cục Kẹo không ngừng rên rỉ, Hoành Tá Tràng hối thúc cậu tài xế lái xe chạy thật nhanh. Tôi đứng lại nhìn chiếc xe phóng vèo qua ngã tư rồi mỉm cười sung sướng. Ha ha, đôi trẻ hôm nay sẽ có cơ hội tâm sự với nhau đây. Hoành Tá Tràng ơi! Anh tinh ranh thế mà cũng bị lừa à. Tôi đắc trí nhìn theo chiếc xe taxi đang mất hút trong ánh đèn đường, tự nhiên, trong lòng có chút gì đó hẫng hụt quá. Chắc thấy người ta có đôi, có cặp nên tôi lại chạnh lòng đây. Tôi lắc đầu như để gạt mình ra khỏi cảm giác đó và thanh thần trở về nhà.

Khi bước vào nhà, tôi nhìn thấy sếp Tam Mao và mẹ tôi ngồi như tượng đá trong phòng khách. Tôi định chuồn lên phòng để cho “đôi chim câu” được tự nhiên, nhưng thấy không khí không bình thường nên tôi lò dò đi đến, nở một nụ cười đầy vẻ nịnh nọt và chào đón.

“Ồ, mẹ và chú ngồi đây à?”

Cả hai giật mình khi nhìn thấy tôi, sếp Tam Mao đứng bật dậy, giọng nói đầy vẻ kích động.

“Phương!”

Mẹ tôi vội vã đứng dậy, bà vội vàng can thiệp.

“Không phải thế đâu, anh nhầm rồi, anh về đi.”

Trước thái độ lạnh lùng và cương quyết của mẹ, sếp Tam Mao nhìn tôi, cái nhìn rất lạ, rồi gật đầu bước đi. Mẹ liếc mắt nhìn tôi, giờ tôi mới nhận ra, đôi mắt mẹ ngấn nước. Từ rất lâu rồi, tôi không còn nhìn thấy mẹ khóc, mẹ tỏ ra cứng cổ để tôi có thể tin cậy và vững vàng mà lớn lên. Tôi tới gần, đặt tay lên vai mẹ và hỏi nhỏ.

“Mẹ, chuyện gì vậy?”

Mẹ tôi như choàng tỉnh, bà gạt tay tôi ra và nói lạnh tanh.

“Không có gì, mà con đi đâu về đấy? Con gái con lười, đi chơi cũng phải biết giờ mà về chứ!”

Chẳng hiểu tại sao tôi lại “Vâng” một cách ngoan ngoãn đến thế, mẹ tôi đi thẳng vào phòng và tắt điện luôn lúc đó. Trong lòng tôi xuất hiện một dấu hỏi to đùng! Chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra giữa hai người đó?

Mẹ tôi khóc, có nghĩa là mẹ cũng có tình cảm với sếp Tam Mao mà, vì từ trước đến nay bao nhiêu người đàn ông đến bên bà, có ai làm cho bà khóc được đâu. Nếu thật sự mẹ tôi có tình cảm với ông ấy, tại sao bà không tiến tới? Hay vì tôi? Nếu là tôi thật thì mẹ ơi, mẹ nhầm rồi, dù sếp Tam Mao có xấu đến mấy, có lùn đến mấy, thì ông ấy vẫn là một con người đáng mến. Dù cho chưa bao giờ thích cái vẻ mặt cá trê của ông ấy, nhưng con luôn thích thú với tâm hồn bao dung và trí thông minh tuyệt đỉnh của ngon người ấy. Con có thể nói với ông ấy những điều con chưa bao giờ nói được với mẹ, ông ấy là sếp, là chú, là bạn của con, và nếu có thể, là cha dượng cũng chẳng có vấn đề gì đâu mẹ. Tôi đã trăn trở cả đêm như thế, và quyết định, tôi phải ra tay thôi, phải tác thành cho “đôi bồ câu già” này mới được. Tôi bắt đầu vạch ra kế hoạch rác rưởi của mình và mỉm cười khoan khoái. Ôi, sao bây giờ tôi phát hiện ra mình có khả năng và yêu thích công việc mai mối quá, không khéo sau này mở một trung tâm tìm kiếm bạn đời cũng nên ấy chứ.

Sáng hôm sau, khi đến công ty, tôi gọi điện ngay cho Cục Kẹo để biết kết quả. Nói thật, cả đêm qua, ngoài việc trăn trở việc của mẹ tôi và sếp Tam Mao ra, tôi vẫn không thể yên giấc vì Cục Kẹo và Hoành Tá Tràng. Không hiểu sao tôi nóng ruột đến thế, rất nhiều lần định nhấc máy gọi cho Hoành Tá Tràng nhưng rồi lại thôi. Đấy, hiếm có bà mai mối nào tâm huyết và nhiệt tình như tôi. Cục Kẹo vừa nhấc máy đã xổ ra một chàng giọng đầy hồ hởi.

“Chị, Đêm qua anh ấy ở suốt đêm với em.”

Trời! Không phải thế chứ, mới có một đêm mà đã... Ôi trời ơi! Tôi vừa sốc, vừa như phát rồ lên, thằng cha Hoành Tá Tràng, hóa ra anh cũng hóa gái đến thế, thế mà lúc nào cũng giả vờ mang cái vẻ mặt lạnh lùng và bất cần, thật là đểu cáng. Dù trong lòng không ngừng xía xói Hoành Tá Tràng nhưng tôi thật sự không biết nói thế nào với Cục Kẹo. Cục Kẹo thấy tôi im lặng thì sốt ruột hỏi.

“Chị, sao thế?”

“Này, thế là... chuyện... đó... hai người... đã... làm rồi à?”

Tôi hỏi lại bằng thứ giọng rất lạ, dường như đó không phải là giọng của tôi. Cục Kẹo tỏ rõ sự ngạc nhiên.

“Chuyện đó là chuyện gì? Chị đừng nghĩ vớ vẩn, hôm qua em giả vờ đau bụng, em rên rĩ suốt và năn nỉ anh ấy ở lại, cuối cùng anh ấy ngồi trông cho em ngủ cả đêm đấy.”

Phù! Thế là chưa có chuyện gì xảy ra, thế mà tôi cứ tưởng... Ôi, mà nếu có chuyện đó xảy ra thì có liên quan quái gì đến tôi mà phải lo lắng ghê gớm đến thế chứ. Tôi chúc mừng Cục Kẹo và nhắc nhở cô bé không lên vồ vập mà phải tỏ thái độ lúc gần, lúc xa để anh ta phải chạy theo mình. Cục Kẹo cảm ơn rối rít, hứa là sẽ đãi tôi một trận ra trò. Tôi cười như địa chủ được mùa.

Đấy, việc của Hoành Tá Tràng và cục kẹo tạm ổn, giờ thì đến việc làm cao thượng nhất trong đời tôi, đó là tìm chồng ẹ. Tôi đứng dậy, phóng vù vào phòng sếp Tam Mao, chuẩn bị sẵn một nụ cười hết sức gian manh. Sếp nhìn tôi kinh ngạc, có vẻ như những gì diễn ra đêm qua khiến ông có phần phiền não. Ông mỉm cười độ lượng nhìn tôi.

“Chuyện gì mà chạy như ma đuổi thế? Anh Hăng – rô Nguyễn kia lại đến tỏ tình à?”

Tôi lắc đầu nhưng vẫn giữ nụ cười đầy ẩn ý. Sếp nheo nheo mắt nhìn tôi, ông thừa biết con bé này quá nhiều trò khiến ông không thể nào đoán được. Tôi lại gần ông, ghé vào tai và hỏi nhỏ.

“Chú, Chú yêu mẹ cháu không?” Sếp Tam Mao giật mình nhìn tôi rồi nhìn sang chỗ khác một cách vừa ngại ngùng vừa thẳng thốt.

Ôi trời, đến tuổi này rồi vẫn còn bày đặt thẹn thùng. Đã thế thì tôi nói toạc móng heo ra cho nó đỡ phải dài dòng. Tôi nói tôi sẽ giúp ông tán mẹ tôi, ông từ chỗ ngạc nhiên lại quay qua mỉm cười một cách nhẹ nhàng. Tôi giả vờ bịa ra chuyện mẹ tôi đang có một ông chủ tịch tập đoàn nào đó đang tán rất ráo riết để kích động sếp Tam Mao. Quả là có ích thật, sếp giục tôi nghĩ cách, tôi bắt sếp phải làm hoàn toàn theo ý tôi. Sếp gật lia lịa. Ha ha, mình siêu thật, một mũi tên bắn trúng mấy đích, vừa kiếm được chồng ẹ, vừa khiến sếp phải nghe lời và nể phục mình. Tuyệt, tôi tách ra khỏi phòng sếp mà bắt đầu nghĩ mưu kế... sạch để chinh phục mẹ.

Cuối buổi làm, tôi lon ton đi dắt xe, không quên hẹn với sếp Tam Mao thứ bảy tuần này sẽ bắt đầu chiến dịch tán tỉnh. Trong khi vừa dắt xe, vừa lẩm nhẩm hát một bài tôi tự bịa thì có tiếng gọi.

“Phương! Phương!”

Tôi ngoái lại. Hầy dà! Là Hăng-rô Nguyễn! Từ hồi tôi và Lăng Tử chính thức chia tay, Hăng-rô Nguyễn tấn công tôi rất quyết liệt. Khi thì một bó hoa, khi thì một chiếc bánh, khi lại là một quyển sách lãng xẹt nào đó. Tôi ớn quá, nhưng lần nào anh ta cũng ép tôi nhận bằng được. Suy cho cùng, anh ta vẫn là một người tốt, dù cách tán tỉnh có khờ khạo đi nữa nhưng tôi rất tôn trọng anh ta bởi ở anh ta có sự chân thành. Ôi, nhưng tôn trọng khác tình yêu! Tôi nhìn Hăng-rô Nguyễn đi đến ôm một con cá sấu bông to đùng, nó phải to bằng người anh ta chứ ch¹/₄ng chơi. Nụ cười vụt tắt, trời ơi, đừng nói là anh định tặng tôi của nợ này đấy nhé. Hăng-rô Nguyễn chìa nó về phía tôi, thế là biết rồi đấy, kiểu gì tôi chẳng phải ôm cái con vật gớm ghiếc đó về, mà nó lại to đùng như thế, thế này thì tôi còn mặt mũi nào mà ngẩng cao đầu với đời nữa. Tôi hét lên.

“Này, ý anh là tôi xấu như con cá sấu này hả?”

Hăng-rô lúng túng.

“Không! Anh... thực sự... thấy nó đáng yêu mà.”

Trời đất quỷ thần ơi, trên đời này chỉ có mỗi Hăng-rô nói là cá sấu đáng yêu thôi. Mặt anh ta ngẩn tũn khi nhìn thấy cái bĩu môi dài thượt của tôi, loanh quanh mãi, cuối cùng tôi cũng nhận cho nó được việc, chẳng lẽ cứ đứng giằng co con cá sấu với một anh chàng cũng “cá sấu” nốt ở trước cổng công ty. Hăng-rô hí hửng lấy dây, giúp tôi chằng con cá sấu sau xe cho chắc chắn. Tôi vội vàng mặc thêm cái áo khoác nặng, bịt kín mặt chỉ hở hai con mắt (Tất nhiên là để người đi đường không biết tôi là ai) rồi lao xe vút đi. Thật là khổ, con cá sấu dài ngoằng khiến tôi vất vả lượn lách để tránh va chạm. Haizzz, tính tôi vốn thương người thế đấy, ai cho gì cũng nhận nên mới tự hại mình. Tôi thề, từ nay không nhận bất cứ thứ gì của Hăng-rô Nguyễn nữa. Vừa lúc đó, có ai đó lách xe lại gần xe tôi.

“Ê! Cá sấu!”

Khi hấn cất giọng lên là tôi biết ngay oan gia của mình đã đến. Tôi liếc mắt nhìn Hoàn Tá Tràng.

“Anh cũng nhận ra tôi à.”

“Ồ, đương nhiên, cô có biến thành phân tôi cũng nhận ra.”

“Đồ thô bỉ!”

“Không thô bỉ bằng cái thằng cha tặng cô con cá sấu này.”

“Anh rình tôi hả.”

“Không, chỉ tình cờ thấy thôi.”

Điên quá! Sao ông trời suốt ngày bắt tôi phải nhìn thấy bản mặt của hấn ta chứ. Tôi chẳng nói chẳng rằng, phi xe vút lên phía trước chạy như bay để khỏi nhìn thấy hấn. Hoàn Tá Tràng hốt hải gọi theo.

“Ê, chậm thôi, cô muốn chết hả.

Ừ, nếu chết để không nhìn thấy anh thì tôi thà chết cho đỡ bực. Tối hôm đó, tôi về lôi con cá sấu ra đánh một trận vì tội làm tôi nhục nhã như hôm nay. A ha, từ nay tôi sẽ coi nó như Hoàn Tá Tràng để sỉ vả cho sướng.

19. Chương 11.3

Tôi và sếp Tam Mao bắt đầu chương trình hội ý xem nên bắt đầu chiến dịch tán tỉnh mẹ tôi như thế nào. Cũng gian nan phết, tôi xoắn não cả tuần mà chẳng nghĩ ra được cái gì. Với một người như tôi, tình yêu bắt buộc phải bắt đầu bằng nhan sắc, sau đó là dạ dày và kế đến mới là hoa hồng. Nhưng sếp Tam Mao của tôi chẳng có tí nhan sắc nào thì làm sao mà khiến người ta bắt đầu yêu cơ chứ. Nhìn đi nhìn lại, nhìn lên nhìn xuống tôi chẳng biết làm thế nào. Haizzz, giá như sếp tôi đẹp trai một tí có phải đỡ khổ không.

Sếp Tam Mao có vẻ không quan tâm lắm đến ba cái kế hoạch tùm lum của tôi. Sếp thì thoảng nhìn tôi cảm kích.

“Cháu ủng hộ chú và mẹ cháu thật thà?”

Tôi hồn nhiên trả lời.

“Tất nhiên, cháu quý chú mà!”

Mặt sếp Tam Mao chợt đỏ lên, mắt ông long lanh đến lạ, ô kìa, người chú yêu là mẹ cháu chứ không phải cháu đâu nhé, chú long lanh với cháu cũng chẳng có ích gì đâu.

“Cháu quý chú thật chứ?”

“Thật.”

“Tại sao thế?”

“À, tại vì chú trả lương cho cháu đúng hạn, chú không mắng cháu nhiều như những nhân viên khác, chú chỉ khó nghe cháu tâm sự...”

Ông mỉm cười có vẻ rất hài lòng, tôi cảm nhận rõ niềm vui trong nụ cười đó. Không hiểu sao, cứ nhìn thấy ông cười là lòng tôi ấm lại, mặc dù, ông cười rất xấu.

Loảng ngoảng mãi, tôi quyết định bắt sếp ăn mặc thật bảnh choẹ và ôm bó hoa ly thơm lừng cộng với một hộp sôcôla (Chủ yếu là tôi thích ăn món này, còn hoa ly thì tôi nghĩ, già rồi thích mấy hoa thơm tho kiỂu này chứ hoa hồng thì sến quá) đến trước cửa nhà tôi. Đương nhiên, sếp phải đối kịch liệt, ông lấy lý do già rồi, ai lại lãng mạn kiểu trẻ con đó nữa, người ta cười cho. Tôi không đồng ý, tuổi nào cũng cần có sự lãng mạn chứ. Tôi vừa thề, vừa hứa, vừa đảm bảo rằng chiến dịch sẽ thành công và ủi thân hình béo lùn của ông ra cửa.

Sếp Tam Mao mặc bộ véc do đích thân tôi chọn, bó hoa ly ngát hương và hộp sôcôla cũng do tôi chọn nốt. Sếp đứng tần ngần trước cổng nhà tôi, hết nhìn hoa lại nhìn sang tôi. Ôi, thật buồn cười, tôi chưa từng thấy vẻ mất tự tin của ông ấy, ở công ty thì oai vệ, khệnh khạng là thế mà đến đây thì nhát như con gián. Tôi đẩy lưng ông.

“Chú, tiến lên đi! Cháu chuẩn đây, mẹ cháu mà biết cháu bày trò này chắc bà ấy giết.”

Sếp Tam Mao kéo tay tôi.

“Này, có chắc là mẹ cháu thích mấy thứ này không?”

“Thích, cháu thề đấy, nhanh lên chú!”

Sếp Tam Mao gạt đầu rồi bấm chuông, còn tôi thì chạy biến!!! (Thực ra là nấp vào một góc để quan sát). Mẹ tôi chậm rãi ra mở cửa, vừa nhìn thấy sếp Tam Mao, mẹ thở dài.

“Sao anh không báo trước, em không nhiều thời gian đâu!”

Mẹ vừa mở cửa, sếp đã lách người vào chìa bó hoa ẹ. Hí hí, “cặp đôi” này cũng lãng mạn phết. Bỗng nhiên, mặt mẹ tôi nhăn lại, bịt mũi và hắt xì lia lịa, bà đẩy bó hoa ra. Sếp luống cuống hỏi.

“Em làm sao thế?”

“Em bị dị ứng hoa... ily... anh vút... vút đi.”

Ôi trời, tại sao tôi lại quên mất điều đó nhỉ? Có lần mẹ tôi đã suýt ngã xỉu vì đi qua hàng bán hoa ly mà. Trời ạ, cứ mãi hí hửng mãi mãi nên quên bồng mất. Tôi nghe thấy sếp luống cuống xin lỗi, mẹ tôi thì hắt xì và ôm ngực khó chịu. Sếp Tam Mao ngay lập tức tố cáo tôi (Hèn thế không biết).

“Anh xin lỗi, anh không biết, tại cái Phương, nó...”

“Cái gì, trò này là của con Phương hả? Nó đâu rồi?”

“Nó vừa đi rồi.” Tôi xong, sếp ơi là sếp, cháu đã giúp chú đến nước đấy rồi mà chú còn cả gan khai cháu ra là sao? Thật là làm ơn mắc oán, tôi vội vàng co giò chạy biến, chỉ thấy tiếng mẹ tôi gọi đằng sau.

“Phương! Con quay lại đây ngay.”

Mẹ gọi thế chứ gọi nữa thì chẳng đời nào tôi quay lại, người ta nói quay đầu là bờ, nhưng tôi thừa biết đằng sau tôi là sự tử, tôi chẳng dại.

Đây, thế là không được, tôi lại lang thang ngoài đường chỉ vì làm việc tốt. Không còn cách nào khác, tôi phi ra quán trà chanh. Nhưng ngồi một mình thì buồn quá, gọi Cây Sậy và Bi Ve thì cả hai không nhắc máy. Đây, bạn với chả bè, cứ có vợ có người yêu tí là bỏ bạn không thương tiếc. Tôi nghĩ một lúc, rồi gọi điện cho Hoàng Tá Tràng, có anh ta trả tiền giúp mà con được cãi nhau cho đỡ chán thì cũng được mà.

Hoàng Tá Tràng lững thững đi đến. Anh ta hớn ha hớn hở hỏi.

“Trúng số hay sao mà mời tôi thế này?”

“Trúng cái con khỉ, đang chán đây này.”

“Sao? Trời sắp sập à?”

“Điên à. Tôi suýt bị mẹ tôi đuổi đánh đấy.”

Hoàng Tá Tràng cười khoái trá.

“Ô, tôi mà là mẹ cô thì tôi đánh cô ngày đêm trận là ít.”

Tôi lườm anh ta rách mắt. Hoàng Tá Tràng im lặng rồi hỏi một câu chả liên quan.

“Cô sao rồi? Còn buồn không?”

“Tôi á, tôi đang vui như tết.”

Hoàng Tá Tràng gật đầu, anh ta không nói thêm gì nữa. Tôi nhân tiện hỏi chuyện của anh ta và Cục Kẹo, tự nhiên anh ta nổi cáu.

“Ch¹/₄ng có gì cả.”

Tôi vẫn kiên trì, vì thực sự tôi thấy thương Cục Kẹo, mặc dù phải công nhận rằng cô ta rất phiền phức.

“Tôi nghĩ anh đừng xua đuổi cô ấy như thế, hãy cho cô ấy một cơ hội.”

“Tại sao tôi lại phải làm thế chứ, cô ta phiền phức lắm.”

Tôi nhìn Hoàng Tá Tràng mặt đang đỏ lựng, không biết vì tức tôi hay vì xấu, nhưng mặc kệ anh, tôi phải hoàn thành vai trò bà mối của tôi chứ. Tôi nói với Hoàng Tá Tràng về Cục Kẹo, tôi nghĩ Cục Kẹo là một cô gái tốt, dù là một cô gái yếu đuối, nhưng cô ấy còn giỏi hơn tôi nhiều, cô ấy dám yêu và dám theo đuổi tình yêu ấy đến cùng. Dù, cô ấy chỉ nhận lại rất nhiều thất vọng nhưng không hề bỏ cuộc. Một con người tưởng chừng như sẽ chết vì những tổn thương nhỏ nhặt nhưng lại hết sức kiên định với tình yêu của mình. Cô ấy có tiền, nhưng lại thiếu thốn tình cảm, bố một đảng, mẹ một nẻo, không có lấy một người bạn thân, và khi biết yêu thì lại bị xua đuổi. Suy cho cùng, cô ấy là một con búp bê cô đơn, cô ấy cần một chỗ dựa, cần một người ở bên để tránh những cơn yếu lòng khi nghĩ đến cái chết.

Tôi nói rất nhiều, rất nhiều và tôi không nghĩ rằng mình đã nói được những lời hoa mỹ như thế. Nhưng, hoàn toàn không có sự bịa đặt ở đó (Mặc dù tôi là chuyên gia bịa đặt), đó là những gì tôi nghĩ từ tận đáy lòng mình. Hoàng Tá Tràng im lặng. Anh ta không còn vẻ cáu giận nữa, anh ta đan hai tay vào nhau và nhìn tôi với ánh nhìn buồn bã và nói: “Tôi biết”. Tôi gật đầu.

“Vậy anh hãy đối xử tốt với cô ấy, đừng lạnh lùng đến tàn nhẫn như thế nữa, tôi thấy hai người rất đẹp đôi.”

Hoàng Tá Tràng nhìn thẳng vào mặt tôi, cái nhìn khiến tôi đỏ bừng mặt, tôi cúi xuống để tránh ánh mắt như thiêu đốt đó. Hoàng Tá Tràng nói nhỏ.

“Cô nghĩ thế à?”

Tôi gật đầu, Hoàng Tá Tràng im lặng tu một hộp nước rồi đứng dậy.

“Về thôi.” Tôi nghe trong giọng nói đó có sự kích động đang kìm nén. Hoành Tá Tràng đưa tôi về, cả hai đi bộ cho đến lúc về đến nhà tôi, không ai nói gì, thì thoảng tôi chỉ nghe tiếng thở dài rất nhẹ của anh ta. Trời ơi, cái không khí chết tiệt này khiến tôi cũng có cảm giác buồn quá, một nỗi buồn man mác thật khó hiểu.

Tôi chia tay Hoành Tá Tràng và len lén mở cổng vào nhà. Tôi cố gắng phi lên phòng một cách nhanh nhất để tránh mặt mẹ. Tôi vừa lao vào phòng chốt cửa thì ngay lập tức mẹ tôi lại gõ cửa.

“Phương! Phương! Ra đây ngay!”

Tôi leo lên giường trùm chăn kín mít.

“Còn ngủ rồi!”

“Ngủ cái gì, ra đây ngay!”

“Con ngủ rồi, thật mà.”

Tôi nhất định không xuất hiện mặc ẹ tôi liên tục gõ cửa. Nói về độ gan lì thì mẹ tôi làm sao bằng tôi được. Cuối cùng bà vẫn phải bỏ cuộc.

Tôi nằm nhìn lên trần nhà, sao tự nhiên có cảm hụt hẫng quá. Tôi nhớ đến Lăng Tử, tôi cầm điện thoại lên, nhìn lại một loạt ảnh tôi đã chụp với anh ấy. Ngần ngừ một lúc, tôi xóa từng chiếc ảnh một. Dù, những lúc ấn Delete là tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt. Nhưng, tôi quyết định xóa, xóa hết những gì còn sót lại của quá khứ để bắt đầu lại. Ai đó đã nói rằng “quá khứ là cứ khoá”, vậy thì khoá đi, khoá hết để tiếp tục cuộc hành trình đi tìm chìa khoá mở ra những cánh cửa khác. Tôi chìm vào giấc ngủ, và không hiểu sao, trong giấc mơ, gương mặt của Hoành Tá Tràng lúc chúng tôi nói chuyện về Cục Kẹo khiến tôi thấy nhói lòng.

Sáng hôm sau, tôi phi thẳng vào phòng sếp Tam Mao để nắm bắt tình hình. Sếp nhìn tôi cười gượng gạo. Sếp nói hôm qua phải mua thuốc dị ứng ẹ tôi, hình như mặt mẹ nài đầy nốt gì đó. Ồi trời, chuyện này thì tôi chết chắc rồi, thảo nào mà tối qua mẹ tôi lại hùng hổ gõ cửa phòng tôi như thế. Tôi an ủi sếp.

“Thôi, chú khỏi lo, thua keo này ta bày keo khác!”

Sếp Tam Mao xua tay lắc đầu nguây nguây.

“Thôi, chú xin, chú sẽ có cách riêng của chú, cháu lo đi tìm một thằng đẹp trai nào đó đi.”

Thôi, xong! Thế là lòng tốt của mình bị từ chối rồi, nếu sếp Tam Mao không cần tôi tư vấn nữa thì tôi còn việc gì làm sau giờ làm nữa đâu. Tôi cố gắng thuyết phục nhưng sếp vẫn nhất quyết từ chối. Haizzz, người ta bảo nhiệt tình cộng với ngu dốt thành phá hoại cũng chẳng sai. Thế là từ nay, trong chuyện tình của mẹ và sếp Tam Mao, tôi chính thức bị cho ra rìa!!! Thảm quá!

Rất cuộc, có vẻ tôi mai mối cũng mát tay, ngoài sự đổ bể của sếp Tam Mao và mẹ tôi ra còn đôi Hoành Tá Tràng và Cục Kẹo có vẻ khả quan. Bằng chứng là Cục Kẹo hồ hởi khoe với tôi Hoành Tá Tràng không còn xua đuổi hay lạnh lùng với cô nữa. tôi nghĩ, chắc Hoành Tá Tràng đã thay đổi suy nghĩ sau khi nói chuyện với tôi. Thế cũng tốt, họ sẽ hiểu nhau hơn, biết cảm thông cho nhau hơn và biết đâu tình yêu lại bắt đầu từ đó. Tôi mừng cho họ và chạnh lòng nghĩ đến mình, ch¹/₄ng nhẽ sau cuộc tình với Lăng Tử, tôi không còn ai để tâm tía và tán tỉnh nữa sao? Ồi, mọi người đừng nghĩ là tôi ế, vì bản thân tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ế cả. Sở dĩ, tôi cô đơn vì tôi chưa tìm được ai thích hợp mà thôi. Ồ! Mà sự thực thì đâu phải tôi không có ai theo đuổi. Rõ ràng tôi có Hăng-rô Nguyễn đấy thôi. Đôi khi, tôi ước gì Hăng-rô có ngoại hình chỉ cần na ná Tom Cruise thôi là tôi đã đổi xiêu đổ vẹo rồi, nhưng mà... ước mơ vẫn chỉ là ước mơ. Hăng-rô vẫn xấu một cách kiêu hãnh như thế và vẫn kiên trì theo đuổi như chưa từng có những lần từ chối của tôi. Thói đời thật lạ, người mình cần họ cương quyết như thế thì không làm được, người mình muốn họ từ bỏ thì họ càng lấn tới. Chỉ có tôi ở giữa mà không biết nên tiến-lùi thế nào cho phải phép thôi. Mà thôi, mặc kệ đời, nói nhiều chỉ tæ mỗi mồm, vì biết đâu mai một tôi ế sưng ế sĩa, già khụ già khị lại trở về cưới Hăng-rô thì sao???

Một thời gian rất lâu trôi qua, những muộn phiền trong tôi cũng tan như bọt xà phòng. Giữa lúc hình ảnh Lăng Tử lùi về quá khứ, thì anh đến tìm tôi. Buổi tối đó, tôi và anh đứng trước cổng nhà tôi, con phố mà đúng sáu tháng trước tôi đã nói lời chia tay mối tình của mình. Lăng Tử gầy đi nhiều, nhưng trông anh có vẻ chừng chạc hơn. Anh vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt chất chứa nhiều tình cảm như xưa. Anh nói, anh sẽ

theo bố mẹ anh sang Singapore sống, có thể rất lâu, rất lâu sau mới về. Tôi gật đầu. Có quá nhiều thứ đã đi qua và cảm xúc của những ngày yêu thương, hôn giận cũng không còn ở lại trong tôi nữa. Vì thế, tôi đón nhận thông tin đó bình thản pha chút tiếc nuối. Anh nắm tay tôi lần cuối và thì thầm.

“Phương! Em hạnh phúc nhé! Dù chúng ta quá khác nhau, nhưng anh vẫn...”

Tôi ngăn anh lại, giờ này còn nói điều đó làm gì nữa, chỉ cứa sâu thêm những vết sẹo đang lên da non trong lòng mỗi người thôi. Lãng Tử mỉm cười gượng gạo, tôi cũng gượng gạo không kém.

“Vui nhé! Anh không thay đổi hòm thư đâu, bất kể khi nào em cần...”

Tôi gật đầu. Lãng Tử buông tay tôi và lặng lẽ quay đi, tôi đứng nhìn theo bóng dáng lịch lãm đang cố kéo vạt áo ấm lên che kín người lại. Bất giác, tôi cũng kéo vạt áo của mình khít vào người và bước đi. Chúng tôi, hai kẻ từng yêu nhau giờ bước đi hai hướng ngược nhau giữa đêm mùa đông lạnh giá của Hà Nội. Hai người, với hai tâm trạng khác nhau, nhưng biết chắc rằng chẳng có ai nhẹ lòng trong đêm đó.

20. Chương 12 : Tình Cảm Con Người Thật Là Phức Tạp.

Ngày Lãng Tử lên máy bay, tôi ngồi yên trong phòng làm việc, thi thoảng nhìn đồng hồ và tự đoán xem giờ này anh đã lên máy bay chưa, giờ này anh đang đến đâu? Dù vậy, tôi không hề có ý định ra tiễn Lãng Tử, tôi ghét các cuộc chia tay, tôi nhạy cảm với những thứ mùi mẫn, sợ sẽ rơi nước mắt, sợ sẽ làm vướng chân ai đó. Tôi nhắn tin cho Lãng Tử “Anh đi mạnh giỏi!” rồi ngay lập tức tắt máy. Tôi nghĩ, đó là tin nhắn cuối cùng tôi gửi anh và không hề mong nhận lại một tin nhắn hồi đáp nào nữa. Hãy xem tình cảm đó là hạt bụi, chỉ vương vào mắt ta một cách vô tình, làm cay mắt ta một tí thôi rồi mọi thứ sẽ lại trong veo như chưa từng có nó tồn tại.

Cũng ngày hôm đó, trong lúc đầu óc tôi đang viễn vông cùng với bóng hình người cũ thì mấy chị mái già ở công ty đang túm tụm bên màn hình máy tính, một vài người thi thoảng đưa mắt nhìn tôi. Ô! Lại trò nói xấu nhau chứ gì? Vô ích thôi, một bầu trời tư cách như tôi làm gì có khuyết điểm mà các chị mái già năm tụm tụm để phán xét nhỉ? Hay là tại mặt tôi lúc này buồn quá, khó coi quá nên khiến mọi người đoán già đoán non? Nhưng dù lý do gì đi nữa, tôi cũng không quan tâm, nếu bạn sống mà chỉ chăm chăm sợ người này phán xét, người kia soi mói thì bạn không phải là bạn nữa, chẳng ai có thể làm hài lòng tất cả mọi người, vì vậy, bạn chỉ cần tự làm hài lòng chính mình là đủ rồi. Nói thế thôi, chứ tôi thi thoảng vẫn liếc sang xem “tình hình chiến sự” ở bên kia chiến tuyến đến đâu rồi. Bất gặp ánh mắt của tôi, chị mái già làm kế toán mỉm cười rồi vẫy tay gọi tôi. “Phương! Lại đây xem clip này, hình như người quen của em!”

Trời đất, hoá ra là các chị mái già ta xem clip trên mạng. Ôi, chết! Clip gì mà liên quan đến người quen của tôi? Không lẽ clip ... đen...? Ồi mẹ ơi, mà ai mới được chứ, ai trong số những người tôi quen mà táo bạo được đến thế. Bi Ve, Cây Sậy? Hay Hoàng Tá Tràng? Hay Lãng Tử? Không! Thật sự tôi không dám tin vào điều đó, dù chủ nhân của nó là ai đi chăng nữa. Mà kể cũng lạ, mấy bà mái già này bình thường nói chuyện giả vờ e thẹn là thế mà giờ mở clip “mát” ra xem giữa công ty là sao? Tôi vẫn đang há mồm chưa thể ngậm lại được thì mái già đã lòi xềnh xệch tôi sang. Tôi định nhắm mắt để giữ vẻ đoan chính của mình, nhưng trộm nghĩ, đến tuổi này rồi thì đoan chính còn có ý nghĩa gì nữa. Vì thế, tôi căng đôi mắt sơi chỉ của mình lên nhìn màn hình, một thoáng thất vọng, một chút mừng rỡ khi kịp nhận ra không phải clip mát miếc gì sất (Thật ngại cho cái tội thích tưởng tượng của tôi quá).

Tôi cúi đầu vào màn hình, tôi nhìn thấy một chiếc taxi đang chạy, trên đầu xe là một đồng chí cảnh sát áo vàng treo lưng lửng, tôi giở sát mặt vào màn hình, cái quái gì thế này, cái đồng chí ấy nhìn loang loáng như Hoàng Tá Tràng, mà là Hoàng Tá Tràng chứ loang loáng cái khi gì nữa. Máu tôi sôi lên, tổ sư cái thằng taxi, manh động đến thế là cùng, tôi đang định giơ tay đập bốp vào màn hình thì chị mái già đứng cạnh nhanh tay giữ lại. Tôi cố kìm nén để xem tiếp, thấy Hoàng Tá Tràng bị hất tung xuống đường nằm lẩn quay, tôi hoảng hồn cứng cả lưỡi. Tôi chỉ vào màn hình lắp bắp “Nó... nó...”. Nghe loáng thoáng mấy chị mái già nói, cái này xảy ra cách đây bốn tiếng rồi, thằng taxi bị bắt rồi. Bớ kìa, ai thèm quan tâm đến thằng lái taxi bị

bất hay chưa, người tôi cần quan tâm là cái tên áo vàng vừa bị hất lặn cu chiêng xuống đường ấy kia, anh ta thế nào rồi nhỉ? Tôi cố gắng giữ khuôn mặt bình thản nhất có thể, nhưng kỳ thực, lòng như lửa đốt. Tôi nhấc điện thoại gọi cho Hoàng Tá Tràng, vừa nghe thấy tiếng anh ta, tôi vội tuân một tràng.

“Đang ở đâu?”

“Đang ở bệnh viện Việt Đức.”

“Tầng nào? Khoa nào?”

Vừa kịp nghe thấy số phòng và tên khoa, tôi cúp máy phóng vụt đi.

Tôi phi đến bệnh viện một cách nhanh nhất có thể, lao vào phòng Hoàng Tá Tràng với vận tốc của một mũi tên vừa bắn khỏi cung. Hoàng Tá Tràng ngồi trên giường, cánh tay bị băng trắng toát. Hoàng Tá Tràng chưa kịp phản ứng gì khi tôi đã vụt toẹt cái chìa khoá xe máy xuống giường và chống nạnh xĩa xối... thẳng lái taxi. “Thằng đấy đúng là thằng ba trợn, thằng coi trời bằng vung, anh phải cho nó đi tù một gông thì nó mới sáng mắt ra được, mà nó đâu rồi? Anh chỉ chỗ giam nó đi, tôi sẽ tấn cho nó một trận nhớ đời, để lần sau nó có làm gì thì cũng chừa mặt anh ra.”

Tôi vừa chửi vừa thở, thở xong lại chửi, chửi xong lại thở, tóm lại tôi múa may quay cuồng trước con mắt kinh ngạc của Hoàng Tá Tràng. Tôi dừng lại, nhìn anh ta đang há mồm như bị cấm khẩu. Thế là máu trong người tôi lại bốc lên, tôi chỉ vào mặt Hoàng Tá Tràng và bắt đầu bài ca nhiếc móc.

“Cả anh nữa, nhìn gì mà nhìn! Tôi đã bảo anh rồi, làm việc gì cũng cần phải linh động một tí, lúc nào tha được cho người ta thì cứ tha, lại không chịu cơ, lại cứ khăng khăng bắt phạt người ta cơ, giờ thì đến nông nổi này đã thấy thấm thía chưa? Lần sau thì đừng có tỏ vẻ ta đây anh hùng, ta đây nghiêm túc nữa nhé, anh hùng mà bị băng bóp thế kia thì làm được gì cho đời nữa.”

Tôi xoắn một tràng mà không thèm lấy hơi một lần mặc Hoàng Tá Tràng cứ nhìn tôi ho hắng loạn xạ.

“Ho à! Giờ anh chỉ biết ho thôi à? Bình thường anh ghê gớm lắm cơ mà...”

Hoàng Tá Tràng vừa ho vừa dùng một tay còn lại kéo kéo tay tôi, tôi giật tay anh ta ra định nói tiếp, một khi đã máu thì đừng hòng có ai ngăn tôi lại được ...

Ô, Hoàng Tá Tràng không ngăn được tôi, nhưng một giọng nói có hơi e dè của một người đàn ông đã ngăn tôi lại.

“Có khi bọn tôi về đây.”

Bọn tôi nào? Bọn tôi ở đâu? Giờ tôi mới nhìn quanh phòng, ối trời đất ơi! Ở đâu ra lăm áo vàng thế? Phải đến gần chục người đang đứng quanh phòng ấy chứ. Chẳng có nhẽ... họ đã nghe hết những gì tôi nói rồi? Chẳng có nhẽ... ôi, thế là hình ảnh duyên dáng của tôi, sĩ diện của tôi, sự kiêu hãnh của tôi... tất cả đã đi tong chỉ vì cái thói hấp tấp chưa kịp nhìn đã kịp chửi của tôi. Mấy anh áo vàng mỉm cười nhìn tôi, còn tôi thì mặt đỏ như tiết gà, người đứng ngậy như tượng. Anh áo vàng cao nhất trong đó hỏi.

“Bạn gái cậu đây à? Thế mà chẳng giới thiệu với anh em gì cả nhỉ?”

Tôi liếc sang Hoàng Tá Tràng, chỉ mong anh ta nói cho tôi một câu gì đó cứu vãn tình thế gay cấn này. Anh ta cười tủm tỉm nhìn tôi rồi lắc đầu.

“Đâu, bà ngoại tôi đấy!”

Hả? Hoàng Tá Tràng, tôi phải giết anh, dù tôi có già đi nữa cũng không thể đến mức ấy được. Mặt tôi từ chỗ đỏ gay gắt đã chuyển sang tím bầm lại, Hoàng Tá Tràng vẫn cười vui vẻ. Tôi đứng ngây ra nhìn các anh chàng đẹp trai lần lượt chào chúng tôi ra về. Ôi, tại sao giữa một rừng trai đẹp mà tôi lại tự đánh mất sự duyên dáng của mình như thế này chứ! Thật là buồn, thật là sâu.

Mọi người vừa bước ra khỏi phòng, tôi còn chưa kịp nguôi giận kinh người khi bị Hoàng Tá Tràng gọi là bà ngoại thì Cục Kẹo từ ngoài lao vào khóc thút thít. Cục Kẹo sà xuống giường vừa mếu máo vừa sờ cái tay đeo băng trắng lóa của Hoàng Tá Tràng và nói. “Anh, anh có đau lắm không? Sao lại đến nông nổi này chứ?”

Hoành Tá Tràng ngượng ngịu nhìn tôi rồi nắm lấy tay Cục Kẹo.

“Anh không sao, chỉ như kiến cắn ấy mà.”

Cục Kẹo vẫn nước mắt lưng tròng, còn tôi khi nghe câu đó của Hoành Tá Tràng chợt nhiên người như có một nguồn điện giật. Anh ta chưa từng nói câu nào dịu dàng như thế với Cục Kẹo và đương nhiên với cả tôi. Cục Kẹo lại nức nở khi nhìn thấy mấy vết xước trên mặt Hoành Tá Tràng, Hoành Tá Tràng liên tục xoa dịu Cục Kẹo.

“Anh không sao thật mà, tí tí thôi mà.”

Trong phút chốc, sự tức giận của tôi tan biến. Tôi cảm thấy mình trở thành người thừa và thật vô duyên nếu cứ đứng đờ như vậy. Tôi lặng lẽ rút lui. Trên đường về, không hiểu sao lòng tôi nặng như đeo đá. Ôi, tình cảm con người thật phức tạp, giá như tôi là một con cá có phải hơn không???

Từ hôm đó, tôi không còn đến thăm Hoành Tá Tràng nữa, cũng không gọi điện hay nhắn tin gì. Tôi nghĩ, họ đã có nhau thì tôi chẳng còn lý do gì để vun xối cho họ. Hơn nữa, sự xuất hiện của tôi chỉ làm cho hai người mất tự nhiên mà thôi. Dù vậy, thi thoảng tôi vẫn băn khoăn không biết anh ta xuất viện chưa, tình trạng thế nào?... Những lúc đó, tôi chỉ gọi điện hỏi qua Cục Kẹo, mỗi lần Cục Kẹo nói “Tốt chị ạ, sao chị không đến thăm anh ấy”. Tôi lại giả vờ kiêu có, “À, chị bận quá mà”. Tôi nói thế mà trong lòng vẫn có gì đó ngậm ngùi đến lạ. Tôi nhớ đến những lời nói dịu dàng an ủi mà Hoành Tá Tràng dành cho Cục Kẹo rồi chợt nghĩ, sao anh ta không bao giờ nói với mình những câu như thế nhỉ? Ồ, mà tôi với anh ta thì liên quan quái gì đến nhau chứ, giữa oan gia với oan gia thì làm gì có sự dịu dàng?

Đang Update

21. Chương 12 - 2

Một buổi tối rất muộn, khi tôi đang co ro trong mớ chăn ấm thì có tiếng gõ cửa rất nhẹ. Kỳ lạ, chẳng lẽ có ai khác trong nhà này sao? Mẹ tôi không bao giờ gõ cửa một cách rụt rè như thế, bà chỉ đập cửa thôi. Tôi vừa ngạc nhiên, vừa thận trọng trùm kín chăn ra mở cửa.

Mẹ đứng trước mặt tôi, dường như mắt mẹ có những quầng thâm mà trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy. Mẹ ngồi xuống giường và tự nhiên ít nói hơn thường lệ. Những cử chỉ đó của mẹ khiến tôi lo sợ, phải chăng có chuyện gì đã xảy ra với mẹ ? Tôi đánh bạo hỏi.

“Mẹ và chú ấy có chuyện gì à?”

Mẹ lắc đầu, tôi sà xuống bên mẹ, mẹ nắm tay hỏi nhỏ.

“Thế đã hết buồn chưa?”

“Con hết buồn lâu rồi mẹ ạ.”

Mẹ lại gật đầu, mẹ nhìn đi đâu đó, rồi chợt nhiên nói.

“Phương này, nếu mẹ nói dối con chuyện gì đó, con có ghét mẹ không?”

Tôi kinh ngạc nhìn mẹ, đến lúc này thì tôi mới hiểu đã có chuyện gì đó xảy ra thật rồi. Ôi, mẹ của tôi, chưa bao giờ tôi thấy mẹ trần trụi nhiều như thế. Tôi đáp lại một cách vui vẻ nhất có thể để mẹ an lòng.

“Mẹ làm sao đấy, chẳng có ai lại ghét mẹ mình cả, ai trên đời này chẳng nói dối một lần, mẹ không biết chứ con nói dối mẹ cả trăm lần rồi ấy chứ.”

Mẹ tôi bật cười.

Tôi sà vào lòng mẹ, mẹ vuốt tóc tôi, lâu lắm rồi tôi không có được cảm giác được mẹ âu yếm như thế. Tôi nằm im để từng ngón tay dịu dàng, thon thon của mẹ vuốt từng sợi tóc của mình, lòng ấm áp hẳn. Tôi đã

chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay biết. Sáng tỉnh dậy, tôi tự trách mình sao đêm qua lại ngủ nhanh quá, không kịp hỏi mẹ cho rõ ngọn ngành câu chuyện.

Những ngày sau đó, mẹ không nhắc lại chuyện từ hôm trước nữa, tôi cũng sợ mẹ buồn nên không hỏi, mặc dù trong lòng không thôi băn khoăn. Tôi để ý đến mẹ nhiều hơn, mẹ thường nhìn trộm tôi rồi thở dài. Tôi không hiểu những gì mẹ đang trải qua, nhưng bằng trực giác của một đứa con, tôi cảm thấy như mẹ đang cất giấu một bí mật nào đó thật khủng khiếp. Đôi khi, nhìn thấy mẹ băn khoăn, tôi chỉ muốn hét lên rằng, mẹ ơi, có gì mẹ cứ trút hết lên con đây này, dù mẹ có làm gì xấu xa, dù mẹ có gây lên tội lỗi với bất kỳ ai thì con vẫn bên mẹ, vẫn yêu mẹ, vẫn tôn thờ mẹ như bất kỳ một đứa trẻ nào. Những lúc đó, mẹ thường nhìn tôi thẳng thốt rồi cười một cách gượng gạo. Nhìn mẹ buồn phiền tôi thấy xót lòng quá. Ký ức của ngày xưa ulla về, năm đó, tôi – cô bé mười tám tuổi, vô tình nhìn thấy mẹ ngồi khóc một mình trong đêm tối, tiếng khóc kìm nén trong lồng ngực đã theo tôi đi suốt tuổi thơ thiếu vắng người bố của mình. Tôi chưa bao giờ gặp bố, mẹ nói ông ấy đã bỏ mẹ con tôi ra nước ngoài với người đàn bà khác khi tôi mới tượng hình trong bụng mẹ. Cả tuổi thơ, tôi sống trong sự trêu chọc vì không có bố, nhưng tôi không giống những đứa trẻ khác, tôi không buồn vì điều đó. Tôi cảm thấy cuộc sống rất vui vẻ vì có sự chở che của mẹ. Mặc dù, đôi lúc trong giấc mơ tôi dường như ra khuôn mặt của bố và cười một mình. Tôi tự nhủ, sau này nếu có thêm một tên đàn ông nào làm mẹ tôi rơi nước mắt nữa, tôi sẽ không tha cho hắn. Vì thế, tôi quyết định tìm đến sếp Tam Mao để hỏi cho ra nhẽ.

Tôi hùng hổ đi vào phòng sếp Tam Mao, nhưng nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của ông ấy, khí thế trong tôi xẹp lép xuống. Tôi vội vàng nhỏ giọng.

“Giữa hai người đang có chuyện gì à?”

Sếp lắc đầu. Khổ, sếp tôi bình thường đã xấu, nay mặt buồn buồn trông càng thảm hại hơn, nhìn ông ấy mà tôi không khỏi xót lòng.

“Thế tại sao cả hai người nhìn cứ như người chết trôi thế?”

Sếp Tam Mao phì cười, sếp cốc đầu tôi.

“Thực ra thì có một vài chuyện cần phải làm rõ ràng thôi.”

“Ý sếp là mẹ cháu vẫn loằng ngoằng với người khác à?”

Sếp Tam Mao lại cười to hơn, trời ạ, sao lúc nào người đàn ông này cười tôi cũng nghĩ đến cá trê thế nhỉ? Sếp vừa lấy tay vuốt vuốt khuôn mặt mắt ngủ của mình vừa nói.

“Không, không hề, mẹ cháu không có ai và chú cũng thế, chỉ có điều chuyện chưa đến mức ấy mà thôi.”

Là sao? Chuyện chưa đến mức ấy thì việc gì mặt cả hai người lại sừng vù như bị ong đốt thế chứ, yêu thì nói là yêu, không yêu thì thôi, cứ làm tình làm tội nhau mãi. Sếp Tam Mao nhìn tôi triu mến.

“Mọi việc không có gì nghiêm trọng đâu, nếu đó là sự thật thì rất vui.”

Vui à? Vui mà mẹ tôi cứ như người mất hồn thế thì tôi chả cần. Tôi nhã nhặn nhắc nhở sếp Tam Mao rằng không được làm mẹ tôi buồn, nếu ông nhờ làm mẹ tôi rơi nước mắt thì tôi sẽ san phẳng cái văn phòng này. Sếp Tam Mao nghe xong câu đó thì cười khoái trá. Trần đời, tôi chưa thấy ai như ông ấy, người ta đang đe dọa như thế mà ông còn cười được, thật là giàu quá nên hóa rồ rồi.

Tóm lại, việc xảy ra giữa mẹ và sếp Tam Mao vẫn là bí ẩn đối với tôi. Trái với sự lo lắng nhưng có phần thông dong của sếp Tam Mao, mẹ tôi lại hết sức căng thẳng bà phiền não. Trời ạ, sao người già yêu cũng phức tạp thế cơ chứ. Mẹ tôi vốn xinh đẹp, giỏi giang với lòng kiêu hãnh ngất trời thế này mà nay cứ như kẻ ăn trộm dáo dác sợ người khác bắt gặp ấy. Kỳ thực, tôi có cảm giác giữa hai người không phải có chuyện yêu đương thường tình, nhưng nó là chuyện gì thì tôi thật sự không thể nào đoán ra nổi. Lần đầu tiên trong đời, trí tưởng tượng của tôi chịu đầu hàng trước sự phức tạp này.

Sau rất nhiều trăn trở, tôi quyết định mở hội nghị “Tam gia” để bàn bạc và cùng nhau tìm hiểu. Đương nhiên, thành phần tham gia hội nghị gồm có tôi, Bi Ve, Cây Sậy và ...có thêm một khách mời mà đến nữa là thằng bé “ông giới con” của Cây Sậy. Chúng tôi bàn bạc rôm rả trong tiếng ọe ọe không ngừng của “ông giới con”. Thằng Cây Sậy vừa bế con, vừa dỗ, vừa chồm vào câu chuyện của tôi. Nhìn bộ dạng quần

xắn, áo nhão, khăn lau mũi vắt ngang vai của nó, tôi và Bi Ve cảm thấy tiếc nuối ột đời trai “tài hoa” quá. Bi Ve cười hỉ hả vì dù nó có thất tình hàng vạn lần vẫn còn thấy hạnh phúc chán so với hình ảnh lúc này của Cây Sậy. Cây Sậy thì vẫn vui như thường, nó luôn miệng khoe thằng “ông giời con” của nó biết lấy rồi, biết hết rồi... Câu chuyện của tôi cứ bị gián đoạn thường xuyên vì “ông giời con” khi thì tè, khi thì khóc, khi thì ... ị... Thằng Cây Sậy vừa chùi đít cho con vừa lớn giọng.

“Tóm lại, sếp mày và mẹ mày có tí tình cảm với nhau, nhưng các cụ già rồi, thích làm mình làm mẩy nhau tí thôi, không có gì nghiêm trọng.”

Bi Ve vừa bịt mũi vừa phản bác.

“Vớ vẩn, chuyện như thế mà mày bảo không có gì nghiêm trọng, theo tao thì nó rất nghiêm trọng...”

Tôi ngơ ngác nhìn hai thằng bạn nói khổ, thằng Bi Ve chém tiếp.

“Thế này đi, mày nên có một cuộc nói chuyện thẳng thắn với mẹ mày, hãy nói cho bà biết là mày rất vui vẻ khi bà có người khác, không thì bà lại e dè với mày, sợ mày buồn.”

Tôi gật gù, nó nói cũng đúng, lần đầu tiên thấy thằng Bi Ve chốt được câu thấu tình đạt lý đến thế, đến nỗi chính thằng Cây Sậy còn gật gù.

“Ồ, được đấy, mày phải tỏ thái độ hân hoan chờ đón hạnh phúc của mẹ mày, đừng có mà cay cú, khó chịu làm bà khó xử.”

Duyệt! Lâu không gặp, thấy hai thằng bạn mình một đứa thì nhếch nhác hơn, đứa kia thì chín chắn hơn, tôi cũng thấy vui. Dù sao, khi khó khăn, khi mệt mỏi tôi vẫn có hai đứa đó mà ăn vạ và hành hạ, ngấm lại, cuộc đời quả không lấy đi của ai mọi thứ. Dù tôi thiếu hơi ấm của bố từ bé, nhưng bên cạnh tôi không bao giờ thiếu “những người đàn ông” sẵn sàng chia vai cho tôi dựa khi cần đến, mặc dù, chả bao giờ nhận lại được gì từ tôi. Hội nghị đang rôm rả đành kết thúc khi thằng “ông giời con” buồn ngủ và khóc to tướng, cả ba xúm lại dỗ không được đành tính đến phương án mang trả về ẹ Chuối Hột của nó. Haizzz... Nhìn cảnh tượng đó, tôi mới thấy mình thật sáng suốt vì chưa lấy chồng.

Buổi tối hôm đó, khi vừa ăn cơm xong, tôi định nói chuyện với mẹ thì Hoàng Tá Tràng gọi điện, chả biết lại có chuyện gì oan gia nữa đây. Tôi nhắc máy, Hoàng Tá Tràng hét toáng lên trong điện thoại.

“Cô đến đón tôi đi, tôi vừa được ra viện.”

Cái khỉ gì thế này? Từ bao giờ tôi trở thành người có trách nhiệm với anh ta thế nhỉ? Đã thế lại còn mất lịch sự nữa chứ, tôi mới há có một nửa chu vi mồm đã bị anh ta chặn lại và cúp máy rồi. Điện đến thế là cùng, đã thế nhá, bà chẳng tội gì mà vác xác đến đón cả, bà ở nhà chơi điện tử cho sướng.

Nói là làm, tôi phi lên phòng, mở máy tính ra chơi bán gà chúu chúu. Sau cú điện thoại của Hoàng Tá Tràng, tôi ức lên tận cổ nên không thể nói chuyện với mẹ được. Tôi nghĩ, nếu nói chuyện với khuôn mặt cau có như bây giờ, rất có thể mẹ tôi sẽ hiểu lầm, như thế mọi việc lại tanh bành ra hết. Nhưng, bán gà chúu chúu được một lúc, tôi chợt chợt dạ, chết, nhờ anh ta đứng chờ mình ở cổng bệnh viện, tay bị băng, còn chân đi cà nhắc thế mà ngã thêm phát nữa thì sao? Nhờ anh ta không còn ai để nhờ nên mới phải gọi điện cầu cứu mình, mà mình lại bỏ anh ta giữa lúc nguy nan thế này thì thật là thất đức. Chưa kể, anh đã từng phải phục vụ mình khi mình bị đau chân mà. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn thấy mình quá bất nhân khi ngồi rung đùi chơi điện tử thế này, tôi đành đứng dậy, cầm chìa khóa xe ra khỏi nhà.

Đúng như tôi dự đoán, Hoàng Tá Tràng đang đứng ngơ ngác trước cổng bệnh viện, một tay vẫn treo lủng lẳng băng sợi dây trông qua cổ, anh ta vẫn vậy, chẳng gầy đi một lạng nào. Thấy tôi lượn xe đến gần, anh ta cười cười vẫy cái tay còn lại, vẻ mặt đẹp trai và nụ cười sát gái hàng loạt của anh ta khiến cơn bực tức trong tôi tan biến, chẳng biết ma xui, quỷ khiến thế nào mà tôi lại cười lại với anh ta mới chết chứ. Anh ta chẳng nói chẳng rằng thả ngay cái túi đồ xuống chỗ để chân, rồi kéo cái mũ bảo hiểm tôi đang treo phía trước đội lên đầu. Hoàng Tá Tràng chìa mặt về phía tôi, hai cái quai mũ đúng đưa trước mặt, về mặt anh ta như chờ đợi.

“Cài vào cho tôi!”

Ồ hơ, ở đâu ra cái ngữ bất người khác phải phục vụ như mình là ông chủ ấy nhỉ? Tôi định đập bốp lên đầu anh ta một cái, nhưng sức nhớ đến cái tay bằng bó nên đành miễn cưỡng cài lại quai cho anh ta. Hoành Tá Tràng mỉm cười nhìn tôi đang luống cuống cài quai mũ. Trong thoáng chốc, người tôi như bị điện giật khi tay vô tình chạm vào má anh ta, cảm giác tê tê ở đầu ngón tay khiến tôi bối rối. Hoành Tá Tràng cứ nhìn thẳng vào mặt tôi, cái nhìn đầy mưu mô. Tôi rút tay lại, nói một câu cụt ngủn.

“Được rồi, lên xe đi.”

Hoành Tá Tràng lại khuyến mại cho tôi thêm một nụ cười nữa, nụ cười mê hồn nhất mà tôi từng thấy. Thật khổ cho cái tính háo sắc của tôi quá.

Khi Hoành Tá Tràng ngồi yên vị trên xe, tôi mới phóng vút đi. Hoành Tá Tràng hét toáng lên.

“Đi từ từ, cô làm gì mà chạy như ma đuổi thế!”

Đáng đời, sao mấy lần trước tôi ngồi sau xe anh, cũng hét khản cổ câu tương tự thế mà anh có thêm ngó ngang đầu, giờ anh mới biết cảm giác của tôi lúc đó nhé. Tôi chẳng nói gì, vẫn phóng tiếp, Hoành Tá Tràng ghé vào tai tôi.

“Cô mà chạy nhanh nữa là tôi sẽ ôm cô đấy!”

Cái gì? Ôm á? Thật là trơ trẽn, còn một tay mà vẫn đòi ôm tôi á? Tôi đi chậm lại, miệng thả ra một câu đầy sát khí.

“Cứ ôm đi, rồi anh treo nốt cái tay còn lại.”

Hoành Tá Tràng cười ha ha, còn tôi mặt có tí đo đỏ.

Đi được một đoạn, tôi mới nhớ là mình đang bon bon chạy xe về ... phía nhà mình, trong khi nhà Hoành Tá Tràng ở đâu tôi nào có biết. Tôi ngoái lại hỏi.

“Này, nhà anh ở hướng nào thế?”

“Cùng hướng với nhà cô!”

“Thế á? Ngạc nhiên nhỉ? Nhưng mà ở đường nào?”

“Cùng đường với nhà cô!”

Tôi bắt đầu bực mình với cách trả lời từng từng của anh ta.

“Anh điên à, chẳng nhẽ anh là hàng xóm của tôi chắc?”

“Ồ, thì đúng thế mà, giờ cô mới biết à?”

What? Tôi lập tức phanh kít xe lại, nhìn chòng chọc vào mặt anh ta. Không thể nào, tôi làm gì có lão hàng xóm nào như thế này. Tôi cố lục lại trí nhớ của mình, rõ ràng, bên phải nhà tôi là đôi vợ chồng trẻ, còn đối diện là một đôi vợ chồng trung niên làm ngân hàng. Thế làm gì có chuyện anh ta là hàng xóm của tôi được. Tôi lắc đầu.

“Đồ bốc phét! Tôi làm gì có hàng xóm nào khó chịu như anh!”

Hoành Tá Tràng cười tủm tỉm.

“Tôi mới là người phải nói câu đó chứ, chẳng phải cô từng lấy sào chọc khế nhà tôi và ném đá vào đầu tôi à?”

“Hả???”

Tôi choáng váng, nhìn lại Hoành Tá Tràng! Trời ơi, không lẽ ... không lẽ... là anh ta? Đúng là oan gia ngõ hẹp ... Hoành Tá Tràng thấy tôi sưng sốt thì cười khoái trá.

“Thế nào? Nhớ ra chưa?”

Khỏi phải hỏi, giờ thì tôi nhớ ra rồi, nhưng tôi vẫn không thể tin được, người hay nói là duyên kỳ ngộ, nhưng giữa tôi và Hoành Tá Tràng thì phải gọi là oan gia kỳ ngộ mới đúng...

Số là, hồi bé, khi nhà tôi mới chuyển đến khu này sống, tôi phát hiện ra nhà hàng xóm sau lưng nhà mình có một cây khế rất sai quả. Nhà đó cách nhà tôi một hàng rào thấp, nhưng vì hai nhà xây kiểu quay lưng vào nhau nên chẳng bao giờ giao lưu với nhau... Từ khi phát hiện ra cây khế, ngày nào tôi cũng thò sào qua cửa sổ phòng mẹ tôi để chọc khế. Tôi chẳng ăn mấy, chỉ chọc cho vui thôi. Hồi đó, tôi bị thằng bé nhà đó (Gọi là thằng bé chứ thực ra nó cũng hơn tôi vài tuổi) mắng mấy lần nhưng tôi chẳng sợ. Đã thế, tôi còn chọc tức nó nhiều hơn, tôi dùng gậy đập đập cho khế rụng xuống, có hôm khua gậy thế nào sém tí là vào đầu nó. Nó cũng chẳng vừa, lấy đá ném lại tôi. Thế là chiến tranh nổ ra, nó ném đá thì tôi cũng ném đá. Tôi nhặt cục đá to dùng lên và nhắm mắt ném một phát. Tôi nghe thằng bé hét lên một tiếng “Á”, nó giơ tay ôm đầu, tôi thấy mấy giọt máu tứa ra....

Tôi hoảng hồn bỏ chạy, còn thằng bé thì gào lên khóc. Tối hôm đó, mẹ nó trèo qua hàng rào với cái áo đầy máu của nó đưa ẹ tôi, mẹ tôi đánh tôi một trận trời chết rồi xin lỗi và hứa sẽ lo tiền thuốc thang. Từ đó, tôi chẳng thèm ngó ngang đến cây khế nữa và nhà hàng xóm kia cũng xây tường cao phải đến hơn ba mét để “bảo toàn tính mạng” cho con trai họ. Bức tường được dựng lên, cây khế bị chặt đi và hàng xóm lại quay lưng vào nhau như chính hai ngôi nhà đã xây từ trước như vậy.

Trời, không lẽ ... Hoàng Tá Tràng... là nó... là cái thằng bé đành hanh dám ném đá tôi đó? Tôi nhìn anh ta ngơ ngàng, thẳng thốt. Hoàng Tá Tràng cười híp mắt, chìa đầu ra hỏi.

“Này, có phải kiểm tra không? Cô ném tôi chảy máu đầu mà!”

Ôi trời, đúng rồi! Thế là khỏi phải bàn cãi gì nữa, Hoàng Tá Tràng và tôi có mối thù không đội trời chung từ thời ... bọ xít!!! Hoàng Tá Tràng như kiểu hờn hờ lắm khi thấy tôi bối rối.

“Giờ nhớ chưa? Thực ra tôi cũng mới nhận ra điều đó khi đưa cô về nhà hôm bị đau chân.”

“Oan gia! Đúng là oan gia!”

Hoàng Tá Tràng cãi lại.

“Phải là duyên số mới đúng chứ!”

Duyên số cái con khỉ! Nếu bố mẹ anh mà biết tôi là cái đứa ném chảy máu đầu thằng con trai quý tử của ông bà thì chắc ông bà ấy sẽ đá văng tôi ra ngoài cửa mắt. Vì thế, tôi khê khằng nói với Hoàng Tá Tràng.

“Thế tôi chở anh về đầu ngõ thôi nhé, nhà anh đi hướng ngõ khác nhà tôi mà.”

Hoàng Tá Tràng nhất định không chịu, anh ta nói, lần trước anh ta đã chở tôi về tận nhà, còn dìu vào nhà nữa thì lần này tôi phải như thế với anh ta. Trời ơi! Biết thế này thì lần trước tôi đừng ăn vạ làm gì. Anh ta nhất định bám trụ trên xe, tôi đành chở anh ta về, với điều kiện không được hờ ra chuyện là tôi ở cạnh nhà anh ta. Hoàng Tá Tràng gật đầu, mặt rất gian xảo.

22. Chương 12 - 3

Tôi chở Hoàng Tá Tràng về nhà, trái với dự đoán của tôi, bố mẹ Hoàng Tá Tràng tiếp đón tôi rất niềm nở. Vốn định thả anh ta trước cửa rồi chuồn về, nhưng hai ông bà quá nhiệt tình mời vào uống nước nên không còn cách nào khác tôi phải ngồi nán lại. Trời ạ, mà đã ngồi uống nước thì lại phải ở lại ăn cơm, tôi chưa kịp há mồm ra phản đối thì một mâm cơm đã được đặt bộp lên bàn, thế là phải ăn. Mà khổ, tính tôi thì háu ăn, tia ngay vào mâm, thấy toàn món ngon nên không nỡ từ chối. Với lại, bố mẹ anh ta có biết tôi là đứa nào đâu mà phải ngại. Trong lúc ăn cơm, bố anh ta hỏi.

“Nhà cháu ở xa đây không?”

Tôi luống cuống đặt đũa xuống định trả lời, thì Hoàng Tá Tràng đã cướp lời.

“Dạ! Gần ạ!”

Tôi lừ mắt về phía Hoàng Tá Tràng, anh ta tùm tùm ăn cơm tiếp, tôi vội giải thích.

“Dạ! Nhà cháu cách đây mấy phố, cũng gần ạ!”

Hoành Tá Tràng vẫn tủm tủm cười, đồ đáng ghét, tôi chỉ muốn đập cái bát vào mặt anh ta thôi. Bữa cơm rôm rả hơn với đủ thể loại hỏi thăm. “Cháu làm nghề gì? Bố mẹ cháu có khỏe không?” Ô, hỏi gì mà kỹ thật đấy, nhưng tôi vẫn thành thật trả lời mọi thứ, ngoại trừ việc nhà tôi ở ngay sát lưng nhà anh ta ra. Có một điều khiến tôi cảm giác ám cúng và cảm động là lúc tôi nói tôi không có bố, cả hai bác ấy dừng đũa lại nhìn tôi cảm thông. Bác gái còn chép miệng “Mỗi nhà mỗi cảnh, nhưng mình biết vượt qua hoàn cảnh là tốt lắm rồi.”. Bác trai gật gù theo, tôi im lặng, cổ kìm giọt nước mắt đang chực rơi trên má. Nếu bố mẹ Lãng Tử cũng nói được những điều như thế này, thì biết đâu, giờ này tôi và Lãng Tử đang cùng nhau chuẩn bị cho đám cưới rồi.

Hoành Tá Tràng tiễn tôi sau bữa cơm, tôi nói, thực ra bố mẹ anh không đáng sợ như tôi nghĩ. Anh ta chỉ cười, tôi hỏi anh ta về Cục Kẹo, Hoành Tá Tràng thoáng ngần ngừ. Tôi nói Cục Kẹo rất dễ thương và hai người rất đẹp đôi. Hoành Tá Tràng cười, anh ta nói.

“Ừm, tôi cũng thấy thế!”

Tôi lặng đi, có cảm giác gì đó gần như sự thất vọng vừa rơi vào lòng. Ở hay nhỉ? Tại sao lại thất vọng khi hai người mình cố gắng mai mối đã đến được với nhau? Hoành Tá Tràng nhìn tôi.

“Này, cô sao thế?”

Tôi vội vàng lấy lại sự tự tin vốn có.

“À, tại tôi no quá.”

“Đến nhà người ta mà ăn hùng hục như trâu thế thì no là phải.”

Ồi! Hoành Tá Tràng, anh vừa mới khiến tôi lặng đi một tý thì đã vội khơi sự tức giận trong tôi lên đến đỉnh cao. Tôi đập thẳng vào tay anh ta.

“Ai là trâu hả? Đồ thô thiển!”

Anh ta ôm lấy tay kêu đau, lúc đó tôi mới nhớ ra mình vừa phang cho anh ta một phát vào cánh tay quần bằng. Tôi tái mặt, rồi rút xin lỗi, tôi bảo anh ta đừng kêu nữa, nhờ bố mẹ anh mà nghe thấy thì tôi còn mặt mũi nào nữa. Vừa mới đánh chén no nê ở nhà người ta xong, chưa ra đến cửa đã đánh con người ta rồi, dù hồi bé tôi có hơi “giang hồ” một tẹo nhưng đâu đến nỗi ăn cháo đá bát như thế này. Hoành Tá Tràng cười ngất, anh ta xua xua tay bảo tôi về đi, muộn rồi. Được lời như cởi tấm lòng, tôi lập tức lên xe phóng vút về nhà...

Tôi vừa dắt xe vào sân đã nghe thấy tiếng mẹ tôi và sếp Tam Mao nói chuyện với nhau. Cơ hội ngàn năm có một đây rồi, tôi vội nấp vào một góc nghe trộm. Khổ, tôi không tò mò đâu, chẳng qua là tôi muốn biết nguyên do của đợt chiến tranh lạnh vừa qua là gì thôi. Mẹ tôi nói, “Không phải vậy đâu, anh đừng nghĩ linh tinh, anh không có căn cứ gì để khẳng định vào điều đó cả.”. Ô! Chắc sếp lại nổi máu ghen tuông, rồi nghi ngờ mẹ tôi đây. Tôi thấy sếp Tam Mao vẻ mặt vừa hân hoan, vừa đau khổ, “Anh nghĩ là thế, nếu em cứ cố chầy, anh sẽ đi xét nghiệm ...”. Mẹ tôi đứng bật dậy. “Không là không! Tôi nói rồi, không hề có chuyện đó!” Trời! Chuyện gì đây hả trời? Tại sao sếp Tam Mao lại nói là sẽ đi xét nghiệm? Sếp Tam Mao bị bệnh gì chẳng? Bệnh nan y chẳng? Mà nếu có bị như thế thật thì tại sao mẹ tôi lại phản ứng giận dữ như thế chứ. Sếp Tam Mao có vẻ vẫn không bỏ cuộc, ông đứng dậy tiếp tục nói với mẹ tôi bằng giọng rất nhỏ nhẹ, “Nếu nó đúng là sự thật, anh mong em hãy cho anh cơ hội... Anh thật sự...”. Mẹ tôi vội vàng ngắt lời, “Không có sự thật nào cả, anh nhầm rồi, có lẽ anh bị hoang tưởng rồi.” Sếp Tam Mao mặt chùng xuống, mẹ ơi là mẹ, sao mẹ lại có thể sắt đá đến thế chứ, dù sếp Tam Mao có xấu xí đi chăng nữa, ông ấy vẫn là người có trái tim cao cả mà. Tôi định lao vào giúp đỡ sếp Tam Mao nhưng không may chân bị vướng vào cái chổi quét sân, gây ra tiếng động. Hai người giật mình nhìn ra ngoài, mẹ tôi nói khẽ, “Con Phương về, anh về đi, em mệt nên nghỉ sớm đây”. Sếp Tam Mao tần ngần nhìn mẹ, mẹ tôi bỏ thẳng vào phòng đóng cửa lại. Tôi vờ như vô tình đi vào nhà, tôi chào sếp Tam Mao, sếp nhìn tôi trân trối một lúc rồi gật đầu. Ông nói rất nhỏ, “Chú về nhé!”. Tôi gật đầu chào sếp.

Sếp Tam Mao vừa ra khỏi nhà, tôi vội vã chạy theo gọi. Tôi hỏi sếp, thực ra giữa mẹ tôi và sếp có chuyện gì, sếp mỉm cười, ông nói: “Rồi đến lúc cháu sẽ biết thôi, nhưng chắc không phải bây giờ”. Thật là mệt, thanh

niên yêu đương đã phức tạp rồi, không ngờ người già yêu nhau còn phức tạp hơn nữa. Cái gì cũng có vẻ bí mật và bí hiểm lắm, khiến đầu óc một đứa ưa khám phá như tôi thấy đau đầu quá. Mặc cho tôi cố gắng nặn nỉ, sếp Tam Mao vẫn không chịu hé môi. Thế là thôi, tôi đành quay về nhà với niềm băn khoăn khó tả. Không hiểu sao, thấy sếp Tam Mao buồn, tôi cũng thấy chạnh lòng ghê gớm.

Tôi mở cửa vào nhà, cửa phòng mẹ vẫn đóng kín. Tôi nhẹ nhàng gõ cửa. “Mẹ ơi! Mẹ!” Mẹ không mở cửa, chỉ có tiếng mẹ vọng ra, “Mẹ đang mệt”. Tôi “Vâng” một tiếng rồi ngoan ngoãn đi lên phòng. Tôi thật sự muốn chia sẻ với mẹ mọi thứ, nhưng tôi sợ lại khơi dậy những tổn thương giấu kín bao năm qua của mẹ. Tôi chưa một lần hỏi về bố từ khi tôi ý thức được rằng vì ông mà mẹ tôi phải buồn, phải chịu nhiều đau khổ đến thế. Tôi sợ mỗi lần nhắc đến người đó, mẹ lại cáu. Thực ra, tôi biết, mẹ cáu là để che giấu cảm xúc của chính mình, vì thế, tôi không bao giờ lặp lại điều đó một lần nào nữa. Cũng như giờ đây, tôi sợ phải hỏi thăm mẹ và sếp Tam Mao, sợ rằng tôi lại vô tình chạm vào một vết thương nào đó mà mẹ đang cố giấu giấu kín. Tôi lên phòng, hình ảnh của mẹ, của sếp Tam Mao cứ lớn vồn quanh đầu. Tôi ước gì, mình có thể làm gì đó cho họ, hai con người đã vượt qua phân nửa đời người mà chưa tìm thấy hạnh phúc thật sự. Tôi chợt chạnh lòng nghĩ đến bản thân, tôi cũng thế, vẫn lay hoay tìm kiếm tình yêu và hạnh phúc, nhưng tôi chưa từng tuyệt vọng. Tôi nhớ đến Lăng Tử, giờ này chắc anh ta bắt nhịp được với cuộc sống mới rồi, tôi sẽ trở thành quá khứ, giống như bố tôi là quá khứ của mẹ tôi vậy. Tôi cũng nhớ đến Hoành Tá Tràng, cuối cùng, anh ta cũng đã có nơi có chốn, chỉ có điều, lòng tôi vẫn trào lên cảm giác băng khuâng khó tả. Có lẽ, vì tôi quá nhạy cảm mà thôi. Tình cảm con người vốn khó lòng cân đo, đong, đếm, càng khó hơn khi phải “chỉ mặt đặt tên” một cảm xúc nào đó trong lòng. Vì đôi khi, chính bản thân ta còn không cất nghĩa được thứ cảm xúc đang bủa vây lấy mình thì làm sao có thể gọi thành tên nó được. Tóm đi, tóm lại, vẫn là sự phức tạp không thể lường trước được của cái gọi là tình cảm, tôi đã từng tự làm hai câu thơ con... chuốt như thế này:

Thôi thì mặc kệ cuộc đời

Đắng cay, dịu ngọt vẫn cười, thế thôi!

Tôi nghĩ, dù thế nào đi nữa tôi vẫn vui vẻ cười giữa cuộc đời này và tôi mong mẹ tôi cũng vậy.

23. Chương 13 : Tình Yêu Và Sự Thật

Tôi lại tiếp tục cuộc sống phồn phơ với cặp chân ngắn và đôi mắt híp tịp của mình, dù có hơi cô đơn một tẹo nhưng tôi vẫn không thấy thế là buồn. Từ bé, tôi đã học được cách tự hài lòng với những gì bản thân mình có, tôi chưa từng cảm thấy ghen tị với bất kỳ cô gái xinh đẹp nào. Đơn giản vì, tôi luôn nghĩ, tôi xinh đẹp không thua kém gì họ... Đây, vũ khí lớn nhất của phụ nữ không phải là nhan sắc mà là sự tự tin, các bạn hãy luôn nhớ điều đó nhé.

Mẹ tôi ngày càng trầm lặng, sếp Tam Mao cũng thế, chỉ có điều, thi thoảng tôi cũng bắt gặp ông ấy nhìn trộm mình. Nhưng, không sao, tôi nghĩ vì yêu mẹ tôi quá nên chú ấy mới nhìn @Ó thăm dò thái độ của tôi mà thôi. Tôi thì mong họ thành đôi chết đi được, như thế, nghiêm nhiên tôi trở thành “cô chủ nhỏ” của công ty này, đến lúc đó tôi sẽ không phải vò đầu bứt tai mỗi khi phải bịa ra những lá thư làm li bì đất đòi tăng lương nữa. Ôi, nếu điều đó xảy ra thật thì tôi quả là người may mắn nhất thế gian này. Nhưng, các bạn đừng vội tưởng tôi tham tiền đến mức “gả” mẹ cho sếp nhé, còn một lý do rất sâu xa khác là tôi muốn mẹ có một chỗ dựa đúng nghĩa sau bao nhiêu năm lăn lộn nuôi tôi. Và nếu nói rằng, tôi không khao khát có một người bố thì đó là nói dối, tôi vẫn mơ mình thấy bố hằng đêm. Tôi đã từng lén lục tung phòng mẹ tôi để cố tìm một chút gì còn sót lại về người bố bỏ rơi mình, nhưng tuyệt nhiên không hề có. Vì thế, tôi lại tưởng tượng ra khuôn mặt bố trong giấc mơ. Hồi đầu, khi cơn sốt hoạt hình Nhật Bản tràn sang, tôi thường nghĩ bố mình chắc phải đẹp trai như anh Tuxedo mặt nạ chuyên dùng hoa hồng cứu người đẹp. Còn khi lớn hơn chút nữa, làn sóng phim Hàn Quốc dậy lên, tôi nghĩ chắc bố mình phải đẹp trai cỡ anh Jang Dong Gun chứ chẳng vừa đâu. Dần dần, lớn lên, hình ảnh về người bố đã không còn mơ mộng như trước nữa, nó mờ dần với những lo toan thường nhật và tôi không cảm thấy phiền não gì về điều đó. Mẹ tôi, dường như

có cảm giác nợ tôi một mái ấm đầy đủ, nhưng mẹ không hề biết rằng tôi luôn tự hào về mái ấm chỉ có một nửa của mình, tôi ngưỡng mộ mẹ, và đương nhiên, tôi cũng luôn ngưỡng mộ chính mình!!!

Từ hồi chuyển sang tình trạng cô đơn, tôi càng được Hăng-rô Nguyễn “chăm sóc” tận tình hơn. Chỉ có điều, sự quan tâm của anh ta đôi khi vụng về quá khiến tôi không ít lần ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nói thật, xét về một khía cạnh nào đó, thì tôi thấy Hăng-rô là một chàng trai dễ thương và chân thành. Nhưng, xét về nhan sắc thì ...Trời ơi! Ch¹/₄ng lẽ, giai đẹp xung quanh tôi đã... tuyệt chủng hết rồi? Chẳng nhẽ ông trời nhất định phải se duyên cho tôi và Hăng-rô Nguyễn sao? Nhiều khi, tôi nhũ mày đến rách cả trán mà vẫn không thể tìm ra nét đáng yêu nào trên khuôn mặt toàn răng đó! Nếu quả thật, tôi phải lấy một người như thế này, chắc lá số của tôi đã bị ông trời bôi nhọ nổi lên rồi!!!

Một lần, gặp Hăng-rô trong thang máy, tôi cố gắng nói với anh ta rằng, anh hãy đi tìm người khác đi, tôi thực sự không xứng đáng với anh, tôi xấu, tôi mất híp, tôi khó tính và chân tôi lại ngắn nữa. Đây, lần đầu tiên trong đời tôi tự dìm hàng mình đến thế rồi mà lão Hăng-rô vẫn chìa răng ra lạnh lùng lắc đầu.

“Không, tôi không bỏ cuộc đâu.”

Thế là hết, nói nát nước nát cái rồi mà không đâu vào đâu là sao? Không những thế, Hăng-rô còn an ủi tôi một câu, mà dù sau này có chết đi sống lại khoảng mười lần nữa thì tôi sẽ không bao giờ quên. Hăng-rô nói.

“Thực ra, chân cô có ngắn lắm đâu, chỉ thua cặp chân một mét hai của siêu mẫu Thanh Hằng khoảng tầm hơn hai mươi phân chứ mấy.”

Trời đất quỷ thần ơi, đây là chân tôi còn tính cả phần eo nữa mới được 89 phân đấy, chứ mà đo nguyên chân như Thanh Hằng chắc tôi chỉ chưa tròn tám chục thôi đâu. Hăng-rô Nguyễn an ủi như thế thì khác nào sỉ nhục tôi??? Khỏi phải nói, nghe xong câu đấy, tôi hằm hằm lao đi, Hăng-rô Nguyễn vất vả chạy theo giải thích nhưng tôi không thèm nghe. Một khi, mặt tôi đã chuyển sang màu tím của khoai môn rồi thì anh có nói thêm điều gì cũng vô ích thôi.

Buổi trưa, Cục Kẹo tự nhiên gọi điện mời tôi đi ăn. Dù có bận khoản vì lý do gấp gáp này, nhưng cứ thấy nhắc đến ăn là mắt tôi lại sáng rực như đèn ô tô. Ồ chắc ch¹/₄ng có gì đâu, nàng ta chỉ cảm ơn mình đã đưa Hoành Tá Tràng đến cạnh nàng ấy thôi. Nghĩ thế, nên tôi rộn ràng phi đến. Cục Kẹo hỏi thăm tôi liên tiếp, cô ấy cứ làm như tôi vừa mới bay từ sao kim về ấy. Cục Kẹo nhìn tôi chăm chú rồi hỏi.

“Chị đã hết buồn chưa?”

Tôi hơi sững người vì sự quan tâm của Cục Kẹo, tôi nói.

“Buồn gì nữa?”

“Chẳng phải chị chia tay người yêu, rồi anh ấy đi Singapore mà không hề nín kéo còn gì?”

Tôi bật cười, Cục Kẹo ơi là Cục Kẹo, chẳng ai sống mãi trong nỗi buồn được, mới một tí ti thế thôi mà mất cả cuộc đời tươi đẹp phía trước để khóc than thì liệu có phí phạm quá không? Cục Kẹo nắm tay tôi, mắt Cục Kẹo lúc đó thật lạ, vừa buồn vừa vui. Nói thật, tôi mà là con trai, chắc chắn tôi sẽ tình nguyện ngã vào đó, dù có chết đuối ngàn lần cũng cam lòng. Cục Kẹo nhìn th¹/₄ng vào mắt tôi.

“Chị, chị thật là dũng cảm... không giống em...”

Tôi vội vàng ngắt lời.

“Chuyện qua rồi, em giờ cũng khác rồi, đừng nghĩ nhiều.”

“Cám ơn chị vì đã giúp em hiểu ra nhiều điều, em sẽ mạnh mẽ, sẽ học cách yêu thương bản thân mình hơn.”

Tôi mỉm cười, trời ơi, chưa bao giờ tôi thấy tâm trạng mình sến rện đến thế. Tôi lảng sang hỏi thăm Hoành Tá Tràng, Cục Kẹo mỉm cười, “Anh ấy rất tốt...”.

Tôi cũng cười, nhưng có gì đó nhói lòng quá.... Cục Kẹo chào tôi về mà vẫn có gì đó thật lạ, cô bé định nói điều gì rồi lại thôi. Cục Kẹo đi rồi, tôi mới thở dài ngao ngán, trời ạ, sao mọi người xung quanh tôi, ai cũng tỏ ra bí hiểm đến thế nhỉ??? Sống mà phải gánh một bí mật nào đó, chắc hẳn họ sẽ cảm thấy nặng nề lắm. Còn tôi, sao đời tôi lại cứ... nhẹ tênh thế này nhỉ?

Sau cuộc nói chuyện với Cục Kẹo, tôi vẫn còn nhần hết cả trán để nghĩ xem thực ra, những biểu hiện đó là gì? Nhưng đành chịu. Ngay cả mẹ tôi, ở cạnh tôi bao nhiêu năm qua mà tôi còn không đoán nổi hành động của bà, thì Cục Kẹo đã là gì đâu.

Nhưng rồi, chính mẹ tôi đã quyết định phá vỡ những bí mật mà từ lâu bà cất giấu trong lòng. Tôi biết, để có được ngày ngồi đối mặt với tôi, kể cho tôi nghe câu chuyện quá khứ đau buồn của mình, chắc hẳn bà đã suy nghĩ nhiều lắm. Sự thật dần được hé lộ và trái tim tươi vui của tôi tưởng chừng như gục xuống, một sự thật quá lớn lao, quá đổi bằng hoàng trong cuộc đời tôi.

Mẹ ngồi trước mặt tôi, mẹ nhìn tôi, vẻ lo lắng và đau khổ hằn lên trên mặt mẹ. Tôi cố gắng trấn an mẹ, nhưng thực chất, tôi cũng đang cố trấn an mình, bởi mẹ tôi chưa từng có biểu hiện như thế. Tôi vỗ vỗ vào bàn tay gầy xanh của mẹ để an ủi.

“Mẹ, mẹ có chuyện gì vậy? Mẹ nói với con đi, dù thế nào mẹ vẫn còn có con mà.”

Lạy chúa! Thực sự lúc ấy tôi nghĩ đến tình huống xấu nhất là mẹ tôi mắc một căn bệnh nan y nào đó, vì sau rất nhiều lần sâu chuỗi lại câu chuyện của mẹ và sếp Tam Mao, tôi nghĩ chỉ có khả năng đó là cao nhất thôi. Vậy nên, dù thế nào, tôi vẫn phải tỏ ra mình can đảm để nếu thực sự có chuyện đó, mẹ sẽ tin tưởng rằng mẹ vẫn còn có tôi để dựa vào. Mẹ khóc, tôi cố ngăn nước mắt mình lại.

“Mẹ, mẹ nói đi mẹ!”

Mẹ nhìn xuống, tôi thấy tay mẹ hơi run.

“Chuyện là... bố... bố... con tìm con...”

Hả? tôi chờ người! Trong thoáng chốc, tôi không thể gọi tên cảm xúc của mình, rất lâu sau tôi đã định thần lại, tôi dồn dập hỏi mẹ.

“Thật hả mẹ? Ông ấy đang ở đâu?”

Mẹ tôi òa khóc. Mẹ liên tục nói xin lỗi và lau nước mắt, mẹ như chìm vào ký ức khi kể lại với tôi bí mật mà bà đã giấu kín suốt hơn hai mươi năm qua.

“Hồi đó, mẹ lấy chồng, một người chồng hào hoa và tài giỏi, ai cũng mừng ẹ...vậy mà!”

Tôi ôm mẹ vào lòng, lần đầu tiên trong đời, tôi nghĩ rằng mình đã lớn, ba cái chuyện này có gì đâu mà sốc, mình đã đủ cứng cỏi để mẹ tin tưởng và bảo mẹ khi cần thiết (Gớm, cứ như ai đó định ăn thịt mẹ tôi vậy). Mẹ tôi nức nở.

“Khi... ông ấy bỏ đi với người khác trước... Mẹ đã đau khổ quá... tuyệt vọng quá... nên mẹ gọi điện cho người đó, mẹ đã uống... say... người đó cũng say... và...mẹ... mẹ... đã có... con... sau đêm đó.”

Tôi bàng hoàng buông mẹ ra, nghĩa là sao? Nghĩa là tôi không phải con người đàn ông mẹ thù hận? Tôi là đứa con được sinh ra từ lầm lỡ của mẹ? Tôi choáng đứng dậy, mẹ tôi nhìn theo tôi nước mắt chảy dài. Mẹ nói, thực sự, người đó không hề biết gì về sự tồn tại của con, sau đêm đó, mẹ đã lên vùng núi sinh sống cùng dì của mẹ, cũng ở đó, mẹ mới phát hiện ra mình đã mang thai. Mẹ cắt đứt cuộc sống bên ngoài cho đến khi sinh tôi và khi tôi tròn hai tuổi mẹ mới quay lại thành phố... Người đàn ông đó, sau rất nhiều lần đi tìm mẹ tôi nhưng thất bại rồi ông được cử đi Nga học. Ông khăn gói lên đường mà không hề biết về sự có mặt của tôi trên đời. Đúng rồi, ông ấy làm gì biết rằng mình có con mà đi tìm tôi? Vậy là tôi đã trách nhầm ông ấy rồi. Nhưng... ông ấy... ông ấy là...ai? Mẹ tôi thẳng thốt nhìn tôi, nhìn vào ánh mắt mẹ, tôi đã kịp nhận ra điều đó, dù gì, tôi vẫn là một đứa thông minh mà... Tôi loạng choạng bước ra ngoài. Mẹ tôi hốt hải chạy theo hỏi.

“Con đi đâu, mẹ xin lỗi, mẹ quá ích kỷ, đáng lẽ mẹ phải cho con biết sớm hơn.”

Tôi đã không còn nghe thấy gì nữa, tôi vụt chạy đi. Trong lòng tôi là sự vui mừng hay thất vọng? Là nỗi buồn hay hạnh phúc? Chính tôi còn không thể phân định nổi.

Tôi dờ dẫm bước vào văn phòng công ty và đứng im trước cửa phòng sếp Tam Mao, dù nhiều lúc định bước vào nhưng có gì đó níu chân tôi lại. Tôi thừa biết, giờ này ông ấy vẫn còn ở đây, điện vẫn sáng và tiếng điều hòa vẫn chạy. Bất giác, tôi giật mình vì tiếng chuông điện thoại trong phòng reo, sếp Tam Mao nghe

điện thoại với giọng hốt hoảng rồi chỉ sau đó vài giây, tôi thấy sếp mở cửa lao nhanh ra ngoài. Nhưng... sếp khựng lại khi nhìn tôi... Mặt ông biến sắc, đôi mắt ông đầy nước, ông gọi tôi trìu mến “Phương!”. Tôi nhìn ông, người đàn ông này là bố tôi đây, người mà tôi suốt ngày chê xấu, người mà tôi nhằng nhẵng đi theo đòi tăng lương, người mà tôi không ngần ngại chút mọi bức xúc trong lòng suốt thời gian qua, ông ấy là bố tôi. Sếp Tam Mao nhìn tôi như chờ đợi một cái ôm thật chặt, nhưng, sự thật này quá sức chịu đựng của tôi. Tôi không biết xử lý như thế nào cho phải. Vì thế, tôi lại một lần nữa vùng chạy, bỏ lại tiếng gọi hốt hoảng của ông ấy sau lưng mình.

Tôi đi vô định trên đường, điện thoại trong túi không ngừng đổ chuông. Lần đầu tiên, nước mắt của nỗi buồn sâu kín và sự hân hoan bất ngờ hòa làm một. Tôi ngồi xuống gốc cây bên đường và gọi điện cho Hoàng Tá Tràng. Thật sự, không hiểu tại sao vào giờ phút đó, tôi lại gọi cho anh ta, nhưng chẳng sao, giờ đây tôi cần một người thực sự tỉnh táo, mà Hoàng Tá Tràng thì quá tỉnh táo còn gì.

Hoàng Tá Tràng đến rất nhanh và cũng như lần trước, anh ta không hề hỏi tại sao tôi khóc, anh ta chỉ ngồi yên lặng cho đến khi tôi không thể khóc thêm được nữa. Tôi nói với anh ta là tôi có bố, tìm thấy bố rồi, nhưng tôi không dám nhận và không biết có nên nhận hay không. Hoàng Tá Tràng lau nước mắt cho tôi, rồi nói.

“Tại sao không? Chẳng phải cô vẫn khao khát có bố đó sao?”

“Sao anh biết?”

Tôi rất ngạc nhiên, còn Hoàng Tá Tràng thì quá lúng túng.

“Những gì thuộc về cô, tôi đều biết và muốn biết.”

24. Chương 13 : Tình Yêu Và Sự Thật (2)

Tôi im lặng, mặc dù, lúc đó, tôi nhìn thấy trong ánh mắt của Hoàng Tá Tràng có gì đó rất lạ, nhưng suy nghĩ về người bố thất lạc đã choáng hết tâm trí của tôi nên tôi chẳng kịp nghĩ xem ánh mắt đó có ý nghĩa gì. Tôi kể cho Hoàng Tá Tràng nghe câu chuyện của mẹ, tôi kể cho anh ta nghe niềm nhớ mong sâu kín mà cả tuổi thơ tôi dành cho bố. Tôi khóc, Hoàng Tá Tràng ôm tôi vào lòng, tôi thấy tim mình ấm lại, thấy mình vững vàng hơn. Chúng tôi ôm nhau, rất lâu mà không ai nói với ai điều gì nữa. Khi buông nhau ra, tôi ngượng ngùng cúi mặt, còn Hoàng Tá Tràng vội giục tôi về nhà.

“Chúng ta về thôi, chắc mọi người lo lắm.”

Anh ta kéo tôi đứng dậy và nắm chặt tay tôi trở về. Tôi nhìn anh ta và băn khoăn không hiểu, đây có thực sự là Hoàng Tá Tràng, một cảnh sát giao thông nghiêm chỉnh, khó ưa mà tôi từng biết hay không? Trong bóng tối, tôi thấy mặt Hoàng Tá Tràng hơi đỏ, anh ấy không nhìn tôi, mà chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Tôi vừa bước chân vào nhà, mẹ tôi và sếp Tam Mao đã đứng đó từ lúc nào. Họ nhìn thấy tôi thì cả hai đều lao đến, mẹ ôm chầm lấy tôi và khóc. Sếp Tam Mao cũng gạt nước mắt. Mẹ tôi sởn nắn khắp người tôi.

“Trời ơi, thế mà mẹ tưởng con bỏ đi đâu hay bị làm sao rồi, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi...”

Tôi gạt nước mắt, ôm lấy mẹ, Sếp Tam Mao nhìn tôi với ánh mắt rưng rưng, tôi quay sang nhìn ông, rồi nhìn mẹ. Dưới sự khích lệ của mẹ và Hoàng Tá Tràng, tôi sà vào lòng ông và gọi “Bố”. Tiếng gọi đó không phải được thốt ra từ miệng, mà từ sâu thẳm trái tim, tiếng gọi mà hai mươi mấy năm nay tôi vẫn thầm gọi trong giấc mơ. Sếp Tam Mao, à không, bố Tam Mao của tôi cũng nức nở theo.

“Bố đây, bố đây...”

Thế là cuối cùng, tôi đã tìm thấy bố, một ông bố bằng da, bằng thịt hằn hoi chứ không phải là ảo giác. Trời ơi! Hôm nay là ngày vui nhất trong cuộc đời tôi.

Đêm đó, tôi và bố Tam Mao đã ngồi suốt đêm trong phòng, tôi kể cho ông nghe hồi bé tôi sống thế nào, tôi học giỏi ra sao rồi tôi xinh đẹp như thế nào. Ông nghe tất cả điều đó với niềm sung sướng và hân hoan không hề giấu giếm. Thi thoảng, tôi thấy bố lau nước mắt, nhưng miệng vẫn cười rất tươi. Tôi không còn thấy ông xấu nữa, tôi thấy ông đẹp lắm, những đường nét trên khuôn mặt đều đẹp... giống tôi vậy... Trời ạ, vui quá nên trình “tự sướng” cũng tăng lên chóng mặt. Tôi bắt bố kể chuyện của ông, ông nói, thực ra ngày đó ông yêu mẹ tôi, yêu từ trước khi bà lấy chồng. Nhưng lúc đó, so với chồng của mẹ, ông chẳng có gì nhan sắc không, tiền bạc không, địa vị cũng không nổi nên không dám ngỏ lời. Ông chỉ âm thầm đi bên cạnh mẹ, làm bạn thân của mẹ cho đến cái đêm đó... khi mẹ gục ngã vì sự phản bội... ông đã ở bên. Tôi hỏi bố, tại sao sau đó lại đi biệt tích? Ông nói, sau đó ông đến tìm mẹ thì mẹ đã đi đâu mất rồi, ông mất cả năm trời để tìm nhưng không có manh mối gì. Đến lúc được cử đi học bên Nga, ông vẫn không ngừng tìm kiếm. Khi về nước, nhờ vào nhiều mối quan hệ, ông mới tìm được mẹ, mẹ nói rằng tôi là con của người đàn ông đã bỏ mẹ đi và ông cũng chẳng nghi ngờ gì về điều đó. Khi mẹ kể rằng tôi không chịu đi xin việc, làm ở đâu cũng bị đuổi, tính tình ngổ ngáo khó bảo nên ông mới bảo mẹ tôi đưa tôi đến công ty ông để ông dạy. Dù mẹ có ngần ngại từ chối, nhưng vì tôi thất bại quá nhiều lần, với lại ông cũng rất chân thành nên mẹ đồng ý. Từ đó, ông dần dần lơ mờ nhận ra điều đó, nhất là sự né tránh của mẹ tôi. Ông đã cố gắng hỏi mẹ nhưng mẹ luôn từ chối.

Tôi ngả lòng vào bố, tôi “buồn” đủ thứ chuyện và cảm giác như mình trở về thời bé dại. Bố tôi cười suốt, ông vuốt tóc tôi y như mẹ đã làm, ông giục tôi đi ngủ, nhưng tôi không chịu. Mẹ tôi đưa hoa quả lên cho hai bố con, bà liếc nhìn khuôn mặt đầy hạnh phúc của tôi, tôi vội kéo tay mẹ.

“Mẹ! Mẹ có yêu bố con không?”

Mẹ tôi sững sờ trong giây lát rồi đập bốp vào tay tôi.

“Hỏi gì mà thô thiển thế hả?”

Bố Tam Mao của tôi cười vang, tôi thoáng thấy mặt mẹ ửng đỏ.

“Nó giống em mà, rồi xưa chẳng phải em cũng rất kiêu hãnh nhưng lại hay bộp chộp còn gì.”

Mẹ tôi lườm bố, đã thế thì tôi sẽ không buông tha cho hai người đâu. Tôi kéo mẹ ngồi xuống cạnh bố.

“Tóm lại, là mẹ còn chê bố con ở điểm gì? Bố con tuy có hơi lùn một tí, hơi xấu một tí nhưng mà giỏi.”

Ôi trời ơi, khỏi phải nói, bố tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo, còn mẹ tôi cũng không nhịn được cười.

“Trời ơi, con gái con lứa, nói bố như thế mà nói được à?”

“Ồ, con nói có hơi thô tí nhưng mà thật.”

Bố tôi vừa lắc đầu vừa cười.

“Này, em dạy con kiểu gì mà nó nói câu nào là giống anh câu đó vậy?”

Mẹ tôi nhấm nhắng.

“Ai dạy, tự nó thế chứ.”

Tôi chẳng cần nói nhiều, đẩy bố mẹ lại gần nhau rồi tuyên bố.

“Xong, coi như nhận lời nhé, mai cưới luôn, con sẽ làm chủ hôn.”

Mẹ tôi vội vàng lớn tiếng.

“Cái gì” Ai đời con cái đi làm chủ hôn cho bố mẹ bao giờ? Vớ vẩn.”

“A, thế là mẹ đồng ý rồi nhá.”

Tôi chui vào giữa hai người rồi nháy mắt với bố tôi, bố cười mãn nguyện, còn mẹ che mặt vì ngượng ngùng. Ô hay, già rồi, sao lại còn ngượng nhỉ? Thật là lắm chuyện, tôi mà là mẹ á, tôi cười đến mỗi hàm thì thôi... Suốt hai mươi sáu năm qua, đây là đêm vui nhất trong cuộc đời tôi, đêm nay, tự nhiên tôi trở thành một đứa trẻ trong vòng tay của hai người đã sinh ra tôi. Và họ, cũng dường như trẻ lại. Những ngại ngùng, những

giận hờn, những rào cản hay định kiến đều đã bị bỏ lại ngoài kia....ngoài cánh cửa nhà tôi.... Đêm nay, tiếng cười trong nhà tôi vẫn rộn ràng cho đến sáng.

Sáng hôm đó, tôi tự cho phép mình nghỉ làm một ngày. Ô, đương nhiên giờ tôi là “cô chủ nhỏ” của công ty rồi, thế nên việc tự ý nghỉ mà không cần xin phép là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa thôi. Tôi vẫn ngất ngây trong niềm hạnh phúc nên cứ nằm trên giường cười như địa chủ được mùa, chốc chốc lại tự véo tay xem mình tỉnh hay mơ... Ô, mà bố tôi đâu rồi? Nhớ ông không còn ở đây nữa thì sao? Tôi vội vàng phi nhanh xuống nhà, thấy mẹ tôi đang hì hụi đun đun nấu nấu, còn bố đang ăn mặc rất chỉnh tề. Vừa nhìn thấy tôi, bố đã nói.

“Con ăn nhanh rồi còn đi làm nhé.”

Cái gì? Rõ ràng là con tự cho phép mình nghỉ một ngày rồi mà? Bố đừng nói là bố bắt con đi làm trong khi đêm qua con không ngủ chút nào đâu đấy. Mặc kệ tôi phân trần, nhõng nhẽo, bố Tam Mao của tôi vẫn lắc đầu.

“Hôm nay phải đi làm, công tư phải rạch ròi chứ, hôm nay có việc quan trọng, con là trợ lý mà không đến thì còn nói làm gì nữa.”

Hây dà! Đấy, cứ tưởng có bố làm sếp mà đã sướng à?! Biết thế hồi xưa tôi chẳng nhận lời làm trợ lý làm gì ệt. Tôi còn chưa há miệng ra cãi được câu nào thì mẹ tôi đã hòa vào.

“Đúng đấy, đi làm giúp bố một tay, chứ ở nhà toàn chơi với phá thôi.”

Ồi mẹ! Rốt cuộc mẹ về phe ai hả mẹ? Con là con gái mẹ hai mươi sáu năm nay, còn bố con, ông ấy mới chỉ ở lại nhà mình có mỗi một đêm thôi mà. Thế là tôi rống lên.

“Nhưng đêm qua con không nghỉ tí nào.”

Bố tôi cười tủm tỉm.

“Có phải mỗi con không ngủ đâu mà con kêu?”

“Nhưng bố mẹ già rồi, thức nhiều xấu tí cũng ch¹/ng sao chứ con còn trẻ mặt cứ như gấu trúc thì ế mất.”

Đến nước này thì bố tôi lại ngửa cổ cười ha ha, mẹ tôi lườm tôi cháy mặt, bố khoác tay qua vai mẹ một cách rất tự nhiên.

“Nó giống ai ấy nhỉ?!”

Mẹ tôi ngại ngùng nhưng có phần nép nhẹ vào tay bố.

“Nó giống anh chứ ai, đã xấu lại còn vô duyên.”

Thế là, không ai bảo ai, cả tôi và bố đều hét lên.

“Ai xấu cơ?”

Mẹ tôi cúi mặt xuống cười tủm tỉm. Nói chung, dù tôi có đấu tranh đến cỡ nào, bố vẫn xách cổ tôi đến công ty đúng giờ như thường lệ. Cứ tưởng là con của sếp là được ưu tiên, nào ngờ... còn bị thiết quân luật hơn gấp bội lần. Khổ quá đi mất thôi...

Mọi người ở công ty nhìn thấy khuôn mặt thiếu ngủ nhưng ánh mắt lại tràn ngập niềm vui của tôi và bố Tam Mao thì vô cùng ngạc nhiên. Một cuộc họp bất thường được triệu tập, bố tôi trịnh trọng đứng dậy với niềm hân hoan không thể giấu, “Hôm nay, tôi trân trọng giới thiệu với các bạn, con gái tôi, Đỗ Tiến Phương!”. Cả phòng họp lặng đi rồi lại xôn xao nhìn nhau kinh ngạc, mà không kinh ngạc sao được, đến tôi còn chưa hết ngạc nhiên nữa là họ. Một lúc lâu sau, họ tiến đến bắt tay bố con tôi và chúc mừng lia lịa, tôi biết, những cái bắt tay đó, vẫn chất chứa nhiều bất khoan. Nhưng có sao đâu, mọi hồ nghi rồi cũng dần được hé mở, cuộc sống vẫn luôn có rất nhiều bất ngờ mà. Cả ngày hôm đó, công ty tôi thực như một cái chợ vỡ, mọi người túm năm tụm ba bàn tán. Bố tôi khác với ngày thường, ông không cau mày khó chịu mà trái lại vô cùng thoải mái, chốc chốc lại nhìn sang phía bàn làm việc của tôi và cười mãn nguyện.

Trưa hôm đó, tôi phải vận dụng đủ các chiêu thức từ ăn vạ, đến nịnh nọt rồi đạo nạt thì bố mới đồng ý cho tôi nghỉ buổi chiều. Việc đầu tiên sau khi bước ra khỏi công ty là tôi sẽ đi tìm Hoành Tá Tràng!!! Vì dù sao, tôi cũng nên cảm ơn anh ta đã ở bên tôi trong lúc tôi bấn loạn nhất chứ.

Trên đường đến chỗ chốt anh ta trực, tôi ghé vào mua bánh mì kẹp thịt với dụng ý là sẽ ăn bữa trưa cùng Hoành Tá Tràng ở chốt trực. Cách mời ăn trưa này vừa tiện dụng lại đỡ tốn kém hơn vào hàng ăn nhiều, đấy nhé, bạn đừng nghĩ chân ngắn là không nghĩ được nhiều nhé. Chân tôi ngắn nhưng đầu tôi... dài... Tôi hân hoan đi đến chốt trực và lòng thầm nghĩ đến khuôn mặt đẹp trai của anh ta sẽ như thế nào khi thấy tôi xuất hiện mà không hề báo trước nhỉ? Chắc h¹/₄ anh ta sẽ giật phắt bánh mì trên tay tôi nhai ngấu nghiến mà không cần cảm ơn hay xin xỏ gì à xem. Anh ta vẫn thường vô duyên như vậy mà.

Khi vừa đến gần chốt trực, chân tôi đột nhiên khựng lại, hình ảnh từ xa tôi nhìn thấy là Hoành Tá Tràng đang ngồi bên vệ cỏ cùng ăn cơm hộp với Cục Kẹo, trong họ rất vui. Tôi im lặng nhìn họ, tự nhiên cảm thấy hai cái bánh mì cầm trên tay mình thật là thừa thãi. Tôi quay đi như trốn chạy, cảm giác lúc đó thật là kỳ lạ, vừa bẽ bàng, vừa ghen tị. Ồ, nhưng tôi có quyền gì mà ghen tị với họ, tôi cũng là cái gì đâu mà phải bẽ bàng?

Tôi vứt bỏ túi bánh và đi thẳng vào một quán café gần đó. Tôi ngồi ở đó rất lâu và tự hỏi, “Đỗ Tiến Phương! Thực ra mày muốn gì? Thực ra mày đang nghĩ gì?”. Hỏi đi hỏi lại hàng ngàn lần tôi vẫn không tìm ra được đáp án chính xác. Mà nói cho đúng hơn, tôi thừa biết cảm giác đó của mình, nhưng tôi không dám thừa nhận mà thôi và cũng ch¹/₄ng còn có cơ hội để thừa nhận nó nữa. Thôi, cứ dừng lại tại đây thôi, để mọi thứ nhẹ nhàng trôi đi, tôi yêu quý Cục Kẹo và thực lòng không muốn bất kỳ ai phải tổn thương nữa.

Tối đó, không ngủ được, tôi ra ban công và nhìn lên trời. Tôi chả bao giờ có thói quen lẳng xẹt đến thế. Nhưng giờ tôi thấy, trong lúc muộn phiền, chỉ cần ngược mắt nhìn lên, bạn sẽ thấy nỗi buồn của mình trở nên mênh mông hơn nhưng cũng nhẹ nhàng hơn. Tôi cầm điện thoại và nhắn tin cho Hoành Tá Tràng: “Xin lỗi vì hôm trước da lam phiền anh nhe. Va cam on vì da o ben toi luc toi can nhât”. (Xin lỗi vì hôm trước đã làm phiền anh nhé. Và cảm ơn vì đã ở bên tôi lúc tôi cần nhất). Ngay lập tức, tôi có tin nhắn hồi đáp: “Do do hoi! Bat cu luc nao can hay goi cho toi, toi ghet nghe xin loi va cam on.” (Đồ dở hơi! Bất cứ lúc nào cần hãy gọi cho tôi, tôi ghét nghe xin lỗi và cảm ơn). Tôi mỉm cười, anh ta vẫn chứng nào tật nấy, nhưng lần này tôi chẳng thấy anh ta đáng ghét chút nào nhỉ??? Cục Kẹo thật may mắn đã có anh ta, Hoành Tá Tràng dù đành hanh vậy thôi, nhưng cũng có lúc rất dịu dàng và dễ chịu, giống như lần trước anh ta ở cùng tôi trong nhà nghỉ khi tôi thất tình, rồi cái hôm anh ta ôm tôi vào lòng khi tôi vừa tìm thấy bố. Nhưng lúc đó, anh ta hoàn toàn là một con người khác con người mà bất cứ cô gái nào cũng yên tâm mà dựa vào. Nhưng không phải ai cũng có diễm phúc đó, đúng không? Bờ vai đó có khi chỉ dành cho Cục Kẹo, tôi chỉ mượn một chút thôi rồi lại trả về đúng vị trí của nó. Vậy thì, ai? Bờ vai nào sẽ là của tôi? Lãng Tử giờ đã xa tít mù khơi rồi, hay là Hằng-rô Nguyễn? Ối trời, không phải vậy chứ? Đừng nhé, ông trời, làm gì thì làm, chứ đừng se duyên cho tôi với anh ta nhé! Đời tôi, tôi chỉ thích giai đẹp mà thôi!...

25. Chương 14 : Yêu Là Cười! (1)

Từ khi chính thức nhận bố, tôi vui đến nỗi mọi thứ xung quanh tôi bỗng nhiên dễ thương hết sức. Tôi ca hát, nhảy múa rồi “hẹn hò” đi chơi với bố suốt ngày... Mẹ tôi chắc cũng ghen tỵ với tôi nên mới cảnh báo tôi đừng vui quá hóa rồ con nhá. Rồ là rồ thế nào được, tôi luôn là người biết mình có gì và đang đứng ở vị trí nào chứ, mặc dù, thi thoảng tôi vẫn hơi... tự đề ỉnh quá!!! Nhưng bố tôi nói, đó là nét dễ thương rất riêng của tôi, đấy, chỉ có bố mới nhận ra vẻ đẹp tiềm ẩn của tôi mà thôi.

Bố mẹ tôi tái hợp, mà thực ra, nói là tái hợp cũng không đúng. Họ bắt đầu tình yêu thì đúng hơn, non nửa cuộc đời, họ mới chính thức thừa nhận tình cảm dành cho nhau, dẫu có hơi muộn màng nhưng đó mới là thứ tình cảm đáng trân trọng. Vì thế, đừng bao giờ nhìn tuổi tác mà đánh giá tình yêu, bởi tình yêu không bao giờ có tuổi. Mẹ chăm sóc bố rất chu đáo, tôi thấy mẹ cười nhiều hơn, dáng đi nhẹ nhõm và mẹ dường như trẻ lại. Bố tôi cũng vậy, ông nói suốt ngày và chăm chỉ, tỉ mỉ sửa soạn những thứ bề bộn trong nhà,

những thứ mà trước đây, vì nhà không có đàn ông nên mẹ và tôi bỏ mặc hoặc lắp ghép qua loa. Tôi ngồi giúp bố đóng lại cái giá sách, mẹ lảng xăng bên cạnh để chỉ đạo, bất chợt tôi nói.

“Sao bố mẹ không cưới nhau nhỉ?”

Bố nhìn sang mẹ mỉm cười, mẹ tôi lúng túng.

“Già thế này rồi, cưới xin gì nữa, ở vậy cũng được rồi.”

“Làm sao có chuyện đó được, con không thể ‘gả’ mẹ cho bố theo kiểu không kèn không trống như thế này được.”

Bố tôi cười ngất, loạng choạng tụt xuống, mẹ tôi lại lườm tôi như thường lệ... Mẹ tôi phẩy tay.

“Bố con anh thôi đi, có phải trẻ con đâu.”

“Chính vì không phải trẻ con mới phải cưới, chứ chẳng lẽ em để mọi người nghĩ anh ở nhờ nhà em mãi à?”

Tôi vỗ tay đôm đốp, mẹ tôi xoa xoa lá lắc đầu về bất lực trước hai bố con.

Thế là cuộc chạy đua bắt đầu, tôi hăng hái chọn váy cưới ẹ, may vest cho bố, xem tổ chức đám cưới ở đâu... Tôi chạy hồng hộc lo chu tất mọi thứ, bố mẹ có vẻ hân diện vì tôi, nhưng mẹ cứ liên mồm nhắc nhở: “Làm nhỏ nhỏ thôi, đừng rùm beng quá”. Sao lại không rùm beng nhỉ? Cưới bố mẹ tôi cơ mà! Tôi còn muốn cho cả thế giới này biết là bố mẹ tôi cưới nhau cơ đấy, thế mà mẹ nói không rùm beng thì còn gì là hay ho gì nữa? Cuối cùng, dưới sự trợ giúp của tôi, bố mẹ cũng đã tổ chức thành công một đám cưới ấm cúng và cảm động. Tôi hăng hái lên giật mic để kể về chuyện tình cảm của bố mẹ mình, đương nhiên là tôi đã thêm mắm, dặm muối cho nó thêm phần ly kỳ và sinh động hơn. Ai cũng nước mắt ngấn dài, mẹ tôi thì khỏi nói, bà đã khóc ngay khi vừa mặc vào người chiếc váy cưới. Bố Tam Mao của tôi, thì thoảng lại lên lau những giọt nước mắt khi nghe tôi nói, ông nhìn tôi đầy tự hào. Tôi cũng thế, vừa kể chuyện của bố mẹ, nhưng mắt tôi lại cay sè vì hạnh phúc.

Đám cưới bố mẹ tôi không có nhiều khách, một vài người bạn làm ăn của bố, vài đồng nghiệp thân thiết của mẹ, vài anh em họ hàng... ai cũng chúc phúc cho chúng tôi. Cây Sậy và Chuối Hột bé con đến dự, Cục Kẹo sánh đôi cùng Hoàn Tá Tràng, Bi Ve sau bao nhiêu thăng trầm cuối cùng cũng tìm được Bẹ Cải của riêng mình, trông ánh mắt tròn xoe của nó cũng hạnh phúc không kém gì tôi. Thế là, sau tất cả mọi chuyện, những người xung quanh tôi đã có đôi có cặp, còn lại mình tôi, tôi vẫn cô đơn như trước nay vẫn vậy. Dù có tí chạnh lòng, nhưng tôi chẳng tội gì mà... xoắn lên cả. Các bạn biết đấy, hoa thơm ắt sẽ có người hái, mà tôi thì vừa đẹp... vừa thơm... thế này thì lo gì không có ai đến hỏi cơ chứ.

Khi đám cưới đã xong xuôi, bố mẹ tôi đã cùng nhau đi nghỉ tuần trăng mật luôn hôm đó (Cái này là do tôi mua vé và ép hai người đi). Tôi ở lại thu dọn mọi thứ, đột nhiên, một bó hoa hồng đỏ chìa ra trước mặt. Quá ngạc nhiên, tôi ngẩng đầu lên. Ồ! Hoá ra là Hăng-rô Nguyễn. Tôi mỉm cười nhìn anh ta, anh ta có cười lại hay không thì chỉ có trời mới biết được. Hăng-rô Nguyễn nói, anh ta biết đám cưới của bố mẹ tôi, nhưng không được mời nên ngại không dám đến. Tôi nhận bó hoa với sự cảm kích rất chân thành. Tình cảm của Hăng-rô Nguyễn dành cho tôi khiến tôi hiểu ra rằng, đừng bao giờ đánh giá con người bằng vẻ bề ngoài, hãy đánh giá họ bằng những gì trái tim họ thể hiện. Hăng-rô luôn theo đuổi tôi, mặc dù chẳng nhận được gì ngoài sự xa lánh, nhưng anh ta vẫn yêu tôi theo cách riêng của mình và tôi trân quý điều đó...

Lúc đó, tôi chợt nghĩ, có lẽ mình nên nói chuyện rõ ràng với Hăng-rô Nguyễn, mình không thể để anh ta đi theo mình một cách vô vọng như thế nữa, nếu càng kéo dài, Hăng-rô Nguyễn càng tổn thương hơn mà thôi. Tôi nhìn thẳng vào mắt Hăng-rô.

“Anh Nguyễn, thật lòng cảm ơn anh đã dành tình cảm cho tôi, nhưng tôi...”

Hăng-rô ngạc nhiên nhìn tôi.

“Vẫn còn nhớ đến anh ta sao?”

Tôi cười lắc đầu.

“Không, tôi thích một người khác, nhưng... tôi hơi chậm chân nên...”

Hăng-rô lặng đi một lúc, anh ra chậm rãi nói.

“Sao lại chậm chân? Nếu cô thích thì hãy bước tới, đừng bỏ cuộc.”

“Tôi không có ý định sẽ bắt đầu, vì thế tôi không phải lặn tẩn gì về việc bỏ cuộc hay không, tôi không muốn làm tổn thương bất kỳ ai, anh hay cô gái đó, hay bạn bè tôi, vì thế tôi quyết định dừng lại khi chứ bắt đầu, và tôi cũng muốn anh dừng lại.”

Hăng-rô Nguyễn nhìn tôi vẻ như tiếc nuối và buồn bã.

“Thật ra, tôi biết rằng cô sẽ chẳng bao giờ thích tôi, nhưng tôi vẫn muốn làm những gì mình thích. Nhưng có lẽ cô nói đúng, tôi nên dừng lại để khỏi làm cô khó xử và tránh tổn thương cho chính mình.”

Trời ơi, bình thường Hăng-rô chẳng nói được gì hay ho, thế mà hôm nay những lời anh ta nói khiến tôi đứng tim như tượng. Mãi sau, Hăng-rô buồn bã chào về, tôi tiễn anh ta ra cổng, Hăng-rô ngoái lại, chìa tay bắt tay tôi “Làm bạn nhé!”. Tôi giơ tay nắm lấy và gật đầu. Thì cứ gật đại đi, chứ tôi nghĩ anh ta có biết chém gió là cái khỉ gì đâu mà đòi làm bạn với tôi?

Tối đó, Hoành Tá Tràng đến tìm tôi. Anh ta không vào nhà mà đứng dựa lưng vào cổng, vẫn cái mặt căng căng, khó chịu đó nhưng lần này lại lẩn quất nét dịu dàng khó tả. Hoành Tá Tràng cất lời.

“Cô vui lắm nhỉ?”

“Đương nhiên, giờ tôi mới có cảm giác là mình hạnh phúc.”

Hoànch Tá Tràng lại mỉm cười.

“Cô làm như kiểu cô chưa bao giờ hạnh phúc ấy.”

“Ồ, thì giờ hạnh phúc hơn.”

Hoànch Tá Tràng lại cười, trong bóng tối lơ mờ của ánh đèn đường soi vào, tôi thấy khuôn mặt ấy đẹp trai và có gì man mác, ảo mờ lắm. Hoànch Tá Tràng hỏi.

“Mà sao dạo này hay tránh mặt tôi thế?”

“Tôi á? Vì bận quá thôi, với lại không muốn gây ra những hiểu lầm không đáng có.”

Hoànch Tá Tràng đứng thẳng dậy, nhìn vào mặt tôi có vẻ ngạc nhiên.

“Hiểu lầm gì cơ?”

Tôi bối rối lảng đi.

“Thôi, anh về đi, tôi buồn ngủ quá rồi.”

Hoànch Tá Tràng nhìn tôi trân trối một lúc rồi gật đầu, đi được một quãng, anh ta ngoái lại nói to.

“À, bố mẹ tôi nhắc cô suốt, muốn mời cô đến ăn cơm.”

Tôi lặng lẽ gật đầu mà trong lòng thấy chua xót đến thế. Tôi nhìn theo Hoànch Tá Tràng cho đến khi chỉ còn lại một cái bóng mờ ảo trên ngõ nhỏ. Sao lại thế nhỉ? Sao giờ tôi và Hoànch Tá Tràng lại nói chuyện với nhau một cách ngượng ngập và khách sáo thế nhỉ? Trời ơi, tôi muốn như ngày xưa, cứ nhìn thấy nhau là chửi bới, là bóp chát, là lườm nguyệt cơ!!! Như thế sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều...

Còn tiếp

26. Chương 15 : : Yêu Là Cười! (2)

Tôi lại lang thang với chiếc xe nhỏ xinh của mình, tôi vẫn đeo khẩu trang và ngân nga hát mỗi lần ngồi vi vu trên đường. Có rất nhiều người nhìn tôi, có người tủm tỉm cười, có kẻ khó chịu ra mặt, nhưng mặc kệ, tôi thích thì tôi hát, tôi đã đeo khẩu trang rồi, ai biết tôi là ai đâu mà xấu hổ...

Tôi cố tình tránh gặp mặt Hoàng Tá Tràng, vì không hiểu sao tôi luôn mất tự nhiên khi nhìn thấy anh ta. Thế nên, tránh đi cho nó lành chứ nhỡ mà loằng ngoằng rồi có khi chết bất đắc kỳ tử thì phí của đời! Nói là tránh mặt chứ có tránh được anh ta đâu. Một buổi tối, khi tôi đang say sưa đọc truyện Thủy thủ mặt trăng thì chuông điện thoại đổ liên tục. Nhìn thấy tên Hoàng Tá Tràng, tôi úp máy xuống chần, coi như chưa từng nghe thấy. Đấy, đã nhất quyết né mặt thì phải kiên định chứ. Nhưng tôi kiên định làm sao được bằng anh ta. Tôi vừa yên tâm một chút khi tiếng chuông điện thoại ngừng reo bỗng nghe tiếng gọi từ đâu vọng tới.

“Khỉ ơi! Phương Khỉ ơi!”

Bố khỉ. Còn giọng ai vào đây nữa, anh ta không gọi được tôi nên muốn dìm hàng đây mà. Tôi lao ra ban công nhìn xuống đường, thấy có ma nào đâu. Tôi ngó nghiêng mãi, chẳng thấy gì cả, hay mình nghe nhầm nhĩ. Chưa kịp định thần, tôi đã nghe tiếng gọi.

“Khỉ, Khỉ ơi! Đây cơ mà.”

Ô hô, mình quên mất nhà anh ta quay lưng với nhà mình cơ mà. Tự nhiên, tôi thấy tim mình đập loạn xạ. Tôi vội vàng phi xuống tầng, mở cửa sắt cũ kỹ phía sau nhà mình và lao ra đó. Nhưng chẳng thấy ai cả, chỉ thấy cái bờ tường đầy rêu cao chót vót ngăn giữa hai nhà thôi. Tôi lảo đảo, hình như mình bị ảo giác hay sao đó. Định quay lại thì có tiếng cười, tôi ngẩng đầu lên. Hoàng Tá Tràng ngồi vắt vẻo trên bờ tường đó, y chang một đứa trẻ con nghịch ngợm. Tôi hoảng hốt.

“Diên à, anh leo lên đó để làm gì? Xuống đi, ngã chết đó.”

“Ai bảo cô không nghe điện thoại.”

“Thôi được rồi, giờ anh xuống đi rồi tôi nghe.”

“Dở hơi à, tôi ngồi đây rồi, tội gì phải gọi điện thoại cho cô nữa, tốn tiền.”

Ôi trời cao đất rộng ơi, với một người xinh đẹp, dễ thương như tôi mà vài xu hấn cũng tiếc thì còn nên cơm cháo gì nữa. Tôi gần giọng hỏi lại.

“Thế gọi có việc gì?”

“Chả có việc gì cả, nhớ thì gọi thôi.”

Toàn thân tôi run nhẹ, hai má tự nhiên nóng rực, ngẩng đầu lên vẫn thấy Hoàng Tá Tràng ngồi cười phớ lớ ở đó. Thật tức chết đi được, giờ này tôi ước gì mình trở về thuở xưa để lại tặng hẳn một cục đá vào đầu cho chừa cái thói ngông nghênh đi. Nhưng bây giờ, dù có đặt trong tay tôi cục đá có nhỏ bằng cái tăm tôi cũng chẳng dám ném, chả phải vì nhát gan, nhưng tự nhiên lại thấy xót lòng. Tôi hỏi băng quơ.

“Anh không đi chơi với Cục Kẹo à?”

“Vừa đi về mà!”

Anh ta trả lời dừng đứng trước sự thất vọng tràn trề của tôi. Sao anh ta không trả lời khác đi nhĩ? Sao anh ta không nói rằng “Tôi chờ cô từ sáng tới giờ nhĩ?”. Ôi, nhưng mà rút cuộc, tôi có liên quan gì đâu mà phải trả lời như thế chứ. Tôi vờ bình thản.

“Anh với Cục Kẹo thế nào rồi?”

“À, ừm, thì vẫn thế. Cục Kẹo là một người đặc biệt.”

Tự nhiên, tôi thấy mình tức giận ra mặt, tôi lườm anh ta.

“Thì ai chả biết, anh với cô ấy đặc biệt.”

“Ô, cô nói chưa đúng lắm, phải nói là Cục Kẹo đối với tôi là một người vô cùng đặc biệt.” Tôi xì một tiếng rõ to. Gớm, ai thêm được cái đặc biệt hay không đặc biệt của anh. Chẳng qua, tôi chỉ hỏi cho có vẻ quan tâm nhau tí thôi, đừng có vịn vào đó mà ra vẻ với tôi. Hoàng Tá Tràng vẫn vắt vẻo, còn tôi thì hậm hực giậm chân đuổi anh ta xuống.

“Cô mất lịch sự quá, tôi biết cô ở nhà một mình buồn, định sang chơi với cô mà cứ đuổi xơi xơi thế à?”

“Sang chơi thì sang cho đằng hoàng, nhà có cửa thì không đi anh leo tường làm gì. Leo thế mà bố mẹ anh phát hiện ra nhà tôi ở đây thì tôi chỉ còn nước đeo mo vào mặt.”

Hoàng Tá Tràng lại ngửa cổ cười sằng sặc.

“Cô lo xa quá, bố mẹ tôi biết từ đời tám hoánh rồi, từ cái hôm cô về nhà tôi ăn cơm ấy, tôi cố tình dụ cô về đây chứ.”

Ôi trời ơi, đồ mất nết, thảo nào hôm đó trông mặt anh ta gian thể mà tôi không nhận ra. Thế này thì lần khác mà gặp lại, tôi chắc phải đeo mặt nạ thôi, xấu hổ không biết để đâu cho hết. Hoàng Tá Tràng vẫn cười tí tởn trên kia, nhìn cái mặt rõ ghét. Tự nhiên, tôi tức máu, rút ngay chiếc dép dưới chân lên nhằm vào người anh ta mà phi.

“Đồ đểu cáng, đã thế tôi không thêm thương tiếc gì nữa nhá!”

Chiếc dép vừa rời tay tôi, đã nghe một tiếng “Á” rạch trời. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, Hoàng Tá Tràng đã biến mất. Trời ơi, không phải anh ta đã bị... ngã xuống rồi chứ? Ôi không? Sao lại oan gia thế này chứ! Hồi bé thì ném con nhà người ta chảy máu đầu, giờ thì ném con người ta ngã vật xuống đất. Tôi hoảng hốt nhảy chơi chơi nhìn lên bức tường, nhưng tường quá à chân tôi lại ngắn, ôi chao chưa bao giờ tôi muốn nguyên rửa cặp chân ngắn của mình như lúc này. Tôi gào lên.

“Anh Hoàng! Anh Hoàng, anh có sao không?”

Một giây, hai giây, năm giây sau không có tiếng trả lời. Chân tôi như muốn khuyu xuống, tôi áp tai vào bờ tường và nước mắt suýt trào ra.

“Anh Hoàng! Anh có làm sao không? Trả lời em đi... em xin lỗi...”

Mãi một lúc sau, thấy bên kia tường có tiếng nói vọng lại.

“Không sao, nhưng... Vừa nói gì đấy? Nói lại nghe xem nào?”

“Nói gì, tôi chỉ hỏi xem anh có sao không thôi mà.”

“Không, câu cuối ấy... nói lại đi.”

“Tôi nói, tôi xin lỗi.”

“Không đúng. Nói lại đi.” Ôi trời, thằng cha này quá là ngoan cố hết mức, người ta đã cố lảng đi thế rồi mà vẫn cố bắt khai ra được. Đúng là cảnh sát, ngã như thế mà tai vẫn thính như tai... chuột! Tôi ngần ngừ một lúc, mặt đỏ như, may mà không có ai nhìn thấy tôi lúc đấy chứ nếu không chắc tôi chết vì xấu hổ mất. Hoàng Tá Tràng vẫn giục tôi nhắc lại rất kiên trì. Tôi đành buột mồm, nhưng tự lấy tay che mặt mình.

“Nói là... em... xin lỗi...”

Bên kia lộ lên một tràng cười, rồi giọng như dịu lại.

“Tốt, từ sau nhớ ngoan thế nhé.”

“Còn lâu, mỗi lần này thôi.”

“Đồ ngoan cố, biết thế người ta ngã sang phía bên kia ăn vạ có phải dễ hơn không?”

Tôi mỉm cười. Đúng là Hoàng Tá Tràng, anh ta luôn gây ra đủ các thứ tùm lum trong cuộc đời tôi, nhưng chưa bao giờ mất đi vẻ dễ thương của nó. Tôi không muốn đôi co thêm, nên đành lấy cớ bị muỗi đốt nhiều nên chuẩn lên phòng. Thực chất, nếu ở đó nếu thêm tí nữa, tôi sợ hai má mình cháy mất, nó đã nóng rực như lò luyện linh đan rồi. Không biết Hoàng Tá Tràng có bị đau không, nhưng tôi nghĩ, chắc anh ta không sao đâu, anh ta là cảnh sát mà, ba cái trò nhảy tường này quá muối. Nói vậy thôi, chứ tôi vẫn thắc thỏm lo lắng không yên mất cả ngày hôm đó, nhưng lại ngại không dám gọi điện hỏi thăm. Lần đầu tiên, cái mặt dày như bánh bao nhúng nước của tôi mới biết ngại là gì đấy.

27. Chương 16 : Yêu Là Cười! (3)

Cục Kẹo đến tìm tôi vào một ngày giao mùa nắng đẹp rực rỡ (Các bạn đừng vội chém cái sự sến sẩm của tôi, đôi khi, tôi thấy sến cũng hay mà). Cô ấy vẫn xinh đẹp như từ trước đến nay vẫn vậy, chỉ có điều đôi mắt buồn ủ dột ngày nào giờ đã sáng ngời, đầy tự tin và sức sống. Tôi ngạc nhiên vì sự thay đổi nhanh chóng đó của Cục Kẹo, không ngờ Hoàng Tá Tràng giỏi thế, anh ta dường như đã mang đến cho cô ấy sinh khí mới, một sức mạnh mới để cứng rắn và mạnh mẽ hơn.

Cục Kẹo cười với tôi, cô ấy cảm ơn tôi. Ôi, chuyện nhỏ, tôi chỉ là người vun vén cho hai người xích lại gần nhau thôi, chứ có làm được gì to tát đâu. Cục Kẹo lắc đầu, cô ấy nói không phải là chuyện đó, cô ấy muốn cảm ơn tôi vì sự yêu đời và niềm tin phơi phới vào cuộc sống của tôi đã khiến cô ấy hiểu ra rằng cuộc đời này có đầy những niềm vui và nỗi buồn chẳng qua chỉ là một khúc rối rắm nhỏ thôi, chỉ cần kiên trì tháo gỡ thì mọi thứ lại trở về nguyên trạng thái. Cô ấy nói, cô ấy tự tin làm lại cuộc đời, tự tin để gạt phăng ý nghĩ sẽ tìm đến cái chết lớn vồn trong đầu bao lâu nay. Cô ấy sẽ đi du học, sẽ bắt đầu cuộc sống mới ở một nơi mới. Cục Kẹo nói, cô đã gom đủ sự tự tin để thực hiện những gì cô muốn. Tôi lặng người, Cục Kẹo sẽ đi du học, còn Hoàng Tá Tràng? Cô sẽ bỏ Hoàng Tá Tràng ở lại đây ư? Cục Kẹo như hiểu ý tôi, cô ấy nói.

“Thực ra, em và anh Hoàng không giống chị nghĩ đâu, anh ấy coi em là em gái và đối xử rất tốt với em.”

“Nhưng em yêu anh ta mà.”

Cục Kẹo cười buồn với tôi, rồi uống một ngụm nước, giọng vui vẻ trở lại.

“Tình yêu một phía thôi mà, anh ấy có người yêu rồi.”

Trời! Cái gì đây, choáng quá! Hóa ra Hoàng Tá Tràng không yêu Cục Kẹo, hóa ra anh ta đã có người yêu từ đời nào rồi. Vậy mà vẫn còn bốn cột với Cục Kẹo thế sao được? Đồ tồi, đồ đều cáng, tôi phải cho anh ta một trận. Nghĩ thế, nhưng tôi vẫn ngồi trơ như hòn đá vừa bị hất văng ra bãi cát. Vậy, người yêu anh ta là ai? Là ai? Mà anh ta giấu nhem như thế? Cục Kẹo nhún vai, vẫn nụ cười đẹp mê hồn ấy trước mặt tôi. Tôi cũng ngạc nhiên vì Cục Kẹo không còn vật vã khóc lóc như trước nữa, cô ấy nói điều đó bằng sự bình thản không ngờ. Cục Kẹo nắm tay tôi.

“Rồi chị sẽ biết người đó thôi.”

Tôi lắc đầu, xua tay như muốn nói với Cục Kẹo rằng, tôi không quan tâm đến điều đó. Tôi chuyển sang hỏi thăm Cục Kẹo về việc đi du học sắp tới của cô ấy. Chúng tôi vẫn nói chuyện vui vẻ cùng nhau, tôi thầm cầu mong cho cô ấy sẽ có một cuộc sống mới đầy áp niềm vui, cô ấy sẽ không còn cảm thấy cô đơn, bơ vơ như quãng thời gian trước đây nữa.

Sau cuộc trò chuyện với Cục Kẹo, tôi bứt rứt không yên. Hoàng Tá Tràng có người yêu ư? Sao anh ta chưa từng hé răng nói một lời về người đó nhỉ? Sao không nói sớm để Cục Kẹo đỡ phải chạy theo và đau khổ thế chứ. Nhiều suy nghĩ cứ chông chéo, ngổn ngang trong tôi. Buồn, tức giận, thất vọng hay ghen tuông? Tôi không diễn tả được cảm xúc của mình lúc đó. Tôi có cảm giác như mình sắp nghẹt thở đến nơi rồi ấy. Thôi được rồi, đã thế thì tội gì phải chịu đựng thêm nữa. Tôi nhắc máy và gọi cho Hoàng Tá Tràng. Không chờ anh ta nói gì, tôi vội hỏi.

“Cục Kẹo nói anh ta đã có người yêu.” “Ừ!”

“VẬY... vậy... sao anh còn lừa gạt cô ấy.”

“Tôi đâu có lừa gạt, chúng tôi đã nói rõ với nhau từ trước mà, cô ấy muốn tôi làm bạn tốt của cô ấy.”

“VẬY... cô... người... yêu của anh là ai? Tôi có biết không?”

Tôi hồi hộp áp chặt điện thoại vào tai, lồng ngực cứ như trống đánh ngày hội. Bên kia, Hoàng Tá Tràng im lặng mất một lúc rồi nói.

“Đó là việc riêng của tôi. Cô hỏi làm gì.”

Anh ta cúp máy. Tôi giận run người, trời ơi, sao thế giới này lại có kẻ vô duyên như thế nhỉ? Vừa vô duyên, vừa mất lịch sự. Ô hô! Mà nghĩ lại, tôi mới là đứa vô duyên và lảm chuyện ấy, tôi có là gì đâu mà bắt anh ta khai cơ chứ. Anh ta nói đúng mà, đó là chuyện riêng của anh ta, tôi quan tâm làm quái gì chứ???

Đêm hôm đó, tôi không ngủ được. Định gọi điện cho bố mẹ nhưng thấy muộn quá rồi nên thôi. Giờ ở một mình trong ngôi nhà này, mới thấm thía nỗi cô đơn của Cục Kẹo khi chỉ có một mình, giờ mới hiểu tại sao hồi đó cô ấy lại hay yếu lòng đến thế. Bất giác, tôi tự hỏi, giờ này, Lăng Tử ở bên kia có may mắn nhớ đến tôi? Và nếu có, anh ấy sẽ nhớ về điều gì? Mọi thứ đã trôi đi, trôi quá xa tầm với và xa cả tầm nhìn của tôi. Đó là quá khứ, có lẽ tôi nên để quá khứ ngủ yên. Còn Hoàn Tá Tràng? Giờ này chắc anh ta đang đi chơi với người yêu bí mật của mình, vì hôm nay là ngày cuối tuần mà, chắc anh ta sẽ vui lắm. Nhưng, anh ta có nói với cô ấy như đã từng nói với tôi? Và anh ta có ôm cô ấy vỗ về, ấm áp như đã từng ôm tôi? Tôi thầm ghen tỵ với cô gái đó, vì dù sao, cô ta đã có thứ mà tôi nghĩ mình không bao giờ có được. Tôi chìm vào giấc ngủ, và trong mơ, mọi thứ dường như quá hỗn loạn, rất nhiều khuôn mặt lướt qua, rất nhiều kỷ niệm lướt qua, rất nhiều nỗi buồn cũng lướt qua, duy chỉ có nụ cười của Hoàn Tá Tràng cứ bay lượn mãi trong giấc mơ tôi...

Sáng Chủ nhật, tôi khê khàng trở dậy, chắc những giấc mơ chồng chéo đêm qua đã khiến tôi cảm thấy đau đầu khủng khiếp. Tôi quyết định ra khỏi nhà, quyết định sẽ dành hẳn một ngày lang thang để mặc cho cảm xúc của mình bay lượn. Chỉ cần một ngày thôi, rồi mai tôi sẽ lại sắp xếp lại cuộc sống của mình thật tươm tất. Tôi dắt xe đi, vẫn vừa đi vừa hát, vừa đi vừa ngắm, dù lần này, tôi không che mặt bằng khẩu trang, không trùm lên người chiếc áo chống nắng lùm xùm nữa. Tôi phơi mặt ra đường và cảm thấy thật thoải mái. Có sao đâu, tôi muốn cả thế giới biết rằng tôi vẫn ổn, vẫn tự tin và yêu đời dù chân tôi có ngứa, mắt tôi có híp và tôi có vô duyên đến mức nào đi chăng nữa.

Loanh quanh một hồi, chẳng hiểu sao tôi lại đi vào con đường nơi có chốt trực quen thuộc của Hoàn Tá Tràng. Đó dường như là thói quen, thói quen mà lâu nay tôi giả vờ như mình toàn vô tình đi đến đó. Vừa thấy bóng dáng Hoàn Tá Tràng từ xa, tim tôi đã rộn ràng kỳ lạ. Hoàn Tá Tràng dường như cũng đang sốt ruột việc gì đó, anh ta không đứng nghiêm như mọi lần mà cứ đi đi lại lại, vung tay nói gì đó với anh bạn đồng nghiệp, không khí giữa hai người có vẻ căng thẳng. Tôi giả vờ nhìn đi chỗ khác, tại sao tôi lại quan tâm đến công việc của anh ta nhỉ, mặc kệ anh ta chứ. Hết đèn đỏ, tôi vừa phóng vụt đi, cố tình để đi nhanh qua chốt trực mà không bị Hoàn Tá Tràng phát hiện. Nhưng ôi thôi, ở đời ai đoán được chữ ngờ... Một tiếng còi vang lên, Hoàn Tá Tràng gần như lao ra ngoài đường khi nhìn thấy tôi. Ôi trời, lại oan nghiệt gì nữa đây, mũ áo đầy đủ, không vượt đèn đỏ... sao tôi lại bị bắt? Mà tôi biết thừa, một khi đã bị Hoàn Tá Tràng tóm gọn thì dù thân đến mấy anh ta cũng phạt không chút nương tay. Thôi xong, chẳng biết hôm nay tôi bước chân gì ra đường mà xui đến thế nữa.

Tôi xuống xe, dắt vào lề đường, liếc nhìn Hoàn Tá Tràng. Mặt anh ta hớn hử thấy ghét, chắc từ sáng đến giờ chả tóm được ai ngoài tôi nên mới vui đến thế. Tôi khoanh tay, lạnh lùng hỏi.

“Lại bị sao đây?”

Hoàn Tá Tràng nhìn tôi, mặt nghiêm nghị.

“Không biết phạm lỗi gì à?”

“Lỗi gì mà lỗi, tôi tư cách sáng ngời như sao Khuê thế này, lấy đâu ra lỗi mà phạm với chả vi.”

Hoàn Tá Tràng mím môi nhìn tôi, mặt vẫn rất nghiêm túc. Trờ ạ, phạt gì thì phạt đi lại còn vờ vịt. Tôi lườm hắn, rồi chả cần phải yêu cầu, tôi rút giấy tờ xe và đút luôn vào tay hắn. Hắn hơi ngỡ ngàng nhìn tôi. Tôi tỏ vẻ anh hùng.

“Đây, giấy tờ đây, anh cứ thoải mái kiểm tra, nhưng trước khi bị phạt thì anh phải cho tôi biết là tôi vừa phạm tội gì chứ?”

Hoàn Tá Tràng mỉm cười.

“Tôi vượt đèn đỏ!”

“Cái gì! Anh bị khủng à? Rõ ràng đèn xanh tôi mới đi, cả phố này đều biết điều đó, không tin anh cứ thử hỏi những người đi cùng tôi xem, mà đây là tôi còn cẩn thận, đèn xanh tới tận ba giây rồi mới đi đấy, anh đừng có mà vu oan giá họa cho người tốt nhé.” Tôi điên tiết bù lu bù loa lên, mà không điên sao được chứ. Rõ ràng tôi đi đúng đường mà. Những lần khác tôi có thể lầm, nhưng lần này tôi thề, tôi đúng là cái chắc. Hoàn Tá Tràng vẫn cương nghị nhìn tôi.

“Rõ ràng là cô vượt đèn đỏ mà còn chối à?”

“Vượt là vượt thế nào? Tôi đi đúng đường, tất cả mọi người đều đi như thế, sao anh lại bắt mỗi mình tôi?”

“Vì chỉ duy nhất cô vượt.”

“Vô lý, vô lý đùng đùng. Này, tôi biết anh thù hận tôi, anh ghét bỏ tôi nhưng điều đó không có nghĩa là anh lấy việc công trả thù như thế nhé!”

Tôi khoa chân múa tay trước mặt Hoàng Tá Tràng để chỉ cho anh ta thấy tôi không hề vi phạm luật giao thông. Hoàng Tá Tràng khoanh tay lắng nghe, khuôn mặt anh ta không còn nghiêm khắc như trước nữa. Anh ta nhìn tôi cười tí mắt, nhưng mặt anh ta thì đỏ bừng. Hoàng Tá Tràng bất chợt nắm lấy khuỷu tay tôi.

“Vấn chứng nào tạt nấy, cô có biết là cô vượt đèn đỏ ở đâu không?”

“Ồ... ở... đâu?”

Hoàng Tá Tràng ghé sát vào mặt tôi và nói nhỏ.

“Trong tim tôi... em đã vượt rào chắn an toàn trong tim tôi... làm tôi mất ăn mất ngủ nhiều tháng trời.”

Tôi nhũn người như con chi chi nhưng lồng ngực thì như trống đánh báo hiệu giờ vào học ý. Hoàng Tá Tràng vẫn không chịu buông tay tôi, anh ấy nhìn tôi triu mến, tôi ngượng quá đành phải cúi mặt xuống. Hoàng Tá Tràng lúc này mới bỏ tay tôi xuống, than nhiên lấy trong túi ra một mảnh giấy nhỏ.

“Vì đã phạm luật, nên em phải ký vào giấy phạt này.”

Cái gì đây trời, tôi còn chưa lấy lại hồn vía mà đã báo ký giấy phạt là sao? Là sao? Hoàng Tá Tràng chìa mảnh giấy ra trên đó có chữ “Phải sống chung thân với Vương Lực Hoàng!!!” Tôi bật cười, người đầu mà làm trò thế chứ, yêu anh ấy chắc mình sẽ bị bệnh tim mất, có khi chết vì bất ngờ cũng nên. Hoàng Tá Tràng nhìn tôi chờ đợi, tôi thấy trán anh ấy đang vã mồ hôi, nhưng đôi mắt anh nhìn tôi vẫn long lanh kỳ lạ. Tôi giật vội mảnh giấy trước sự sững sốt của Hoàng Tá Tràng, anh ấy hơi cúi xuống, vẻ như thất vọng. Tôi ghé sát vào tai anh ấy nói nhỏ.

“Về bảo bố mẹ anh phá cái tường ấy đi nhé... Nhớ anh leo lên đó mà bị ngã nữa thì em xót ruột lắm.”

Hoàng Tá Tràng cười phớt lờ, anh ấy quay lại hét toáng lên với cậu bạn đồng nghiệp.

“Thành công rồi! Thành công rồi!”

Anh bạn đồng nghiệp giơ ngón tay tổ về chúc mừng rồi nói lại.

“Chúc mừng nhé! Về đi, cậu làm hồng ca trực của tôi rồi đấy.”

Hoàng Tá Tràng gần như bế thốc tôi lên xe, rồi phóng vút đi trong nỗi hân hoan tốt độ. Tôi cũng thấy mình như đang trôi lơ lửng trên mây mây ấy, cảm giác không có trọng lượng, người nhẹ bẫng và trái tim thì rộn ràng, xôn xao.

Hôm đó, Hoàng Tá Tràng đã ôm tôi vào lòng rất lâu, rất lâu... Và cũng hôm đó, Hoàng Tá Tràng đã đặt lên môi tôi một nụ hôn bất tận... Và nó sẽ bất tận mãi nếu tôi không thét lên rằng.

“Trời ơi, mỗi chân quá, anh cúi xuống chút đi, em nhón chân sắp gãy rồi đây này.”

Hoàng Tá Tràng cũng hét lên.

“Đồ lùn! Anh yêu em!”

Đấy, lùn mà được như tôi thì ai chẳng muốn, nhỉ?

- HẾT -

Vậy là câu chuyện đã kết thúc, xin thay mặt tác giả Huyền Lê gửi lời cảm ơn các bạn đọc giả đã ủng hộ truyện trong thời gian qua. Cũng bật mí với các bạn tác giả Huyền Lê sắp xuất bản truyện nữa với tựa đề Tháng Ngày Ngất Ngưỡng. Truyện sẽ được Update tại ngay khi được công bố. Mong các bạn cùng chờ đón đọc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-ngan-sao-phai-xoan>